

МУДРІСТЬ УСВІДОМЛЕННЯ В ПІЗНАННІ ЖИТТЯ

Кожен, хто приніс частинку знань в середовище людства, уже є благодіяльним. Кожен, хто зібрав і передав іскри знань, є джерелом Божественних енергій. Кожен, хто прочитав, то утвердив себе в мудрості Людській.

Книга «Мудрість усвідомлення в пізнанні життя» є однією з серії книг автора духовно пізнавального характеру. Розглядувана людська якість досліджується у всіх книгах, починаючи з «Молитви», «Розмови двох», «Дорогами життя», «Про дітей», які вже видані, то так і в книгах, готових до видання – «Духовність людини», «Плин життя», «Про політику», «Ось?... Істина!», «Спомин про любов чи її химера», «Слово», «Щастя – смисл життя», «Думки». Цілісність духовно пізнавального усвідомлення можлива після прочитання всіх книг. Тоді ми зможемо почути і відчути одне одного. Всі люди на Землі одна родина.

В даній книзі розкривається по мірі пізнання суть Духовних цінностей людини і природа людських дій в повсякденному житті, розуміння яких дає можливість кожному побачити себе і оточуючих по іншому, виходячи зі своїх потреб і можливостей усвідомлено. Нами написано дві книги на російській мові і там ми цю якість людини визначили словом – осознанно, яке більше відповідає змістовному наповненню самого слова, чим дає можливість повніше бачити і відчувати людське єство, його дії, як о-со-знанно, тобто: дії, які відомі і застосовуються людиною зі знаннями всезагальної мудрості людської, яку ми поєднуємо з тими невідомими проявами духовного в житті людини і в її оточуючому середовищі, як живильної енергії проявленої в самому житті людському з її якостями. Синонімічні слова не задовольняють нас особисто.

Усвідомлення, як початок до пізнання. Свідомість погляду, свідомість при прийнятті рішення, усвідомлене пізнання, є як певне устремління прийняття чи відторгнення з нашого життя фактів, предметів, чи подій. Свідомість, свідоме нами розуміється від самого написання і думається, що саме таке змістовне наповнення це слово і має, саме: з відома душі починається процес пізнання, процес прийняття знань і як остаточне усвідомлення пізнаваного лежить в прийнятті рішення діяти так чи інакше. Усвідомлення є як дозвіл на пізнання, тоді як «осознаніє», як процес прийняття і процес дії Знань.

Однак ми впевнені в їх однокореневості і можливо воно застосовується в російській мові, хоча вживалось раніше в українській мові починаючи з старослов'янської. Однак як би не вивчали змістове наповнення цих слів у виокремленості, то такий підхід не буде нам помічним. Напевне змістове наповнення цих слів залежить в поєднанні з іншими словами в реченні писаному, чи говореному, що надає цим словам і цим діям, означеним цими словами ту благородність, ту красоту поведінки людини, яку ми вказали в назві книги, як людський стан гідної мудрості. Можна тільки порадіти, коли доторкуєшся до пізнання змістовного наповнення навіть букв у старослов'янській мові. Чудно і приємно.

Виходячи із суспільних сентенцій і духовних відчуттів істинності смислового наповнення слів, з вашого дозволу зупинимося на тих суспільних визначеннях і духовному змісті всім відомих слів для розуміння чистоти духовної отримуваної і розповсюджуваної, як енергії в цих словах на одному з прикладів. Істинність і чистоту енергій пізнавати ми навчилися, читаючи книгу «Ось... істина!». Зокрема, ми частково торкалися розуміння генної пам'яті, яка несе в собі батьківські, родові, фізичні, а подеколи проявлені дані і досить мізерну соціальну пам'ять з позиції тварності особини людини, яка має можливість і далі для існування в соціальному середовищі, починаючи засвоювати соціальні установки і норми поведінки, як з чистого листка. Бо поки не часто зустрічаються люди, які знають свою соціальну поведінку хоча б у попередньому житті, та зокрема і в цьому. Однак і в генетичній пам'яті основу має духовна пам'ять, яку суспільство визначає в її наявності на під-с-відомому рівні.

Давайте розглянемо суть цього суспільного визначення: під (внизу); с (з); відома духовних знань (підняти з низу духовність). Друге суспільне визначення цієї категорії на не-о-со-знанному рівні. Скільки слів і кожне має змістове наповнення у своїй дії на людину, на космос, на все оточуюче середовище. «Не», як заперечення існування; «о», як підтвердження про наявність; «со», як сама наявність в поєднанні зі знаннями Духу. Напевне така невизначеність незнайомого і водночас присутнього в житті і створює ауру таємничості. Правильним буде це визначення, як духовної категорії і сприйняття з точки духовних наших джерел, якими ми є. То це дає підстави сказати, що цей підсвідомий чи неосознаний рівень є тим центром, де знаходяться духовні Знання і є місцем знаходження цих глибинних духовних знань в глибинах простору і є підтвердженням єдності енергій єства і космосу, а не як пам'ять, а як мінлива постійність їх присутності в їх наповненості, наповненості ними нас і можливістю послуговуватися ними при потребі.

Ви можете утверджуватися в тому, що тут прочитаєте і для цього є два можливих варіанти: або Ви були переконані нашими доводами, то це не стане Вашим закінченим пізнанням, а тільки як прозріння чи бачення шляху пізнання, тобто, на даному етапі є просто інформацією; або ви побачили істинність того, що тут написано як факт всередині себе, тобто, ці знання були вже у Вас і якщо Ви усвідомлюєте, що так воно і є всередині вас, то це знання проходить процес утвердження та довіри. Ми не постачаємо вам ніяких знань - ми просто не випадковий передавач. Ми є необхідні одне одному. Навпаки, коли ви читаєте, то відбувається саме переживання як досвід і цим ви свідомо виходите в житті на шлях пізнання завдяки відчуттям, що ці слова є правильними і справедливими, є словами переданими Вам Духом

Святим. Як би ми себе не позиціонували: чи то від потреб-бажань тіла, чи то від функцій ума, то нам слід утвердитися, що ми живемо, діємо, пізнаємо по суті від Душі і за усвідомленням енергій Духу.

Ми усвідомлені того, що раз почавши про щось писати, то ми відразу потрапляємо в систему логіки викладу, норм написання та відповідно в світ ідеології чи теології. Про такі речі не можна говорити, бо розповісти неможливо, навчити неможливо. Але щоб вчити пізнавати духовний світ людини і всесвіту, хоча б в малесенькому об'ємі, то ми маємо знати мову, психіку сьогоденної пристрасної людини і на їх базисі предметного засвоєння почати похід до усвідомлення себе, як особистості, як індивідуума, як істоти, прийнявшої в своє життя свідоме розуміння свого покликання на Землю і розуміння своєї ролі у Всесвіті.

Вчимося особисто сприймати і відчувати свої потреби, потреби інших учасників цих життєвих енергій, з якими людині доводиться стикатися і вчимося приймати їх у своє життя усвідомлено. Не вдаючись до лекцій, а тільки пишемо в тишині і, усвідомлюючи неможливість безпосередньо зараз донести Знання і розуміючи те, що не пишучи їх, не говорячи їх, то тоді ми не досягли б Вас. Таке наше мовчання не було б зрозуміле, а те, що сталося спілкування при читанні дає можливість дечому увійти в Ваше серце, в Вашу душу, в Ваше життя-буття. Не звертайте занадто багато уваги на те, що написано; не надто концентруйтеся в запам'ятовуванні, а відчувайте між рядків, між пропозицій. І не дарма в перших книгах ми просили читати повільно і лише по кілька сторінок. По-перше, багато ум не міг прийняти і він пручався, по-друге, у нас з'являється можливість робити проміжки в яких ми можемо жити особистим життям, а не з рядків книги. І коли у Вас зародиться почуття знайомості тексту і своє більш повне і глибоке розуміння, то це явне мовчання-читання між рядків. Так відбувається довільно з кожним, якщо ми не напружені в читанні. Удачі Вам по рядочках книги! Щастя Вам і всім Вашим друзям, колегам і знайомим!!!

Книги написані для всіх і уклінно просимо після прочитання передавайте іншим для прочитання. І просимо підходити до розуміння тексту, як до свого, бо автор є тільки інструмент при написанні. Такі прохання дуже аргументовані, бо ми знаємо, що, ігноруючи такі підказки і легковажна відмова від прийняття цих знань людством, вже не вперше приводило до зникнення цивілізацій на нашій планеті. Давайте разом вчитися жити в злагоді з собою подібними, Природою і Всесвітом. Захочете - добре. Не захочете - теж добре. Ми бажаємо всім, всім, всім щастя, любові, миру, злагоди, добра і достатку !!!, бо бачимо потребу в них майже кожним.

Ми вдячні тим, хто своїми життями приніс в наше середовище і відобразив ці пізнання; тим, хто утвердився в них, бо вони рухають людство на шляху духовних знань. Поступово раздаровуйте зерна пізаного Знання. Нехай невідчутно ними насичується кожна істота. Скам'яніло людське усвідомлення пізнання. Однак не даємо їжу для ества, для Тіла, для Духа і Ума, яку вони іноді засвоїти не можуть. Поряд з важким даємо і легке у притчі, але іноді вживаємо ті слова-символи, які не є відображенням нашої суті, інакше читач відмовляється читати. Відчувший поклик душі не зупиниться! Вирушивший до троянди не побоїться її шипів. І не Вам судити автора, бо ці рядки дають можливість тільки Вам прийняти своє, Вам знайоме. І наша радість у тому, що Ви побачили знайомі слова-відчуття, а ще більш вдячні, якщо вони Вас спрямовують до пошуку невідомого – джерела Духовності.

Писане нами неминуче різноманітне, бо направляється до різних рівнів самоусвідомлення у прийнятті. Не протиріччя це, бо шлях у кожного свій по рядках цієї книги і кожним візьметься з неї те, що йому призначене. Духовне береться тільки те і тільки в тій якості і кількості в якому є потреба. Одухотвориться свідомість побратима ненав'язливими словами, непомітними справами, які приносяться йому і будуть вони, як їжа на кожен день.

Для прикладу, відкривайте суть гніву ... його і погасіть усвідомленням Знанням. Утверджуйте його у прийнятті проявів радості буття. Вмійте відчуті подяку і вдячність, як зв'язок радості з красою, як сполучну ланку однодумців наших духовних. І Ваші відчуття радості є підтвердженням прийняття ними Вашої допомоги. Дякуємо за довіру!

Привчаємо себе до в-тілення всіх знань в життя, бо яку область можемо вважати нижче себе? Ми ж центр Всесвіту? Чи ні? Як можемо зберігати впевненість, якщо самі відштовхуємо потрібний матеріал - він же не випадково прийшов в наше життя? Саме в нашому житті, в нашому естві ми маємо віднайти цей центр, який допоможе зрозуміти Всесвіт.

Ми наповнюємо Всесвіт позитивними енергіями і він наповнює нас. На цьому принципі побудована все життя Космосу – розвиваючись, перетворюючись, дотримуючись приблизної рівноваги енергій. Усвідомлення є нашою центруючою енергією, яка приймає і врівноважує позитивні і негативні енергії, є тим поводитирем по життю, який допомагає нашому духовному зростанню, нашій вільній і гідній ході в круговороті Природи.

У кожному з нас може бути знайдений його метод пізнання світу, як найцінніший предмет. Для такої

знахідки доведеться розібрати безліч речей, провести багато дослідів, спостережень, співбесід. Може бути доведеться і запилитися і забруднитися духовно і тілесно, можливо, доведеться вислухати і образи, і блюзнірства, але за всім цим можуть бути знайдені знання необхідні в пошуку істинного сенсу життя.

Забудемо поради та відповіді, якщо ми хочемо знайти спосіб поставити своє питання про сенс життя. Тільки тоді ми зрозуміємо відповідь. Ми так оточені відповідями, що в цій плутанині майже неможливо знайти справжнє запитання. А справжнє запитання - це ключ. Ми не даємо вам ніякої відповіді. Якщо ви прийшли до нас за відповіддю, то звернулися не за адресою. Ми не даємо жодних методів, способів усвідомлення і розуміння. Ці слова можуть тільки викликати у Вас спрагу до пізнання, а далі все піде само собою. Книга не є вчення з благоустрою життя читаючого, а це запрошення до участі, це натяк на таємницю, що у нас є цілісне внутрішнє духовне, яке збуджує нас усіх до пізнання. В процесі усвідомлення, пізнання передавайте Вами пізнане іншим, роздаруйте в радості, бо це є наріжним каменем світобудови людиною.

Наша книга висвітлює інший процес очищення в усвідомленості через свої спостереження і відчуття. Це індивідуальний шлях, який сприяє безболісному розвитку себе та інших, не входячи в проблеми, а починаємо усвідомлення їх при появі і таке розуміння дає можливість зберігати енергії, допомагає не створювати негативу в собі і для навколишнього середовища. І якщо у Вас постало питання вибору - вибирайте, але дійте. Таким чином ми ефективно розвиваємо свою душу, а відповідно і умови життя будуть влаштовувати нас. Окрім цього ми не напружуємось збільшуємо випромінення духовного позитиву в простір. Вчіться жити в радості і достатку, а не в смутку і стражданнях. Щастя і доброти Вам на цій життєвій стежі!

Слід звикнути до усвідомлення знаковості знань в нашому житті. Володіти знаннями не так просто - це може бути дещо обтяжливо, особливо на перших порах. Краще зберегти весь тягар знання, ніж перебувати поза реальністю.

ДУХОВНІ ПОШУКИ

Слід перечитувати книги, які торкнулися наших почуттів і сприймемо цей факт як початок, як початок до пізнання. Взагалі, слід поновлювати своє враження від прочитаного. Даремно думають, що книга, прочитана три роки тому, не буде новою при наступному читанні. Сама людина змінилася за ці роки. Її свідомість і розуміння не могли залишатися на тому ж рівні їх сприйняття і відчуття; у всьому навколишньому середовищі відбулися зміни, людина не може повернутися до колишніх умов. Однак процес усвідомлення і розуміння в своїй основі залишається життєстверджувальним. При повторному читанні людина вбачатиме новий зміст в книзі - так говорять всі, хто читає, бо відчувають новизну в пізнанні себе і оточуючого середовища. Тому така прочитана книга стає настільною і живою джерелом в щоденному житті. Бо процесом читання і запам'ятовування матеріалів цієї книги чи інших книг пізнання світу, себе не закінчується. Пізнання починаються з усвідомлення читаного чи почутого і практичного втілення в облаштування свого життя. Це створює умови для набуття досвіду. Ці описані процеси входять в наше життя після погодження з душею. Так у нас виростає довіра до людей і до всесвіту, як джерела духовності.

Такі Знання живі, якщо ми бажаємо знову почитати таку книгу. Знаходяться люди, яким просте слово виявиться кращим ключем для відкриття дверей життя. Неможливо уявити різноманітність людських свідомостей і розумінь. Ні, ці критерії чи людські якості не різноманітні, вони просто по різному різними людьми сприймаються і відчуваються. Ця аналогія стосується правди і всіх духовних якостей. Досить мала еволюція духовних якостей, як всезагальних і людина не може протягом життя помітити порухи еволюції Духа.

Людині властиво шукати живого співрозмовника насамперед у книзі. Тут присутній такий елемент, як зародження своїх думок, на які книга не перечить, а дає свободу в мисленні. При повторному читанні через невеликий проміжок часу ми знову відкриваємо для себе щось нове, бо кожен знак у слові несе смислове наповнення, несе життєві відкриття. Як приємно спілкуватися з таким другом, як книга. Вона привчає спілкуватися насамперед із Всесвітом. Ви це за собою зможете побачити. Спостерігайте, як відбувається співбесіда у відчуттях. І такий зв'язок є ознакою близькості. Це розмова з собою подібним, як би зі своїм двійником. Такі відчуття також з'являються, бо це розмова з Богом через слова книги.

І не ображаймося, якщо розмова не відбулася. Тому можуть бути різні причини, але не пояснення. Порив творчості не може загаснути через невчасність цієї книги. Кожному пориву творчості творця дані свобода і своя місія, свій строк - кому написати, кому прочитати, кому втілювати в життя, кому вознести з життя в сфери духовні з усвідомленням, що в цьому житті ми можемо зробити це, а то й більше. Ваші

ходи відчутні? Ви відчуваєте задоволення від розуміння своєї суті? Тоді держайте! Ви на правильному шляху, саме, Ви! Здоров'я Вам і творчих пошуків! Творчість наша доля!

Багато попросили б навчити їх, як підійти до шляху в пошуках Істини, але вони не знають, як запитати, щоб не здатися смішними. Все таки страх спрацьовує. То нехай такі книги поширюються по світу, нехай їх читають крадькома. Нехай насміхаються вдень і читають вночі. Можна пробачити ці помилки, бо ніхто не давав цим людям звичайного напуття. Скільки існує людство, то весь час релігійні традиції лякали їх, держави в садках, школах присипляли свідомість, ведучи від Істини, але ніхто не вказував на прекрасний перехід до пізнання смислу життя, до Вершин Буття, ніхто не вчив правди життя. Природа нашого існування, як носія душі з її властивостями, як би укріплена у свідомості, але тим більше люди не знають, як обійтися з цими фактами і як примирити їх з рутиною життя. Намагаються обійти мовчанням те, що кричить само собою - ми іноді відчуваємо поклик Духа. А починати слід з очищення душі і тіла і так крок за кроком рухаємося до засвоєння стану людинолюбства, до яблука для пізнання доброти, як добролюбства. Нехай гігієна духу займе своє місце в школах, бо це прекрасна тема для співбесіди. Запрошуємо і батьків розмовляти зі своїми дітьми на дану тему.

Знання не можуть бути дані через слово. Слово - лише привід для того, щоб створити контакт на плані ума. І якщо ми в стані прийняття, то щось постійно відбувається в стороні від слів, між словами, між рядками. Знання входять в нас і в своїй суті є всесвітнім живим досвідом. Так і духовність - ми не можемо про неї нічого передати за допомогою слова, бо така передача завжди буде неповною. Ми можемо говорити про неї, ми можемо описати її, але опис мертвий. Духовність - живий вселенський досвід, який ми тільки можемо вчитися приймати в міру потреби. Прийняття таких знань в основному залежить від знаходження нас в стані прийняття, навіть якщо нас ніхто чомусь подібному не вчив. Це такий стан чистоти, що ці знання як би течуть через нас в цю ситуацію в якій ми живемо. Навіть якщо ми знаємо, як плавати, ми не зможемо навчити цьому когось за допомогою слів. Що ми скажемо, які слова? Єдиний спосіб - взяти учня з собою на річку. Спочатку показуємо йому, як плаваємо ми, даємо йому довіритися, даємо йому сміливість своєю присутністю, і потім говоримо йому: пливи. І якщо він нам вірить, він піде з нами. Потім, знову і знову, нехай він проходить через свій досвід. Тільки досвід може вчити на основі побаченого і довіри - та й найголовніше при наявності плавця. Тепер знаємо, що від самого приймаючого і його сприйнятливості залежить більше, ніж від наявності всесвітніх Знань. Вони є - і все. Де вони - ми не знаємо, але вони є. У нас як би присутня первинна далека пам'ять про них. Тепер нам необхідно бути сприйнятливими і вбираючими, необхідно бути відкритими і дозволяючими, і дати їм ввійти в нас. Не закриваємо наше єство, бо ці знання завжди готові зайти до нас, в нас - вони чекають біля дверей. Чистий дім завжди готовий прийняти гостей, в брудний будинок не пускають гостей і щоб уникнути несподіваного приходу, двері закривають. Очищаємо себе і приймаємо гостей. Однак, інформативні знання, які описують процес плавання, методи і способи навчання плавати майже не переходять в реальний досвід. Такі знання залишаються інформацією. Коли ця інформація прийнята нами як знання, на основі того, що вони є в нашому єстві, то знаємо, що ми автоматично можемо забувати всю ту інформацію про наше сприйняття всього свого життя, яку ми накопичили в собі протягом життя. Нашим життєвим орієнтиром будуть істинні знання, тобто вони як би будуть приходити в нас по мірі потреби, а не як накопичена бібліотека-пам'ять, або сучасний комп'ютер в яких ми шукали і шукаємо відповіді на ті питання, які ставило чи ставить нам життя, життєві ситуації.

Людина, часто захоплюється придбанням інформативних знань, і стає подібною на папугу: вона просто повторює те, чого сама деколи не розуміє. Люди знають слова, вони вміють ними користуватися. Поки значення слів є не зрозумілими, чи не сприйнятими, чи не відчутими і не пережитими, то нічого не відбудеться. Тому знання може бути засобом вираження, але не цілісним способом досягнення, реалізації через досвід перебування знань в процесі реалізації. Так ми зможемо стверджувати пізнання і то як часткове, бо все тече і з'являються нові знання в середовищі людства і виникає нова потреба в перебуванні в досвіді.

Якщо є тривала віра в знання, то вона стає перешкодою до досягнення наповненості чи пустоти, перешкодою перебування в стані іншої духовної якості, як доброти. І тому все, що стосується невідомого, що стосується істини, таке знання марне. Чим більше ми навчені бути свідком свого знання, чим менше ми ототожнюємо себе як знаючого, тим менша ймовірність того, що наше єго стане власником цього знання. Той, хто згадує, відмінний від згадуючого; той, хто знає, відмінний від пізнаючого. Якщо нам ясна ця різниця, то ми все ближче підходимо до розуміння того, що ми як би знаємо, що нічого не знаємо. Ми можемо досягнути такого стану, але його не можна створити. Якщо ми створюємо його, воно неминуче буде породженням нашого старого ума, нашої поінформованості. Ось чому для досягнення такого стану немає ніякого способу. Відчуття такого стану буде нашим творінням, як уміння прийняття цього стану і

бути підготовленим до прийняття в тому сенсі, щоб розуміти марність і безглуздя всього, що ми щось знаємо.

Наше творіння не зможе бути як би нічим, порожнечою, бо у нього є межі. Ці кордони ми самі, бо цей стан є нашою реальністю - тобто він обмежений нами. Ми породили його і він не може бути більшим за нас. Тому ми не можемо сказати: «Ми пізнали все» - все це неосяжне і невимірне. І тому перебування в стані пізнання себе і дає тільки можливість знати все, але знати все як кінцеву мету неможливо. Невідоме залишається невідомим. Як багато б ми його не пережили, незвідане все ще належить пізнати. Його чарівність, краса, його привабливість залишаються все тими ж. Процес пізнання вічний і ніхто не може підійти до такого моменту, коли можна було б сказати: «Ми досягли істини». Бо той, хто говорить це, знову потрапляє в модель пам'яті, в модель інформації. Стимул життя, сенс життя припиняється. Життя - це рух від невідомого до невідомого. Воно приходить з позамежного і йде в позамежне.

Ми можемо утверджуватися в тому, що тут читаємо і для цього є два можливих варіанти: або ми були переконані цими аргументами, то це не стане нашим пізнанням в майбутньому; або ми побачили істинність того, що тут написано як факт всередині себе, тобто вони були вже в нас і якщо ми усвідомлюємо, що так воно і є всередині нас, то це знання проходить процес утвердження та довіри. Це не поставка якихось знань - ці слова просто не випадковий передавач. Ми є необхідністю одне одному. Навпаки, коли ми читаємо, то відбувається саме переживання як досвід. Читаючи ці рядки, ми одночасно слухаємо своє нутро через відчуття, свій внутрішній розум. Ніхто не може сказати, коли, як і де це станеться, але якщо усвідомлення триває, то саме по собі воно стає більш глибоким. Це автоматичний процес. Від ума він йде до серця; від інтелекту до інтуїтивного розуму; від неусвідомленості він повільно рухається в стан свідомості. І в один прекрасний день ми повністю прокидаємося. Щось відбулося. Ми нічого не культивували; воно прийшло завдяки тому, що ми весь час перебували в стані свідомого утвердження. Не завдяки дотриманню якоїсь доктрини, а тому що ми пробудилися до внутрішнього фактору, до внутрішнього бачення з побаченого і сприйнятого зовнішнього факту.

Свідомість більшості людей не проникає в глибокі космічні побудови і можливостей. Не замислюючись над сенсом принципів, люди тим роз'єднуються з Космосом. Всі творчі здібності затребувані для прояву в цьому космічному залученні, бо це прилучення стверджує сумірність, яку людство загубило. Людина, яка покликана Космосом бути творцем і співтворцем, сама по ліносах своїх зреклася цього спадку. Пройшовши свій шлях життя в діяльності, людина не прийняла космічних принципів за основу і тому світ Духу відрізняється від світу суспільних відносин, створених людиною та світом Природи. Все переломлюється в нашій свідомості через невідповідність до законів Космосу. На шляху до Істини слід проявляти усвідомлення діянь для прилучення до духовних якостей.

Треба звикнути до усвідомлення певної значимості знань в нашому житті. Володіти знаннями не так просто - це може бути дещо обтяжливим, особливо на початку. Краще зберегти всю тяготу знання, ніж перебувати поза реальністю.

Притча від Ошо.

«Один селянин побачив, що повз його будинку біжить Ісус. Він запитав:

- Куди ти? Ти біжиш так, немов за тобою женеться лев, або тигр, але крім тебе нікого немає. За тобою ніхто не женеться!

Але Ісус втівав так швидко, що не зупинився навіть для відповіді. І селянин побіг за ним. Незабаром він його наздогнав і сказав:

- Послухай, чому ти біжиш? Хто за тобою женеться? Чого ти боїшся? Я тебе знаю - ти аромат землі! Хто заподіє тобі шкоди? Ти дав очі сліпим, ти дав вуха глухим. Я чув, що ти робив птахів з землі і давав їм життя, і вони полетіли в небо; ти кликав мертвих з могил, і вони оживали. Чого ти боїшся? Від кого ти біжиш? Хіба те, що я чув, неправда?

- Ти чув правду, - сказав Ісус. - Я той, хто жестом може дати сліпим зір, диханням - глухим слух, хто створював життя навіть з бруду і перетворює її в птахів, які летять в небо. Я той, за покликом якого мертві воскресают. Але не зупиняй мене! Відпусти мене!

- Якщо ти та людина, чому ти тікаєш? Від кого ти тікаєш?

- За мною женеться ідіот. Я тікаю від нього!

Селянин розсміявся. Він сказав:

- Ти можеш давати очі сліпим, вуха глухим, створювати життя з землі, воскрешати мертвих - тоді чому ти не можеш застосувати свої сили до цього ідіота?

- Це не працює, - сказав Ісус. - Я випробував все, але нічого не допомагає. Це неможливо. Я роблю одне, а виходить зовсім інше. Я хочу отримати одне, а результат виходить зовсім інший.

Тоді селянин запитав:

- Скажи мені ще одне, і я не буду тебе зупиняти: якщо ти домогся успіху зі сліпим, з глухим - невже ідіот гірше сліпого чи глухого? Чому твої сили йому не допомагають?

- Є причина, - сказав Ісус. - Сліпий хоче, щоб його очі були зіцлені, і мої благословення допомагають; глухий хоче, щоб його вуха були зіцлені, і мертвий хоче бути живим; земля просить, щоб їй дали життя. Що б я не робив, вони допомагають мені. А ідіот думає, що вже все знає, тому він не готовий вийти зі своєї дурості».

Слово з нами, Біблія з нами, ми можемо стати великим проповідником, вченим, філософом, можемо придумати і навертіти навколо цього безліч теорій, технологій донесення до нашого ума, можемо створити свою теологію, але Ісуса там не буде. Нам необхідно жити з Ісусом. Його присутність, як явлена духовність - найголовніше. У будь якої теорії, яка вона не є, сенсу немає, нам слід вкласти в неї сенс самим. Ми думаємо, що читаємо Біблію і в ній слова Ісуса. Так, слово є, але хто надає йому сенс? Сенс надаємо ми самі. Тому будь яке писання не що інше, як дзеркало: в ньому ми бачимо лише свій власний стан нашої душі. То реально у щоденній молитві немає необхідності для того, щоб потрапити в рай, бо перебуваючи в стані молитви, то ми вже в раю. Молитва - це вдячність за все. Але подяка виникає, лише тоді, коли ми можемо бачити реальність: якщо ми постійно повні очікувань і наші очі спрямовані на те, як все має бути, а не на те, як є, то ми будемо продовжувати просити більшого і наше життя перетворюється в пекельну суєту. Шукаймо світ духовності в подяці, в посмішці, в доброму слові, в добрій справі, будьмо справедливими, чуйними, спостережливими, то у нас і буде шанс діяти в мудрій усвідомленості, з можливістю говорити з Богом, мати доступ до всесвітніх Знань.

Всі шляхи ведуть в неправильне. У вищу-глибшу духовність не веде жоден шлях, всі шляхи тільки допомагають нам тимчасово відхилитися у прийнятті духовного. Сама ідея про те, щоб досягнути Бога, неправильна. Бог вже прийшов в наше ество, ми це маємо просто почати відчувати. Духовне свідчить відчуттями.

СВІДОМІСТЬ

Свідомість, як серединне визначення нашого стану ества, і є вміщаючим пізнаючого, річ пізнавану і самопізнання, всі три в ньому, і всі три єдині. Жодна людина не може усвідомлювати більше тієї частини свого знання, яка викликана сприйнятливістю її розуму, ума в будь який визначений момент конкретного предмета.

Наша свідомість в основному бере енергію в підсвідомому, або з його допомогою. С-відомість (з відома душі) приземлива, бо її застосовує наш приземлений ум, хоча дія енергій свідомості скерована до самого джерела всіх енергій – до Духу і частинка його знаходиться в нас. Ці духовні енергії ми визначились називати Душею людини. Ось так ум бере світові енергії через посередництво душі, з її відома. Але вживане словосполучення - свідомість, якому вчать у школі, вдома, на вулиці, не відповідає такому духовному наповненню, бо суспільне наповнення здійснюється в інформативному наповненні цього слова тими визначеннями, які заклало суспільство в свою мораль, в свої закони і установки. Таке наповнення діями підходить визначення - життя у погодженні з суспільною інформацією, установками суспільства. Усвідомленість буття дає відчуття приналежності нашого індивіда більшою мірою до Духу і паралельно відбувається саме зникнення потягу до суспільного і тим більше до тварного. Чутливість ума закладена природою в рецепторах, мозку і наявній інформації, в пам'яті нашого ества, тобто це рух енергій в матеріальному світі; відчуття душі - це рух духовних енергій (душі і всесвіту).

Відчуття відкритості знань для нас є тільки початком, і цей процес ми називаємо усвідомленням; бо Знання шукається, досліджується і лише тоді свідомо затверджується вже як досвід. Знання не допускає спречань, а обмін думок не є суперечками. З цього моменту вчимося слухати думки інших, бо в більшості діалогів, висловлювана думка кимось «організована» нашою душею для нашого ума, для нашої реальності, во благо життя. Тільки навчившись слухання, ми можемо говорити з іншими вже усвідомлено, як би від Сущого для когось і водночас уже не від ума, а від Душі і потім від духовних Знань в цілому.

Ми часто не звертаємо увагу на прекрасніші відчуття радості, відчуття піднесеності. Крім того, ми забуваємо ці кращі хвилини прояснення. Але такі хвилини відчуттів дані всім, незважаючи на різні стани. Як алмаз, спалахує така мить просвітління. Воно буває досить коротким, але в таких миттєвостях полягає торкання світу Духу. Небагато відчували їх, але завдяки таким проявам безмежності, які і назавжди осяяли наші усвідомлені пізнання прекрасного, тобто про це прийняття знань. Не забуваємо такі торкання. Вони, як світочі на землі, і перевищують будь який глузд ума. Душа радіє. Їй все по плечу. Особливо потрібно берегти такі торкання енергій Духу.

Життєві «мудреці» скажуть вам протилежне. На їхню думку відчуття, уява є ілюзія і які легко виганяються по правилах здорового глузду нашого ума. Але правильніше жити не законом ума, але

знаннями розуму. І природа такого розуміння розглядається таким чином. Ум наш, глузд наш (так іноді говорять старші люди) оцінює, аналізує, сумнівається і т.д., а душа ж знає результат будь якого наміру вже, навіть до моменту зародження думки, а самі дії уже йдуть, як свідомі. Виникла думка - чи то від душевних відчуттів, чи то від бажань ума і народжується бажання в намірі, а далі наша енергія приводить нас до свідомих дій, які підтверджуються особистим досвідом і переходять в розряд прийнятих знань, як способу життя.

Усвідомлення - буття, знання – свідомий початок, пізнання - шлях. Повне змістове наповнення цих дій людини в баченні світу, в прийнятті його, яке осмисленого способу життя добре відповідають теперішні російські слова: осознание, сознание и познание.

У – свідомлення (до знань).

Слід визнати, що люди не визнають, що їх доля знаходиться в залежності від їхнього стану усвідомленості. Вони не люблять говорити про усвідомлене життя, бо такі бесіди закінчуються нагадуванням про відповідальність. Не боїмося, бо життя завжди знайде нам підказку, раду в різних її благоприємних періодах і всіляких життєвих ситуаціях. Процес усвідомлення в людини починається з спокійного созерцання за собою, за своїми душевними відчуттями. Тоді вже ми цей стан нашого ества можемо означити: «Я ЄСМЬ», як стан нашого життя, як битіє в істинній реальності, яка починає відкриватися. «Я ЄСМЬ» - я відбувся, я «состоялся», як індивідуум.

Вільною людина буває тоді, коли їй немає потреби робити вибір і природа цього явища в спокійній усвідомленості. Невільна, мисляча з себе, діюча для себе людина занурюється в океан брехливих течій і вона їх виправдовує і стверджує, як єдиний правильний стиль життя. Навіть промову, як прояв зовнішніх висловів людина перебудовує по своєму, егоїстично матеріалізовано навколо своєї особи, або подібних їй, часто вживаючи в своїй мові слово «Я».

Навіть своя самооцінка адекватна оцінці оточуючих, як зовнішності, так і в інших наших символічних «якостях». Справа в тому, що перебуваючи серед людей, ми зі своєю самооцінкою пов'язані ниточкою із собі подібними. Ми знаємо їх, вони знають нас. Ми звертаємо на них увагу серед нас, ми і бажаємо, і робимо спроби і розмовляємо з такими як самі - вони чекають наших слів, а ми очікуємо від них тих же слів в середовищі очікуваного звеличення. Але не так то було. Їх слова в природі своїй деколи є словами нашої душі для нашого ума.

Наша ж самооцінка є ті дані характеристики, які подобаються нам, нашому уму, в інших. Наш ум говорить слова, які вигідно йому говорити для другого такого ж ума, виходячи з їх розуміння суспільної доцільності. Ми їх помічаємо, ми помічаємо і їхні недоліки, бо щось інше є в нас, бо тільки так ум може бачити. Ми не відчуваємо, ми неусвідомлені в потребі самооцінки себе та інших в такій ситуації. Це спеціальні слова, це спеціальні розмови від нашого ума, але ніяк не від душі і тим паче не для душі. Це розмова двох хитрих умів. Вони не прислухаються до Душі і в даному випадку уми знаходяться в статусі господарів тіла. Духовні якості для такого ума є пустим звуком в слові і вони будь яким способом не дають проявлятися в нас і такі уми не бажають помічати щось в інших – їх навіть дратує, гнівить та людина, яка діє від доброти Душі.

Слід знати деякі обережності. Після проявлених усвідомлених перших відчуттів пізнання Духу можна помічати болі в спині, то не можна нагинатися, бо, як ртуть у градуснику, піднімається стовп енергії, який увійшов в нас. Ми в даний час усвідомлення входимо в стан радості. І в цьому збудженому стані не можемо всидіти на місці, що навіть при сидячій роботі витягуємо руки вгору; при якійсь монотонній роботі - ми починаємо переміщатися. Таке враження, що пряме положення хребта на рівні підсвідомості вимагає підтримки; ум відключився. В такі моменти появляється потреба - подовше перебувати в такому стані.

Зрозумівши таку потребу тіла, то помічним і правильним буде дотримуватись інших способів охорони такого стану. Тому мало бажані роботи, що вимагають бокового напруження. Наприклад, рубка дерева. Полум'я за своєю енергетичною природою вертикальне, як і саме відчуття радості пізнання. Його язика прагнуть в небеса. Розуміння таких проявів в малих пересторогах не є рідкістю, але знання не зашкодить і не буде викликати побоювань. Дозволяємо цим енергіям входити, а з часом ми навчимося, щоб вони проходили через нас. Коли говоримо про певні обережності, то тим самим підтверджуємо безстрашність, яка відродиться в нас зміцнілим вирослим усвідомленням. Так, саме страх відлунює болями в спині. Страх паралізує нашу основу, наш хребет. Ніхто у світі не може заспокоїтися на оволодінні знаннями, бо кожне нове придбання збільшує в прогресії усвідомлення свого рівня незнання. Однак знаємо, що природу боязні і страху ми маємо самі усвідомлювати, як процес пізнання і пізнання тільки нами. Ми маємо через них пройти до розуміння. Цей страх і боязнь є в нашому житті із-за нашого пам'ятування про свої минулі проступки, які ми вчинили, виходячи з тих обставин і своєї пристосованості до установок і вимог суспільства чи свого его. Так, нас так і саме так вчили батьки і суспільство. Але ж

чого нас мучать докори сумління, звідки береться боязнь чи страх? Це ум відчуває дискомфорт, що його дії несумісні з потребами нашої душі. Тільки пізнання себе, своєї душі звільнить наше єство від боязні і страху. Душа вкаже нам істинний путь. Діймо усвідомлено, тобто у погодженні з душею і наше життя буде життєстверджуючим і наповненим радістю. Вітаємо з усвідомленням!

І затвердив Суший роздачу Знань без обличчя, без нетерпіння, без роздратування і очікування на перехрестя. Так віддавайте й ви, не судячи, кому віддасте, не затверджуючи суду кожного дня очікуваного чи передбачуваного результату. Хай несе, пташка ці Знання і на польоті опустить його в те середовище, де живуть і знають як їх отримувати в передбаченій готовності.

Люди не вміють ввести в життя уявлення про духовний світ, що перешкоджає їхньому розвитку. Важко показати земній свідомості, наскільки Всесвіт зачинає події щільного світу раніше і лише деякі бачать ці орієнтири. Цілі десятки років можуть лежати між дозрілими енергіями Всесвіту і енергіями світу земного, а то і більше. І, тим не менш, подія вже відбулася і стала непорушною. Ми є цьому свідками. Ми можемо іноді дивуватися, чому деякі події є як би маяками, визначальними у наступних подіях. Це душа якимись своїми очима бачить ці події, ці нові форми предметів, які, зазвичай, ми обумовлюємо здатністю ума фантазувати чи як мрії про майбутнє. Ці події, ці речі вже сформовані в інших реальностях і ми їх сприймаємо умом тепер саме як фантазії, як можливість ума створювати їх уявою. Вони вже реальні, і це бачить душа. Але не забуваємо, що складність нагромаджень подій велика і тільки мудрішим дається зрозуміти цей феномен і вони є носіями зібраних Знань про можливі порухи.

Помилково припускати, що дари вдосконалення прийдуть ззовні, бо вогнище полум'я живе в глибині свідомості кожного. Людині слід углядіти його, любовно оберігати його і можна закликати ці сили у своїй готовності прийняти, то тоді і зовнішня допомога може бути додана. Бо, якщо потоки енергій сильні, то вони можуть залучати інші енергії з оточуючого середовища, аж до проявлених дій.

Багато намірів і напруг послідує, перш, ніж здійсниться те, чим ми усвідомлюємо природний процес розвитку. Багато разів люди досягали значних духовних піднесень і, замість постійного вдосконалення, впадали в рутину буднів, або ще гірше – зваблювалися земними можливостями від отриманих знань. Але слід зрозуміти призначення поступового вдосконалення, яке дає справжнє пізнання. Навіть деякі дослідники не завжди дотримуються безперервності дослідів. Вони побоюються, що стислість життя тілесного не дозволить їм закінчити розпочате. Але якби вони засвоїли безперервність життя в енергії Душі й схоронності придбаних Знань, то вони поставилися б інакше до своєї місії на планеті. І так є.

Сказано: «Сівач не лічить кинутих зерен, бо він сіяч, але не жнець. Хто ж йде більш радісно на роботу? Сіяч, але не зігнутий жнець. Пращицею широко розкидає зерна сіяч, вітер відносить багато зерен в сторону, але співає сіяч, бо для нього не порожнє поле; він піде, наситивши ріллю. Йому байдуже, який жнець спустошить його посів і хто зуміє зібрати нові зерна ».

Листя опале насичує сутінь ґрунту, а зерно в ньому дає світові прояви життя. Поміркуймо – як все просто і як все одночасно запутане.

Хіба не те саме можна сказати і про свідомість? Усвідомлення рухає людину до вдосконалення, але воно ж може при безладності, чи у стані неусвідомленості створювати проблеми.

Відчуття незадоволеності й часто туги є відповіддю нам на поклик духу. І таке розуміння приходить під час пошуку себе, під час розуміння смислу життя, під час входження в духовне споглядання. Відчуття незадоволеності є знання душею майбутнього свого і вказує на усвідомлення правильності розпочатого вдосконалення, або є початком у пошуках шляхів вдосконалення.

Слід зрозуміти і другу сторону незадоволення – незадоволення ума із-за неможливості уму реалізувати свої бажання. Душа ж знає намарність таких певних бажань і тому у нас виникає відчуття незадоволеності в більш тривалій присутності, що ми сприймаємо вже як проблему, бо ум вже намігся реалізувати ці бажання. Звідси і тяжкість реалізації, і швидка втома тіла (присутнє відчуття виснаженості), бо ці дії не є усвідомленими, так як незадоволення, втома, роздратування мають показувати привід для усвідомлення, так як є явна потреба відмовитися від реалізації даних бажань.

Але проблеми, які появилися у зв'язку з цим, нам слід вирішити в цьому житті. Можна навіть порадити всім скоріше покінчити з власними причинами цих проблем. Але якщо людина залишиться в земних вигодах, то вона відкине цю пораду. То хай знає, що цим вона відкидає Бога. Тому так важливо вже в земному житті вчитися усвідомлювати тонке буття, бо наші проблеми підштовхують нас для виконання свого покликання. Випадковостей немає! Ісус нікому не дозволив нести свій хрест на Голгофу. Так і ми маємо нести свій. Взвся за гуж, то не говори, що не дуж.

Чим гірше людина думає про навколишній світ, тим гірше світ ставиться до неї. Чим більше ми не можемо вирішити повсякденні завдання, тим більше досадуємо, більше злобимося, більше боїмося.

Можна підтвердити і зворотне. Але воно не зворотне - воно те ж саме. Подивимося на таке ставлення усвідомлено і можемо сказати ... - займіть іншу позицію: радійте всьому поганому і суб'єкту досади, то так ми швидше виходимо на світлу пролосу течії обставин. Чим краще ми ставимося до світу, тим швидше відбувається рішення бажань і легше розв'язуємо проблемні ситуації.

Коли потрібна енергія терпіння, енергія ума для вирішення проблем, то слід пам'ятати, що роздратування і занепокоєння є до цього устремління перепонами. Наше роздратування є приманкою для потворних гостей і їх стає більше. Як же можна протистояти небажаним відвідувачам негативу? Тільки бадьорістю духу, при цьому не потрібно відганяти їх, бо вони не просунулися в нас через стан задоволення, радості в яке ми вже можемо входити. Не надаємо значення роздратуванню, не вважаємо, що такий стан відгукнеться на обох сторонах. Зрозуміймо, що роздратуванням ми впливаємо на енергетику інших і іде розтрата чужої енергії, що є не зовсім доброю дією проти Духа. Людина може дати собі звіт, наскільки вона неусвідомлено може зазіхати на чуже надбання.

Одурманена людина у виниклих проблемах іноді готова до нового злочину. Втрачається рівновага, і духовна природа свідомості не витримує напору ума і уявних обставин. Після неврівноважених проступків людина марно намагається зібрати знищені частинки совісті, а іноді доводиться починати нові накопичення. Яким чорним тягарем лягають шлаки спаленої усвідомленості в нашому естві. Можна, подібно нам, описувати навантажених подорожніх, що намагаються підійнятися на гору. Але варто було самим лише слухати голос своєї свідомості, і вантаж був би легким, а то й був би відсутній. Щаслива людина може уникнути багато перешкод і ставлення до них буде інше, бо вона постійно отримує допомогу з потоків світових енергій, знаходячись в стані усвідомлення.

Як нам розуміти розуміння в усвідомленні? Напишемо колись прочитану притчу. Прийшов пошуковик духовного до відомого вчителя і часто гуляючи по стежинах на лоні природи, вони насолоджувались гомоном природи, чи своїм гомоном в пізнанні Істини Духу. Сталась така повчальна подія. Одного разу вчитель зловив в лодоні метелика і питає учня: «Чи живий метелик?» Учень відповідав, що живий, дивлячись на створку лодонь. Вчитель розтуляв долоні і на лодонях лежав мертвий метелик. Через деякий час їм знову трапилася нагода зловити метелика, і вчитель питає учня: «Чи живий метелик». Учень відповів, що мертвий, бо бачив метушливість вчителя при ловлі. Вчитель розкрив створку і на лодонях затріпотів живий метелик. Цей елемент був повторений декілька разів. Однак одного разу учень зловив метелика і вже сам спитав вчителя: «Чи живий метелик?» Учитель відповів: «Все в твоїх руках». Саме усвідомлення життєвих процесів дозволяє нам прожити життя повноцінно і в щасті, чи в постійних проблемах і непосильних труднощах – все в наших усвідомлених можливостях-лодонях. Вчіться самі і вчіть інших і благодать наповнює нас від розуміння цього. В доброму путь!

Також не слід віддаватися су-мнівам в своїх можливостях, аж до відмови від пошуків кращого, від змін – які б вони не були в кінцевому результаті, як прояву діяння ума. Бо результат пошуку нашому уму не відомий і є чимала залежність не тільки від наших устремлінь, але від енергетичних посилів інших учасників Всесвіту і найперше від Знань Суцього, від світової усвідомленої мудрості. Пошуки ума можуть давати зовсім не очікувані результати, бо саме очікуваність, як елемент напруження може нас виводити з позитивних потоків енергій. Може відбутись відчутний психічний злам у зневірі. Саме таким сумнівам по результатах діянь не слід віддаватися. Нам по життю доводиться зустрічатися з двома видами сумнівів: один – звиває лігво в темряві, нерухомих і колючих, інший - завжди плазує, слизький і крутиться. Зазвичай, перший належить молодості, другий - старості. Основа його є страх, а також придбана брехливість нашого ества, яка походить від суспільного досвіду. Згадуючи свою колишню брехливість, люди приписують все тому, що відбувається через свої властивості: нібито через обставини, нібито через острах – і вичікують, що скажуть люди? Хоча людина не любить спостерігати за собою, за своїми відчуттями, але судить завжди від себе, від свого ума, який реагує на реакції інших.

Спробуймо,

в устремлінні вловити кінчик виниклих сумнівів, вагань, так званих розбіжностей між духовними якостями та настановами ума. Саме сумнів і є тим стимулом до пошуку і якщо опора в пошуках іде від духовного, то і розбіжностей не буде. Знаємо, що не око і не вухо, але свідомість підкаже обачність і спостережливість. Сумнів пошуковика Божественного, Кращого завжди йде в нових відкриттях і нових помилках утверджуючи нас в особистому досвіді через удовлетвореніє, через приємні відчуття, в припливах в наше ество натхнення, фізичних сил, творчих начал. Лише велика усвідомленість може не звертати уваги на що штовхають нас співставлення, судження. Давно помічено, що свідомість і спостережливість зміцнюється на шляху життя, але не в бродінні між предметами.

Спокій є нашим помічником до розуміння стану самоті.

Усвідомлення і спостережливість, зазвичай пізнаються в стані спокою, в стані самоті. Спокій є нашим помічником до розуміння стану самоті. Саме вони є середовищем чи умовою для народження в нас усвідомленості дій і народження в нас вміння спостережливості, як умова правильних дій. Спокій - лише зовнішня ознака, що не виражає сутності стану спокою, але лише це зовнішнє є умовою, яка сприймається людьми. Бо такий спокій людям співзвучний їх розумінню. Постостерегаємо трошки за рослинами. І якщо домовимося розуміти спокій, як очищення мислення, то цим навчимося спокійному спогляданню, яке і сприяє розвитку душі і тіла. Цей стан душі і тіла в середовищі знавців суті наповнюваності цього слова, то вони визначають такий стан словом, як самість. Сам з собою в співзвучності. Цей стан сприятливий для перебування в усвідомленій мудрості. Такий стан не є цілеспрямованим в діях, чи певною напруженою спрямованістю. Він як би знаходиться в спокійному бдінні за діями нашого ества, проявляючись своєю активністю в моменти потреби при прийнятті рішень у висловленні думок, в організації творчої діяльності. Він більше подібний на нашу няньку, коли вона реагує на наші неадекватні небезпечні дії.

Життя для тих, хто прагне до надуманого спокою, то вони зупиняються в розвитку і рух енергії не проявляє дії. Що є спокій? Це поняття винайдено темними. Яку мету переслідує таке очікування спокою, яку ощадливість виявляють люди, коли говорять про спокій! Ми розуміємо у своїй пристрасності спокій, як відпочинок. Відпочинок іноді пов'язаний із земною радістю, але ця радість неробства не для духу, а для тіла і він прийнятний після важкої фізичної чи розумової праці. Дія, як заслуга в цьому розумінні, мало зрозуміла. Але ж і в самоті проходить рух енергій і відомий тільки тим, хто знаходиться в такому стані.

«Відомий гуру сидів у мовчанні, і обличчя його випромінювало устремління. Його запитали: - Чим зайнятий ум твій?»

Гуру відповідав:

-Зараз будую храм.

-Де ж храм твій?

- Він за двадцять переходів звідси, і будівельники у великій нужді.

- Так навіть у бездіяльності ти будуєш? Гуру посміхнувся:

-Невже дія тільки в пальцях і ступнях?»

Визначити ество людини краще по його діях, особливо його звичках до малих дій. Найменше значення надаємо словам, як водам поточним. Малі дії, насичують все життя, краще визначають властивості людини - з них виростають великі. Ми не дуже віримо великим проявам і до того випадковим, бо будь яка дія має місце бути усвідомленою, хоча буває і неусвідомленою, то це, зазвичай, в страху. У страху, ми іноді діємо всупереч усвідомленню несправедливій, корисливій, злобній дії через образу і засудження, нагнітаючи негатив і залучаючи такі енергії в наше життя. Зазвичай визначати і судити про дії ми навчені, але усвідомленню суті ми не займаємося, бо не тільки писане, говорене слово є повчальним, а наскільки повчальними є дії інших і насамперед дії наші. Саме наші усвідомлені дії є нам для повчання і для повчання іншим.

Дійсно, важко зрозуміти, чому люди, заявляючи свою відданість Богові часто діють не з позицій доброти і справедливості. Природа заяви відданості Богу є лишень заявою про намір віддатися, бо тоді коли ми є в Бозі, то саме це є той стан єдності, як цілого, куди можна приєднати і заяву про відданість, як початковий елемент розуміння поклику душевного. Буває, що служачи одній меті, заявляючи про свою приналежність до однієї релігійної традиції, до тієї чи іншої нації і в цій вузькості ми, зазвичай, засуджуємо, і навіть в умі, а потім і в дії готові до знищення одне одного. Такі взаємні дії представляють один з найганебніших видів діянь людства. Ми, люди, діючи несвідомо, плодимо енергію для руйнівної роботи по взаємному знищенню, не усвідомлюючи такої суті згубності. Ми маємо сором перед людьми, доторкнувшись до пізнання і знову почавши піддаватися таким низьким проявам в діяльності. Знання природи відчуттів, докорів сумління хоча б в малій мірі могли б розвивати в нас усвідомлене пізнання Всесвіту. Просимо засуджуючих і руйнуючих подумати над своєю чуттєвою свідомістю. Вчимося цьому! Вчимося любити всіх, бо все це у Всесвіті: видиме і не видиме, живе і відносно не проявляє життя є однією єдністю нашої можливості жити, є однією родиною в облаштованості життя. Вони є нам помічниками, то налаштовуємося на усвідомлену допомогу їм.

Осудник, подивися на себе, почуй себе! Неправий власник, але не забуваймо, що чужа пристрасність до власності є лише наше відображення! Дбаємо насамперед про розуміння своєї усвідомленості. Якщо відчуття власності не поглинені назавжди свідомістю нашою, то ми залишимося невольними, спокушаючись передчуттями майбутнього збагачення. Пізнавши суть багатства, то можна будь яке важке завдання в питанні власності вирішити в радості відчуттів. Вчимося бути багатими. Наситивши своє життя матеріальним багатством у нас є поклик і можливості пізнавати духовне, визначившись, що

питання власності матеріальним є тимчасовістю, яке може зникнути з нашого життя одночасно. Коли ми свідомі цього, коли ми не входимо у прив'язку до предметів, як стан нашого життя, вказуючи, що ми як би прикипили до цього способу життя, до цих речей, а відносимось, як до тимчасовості володіння предметів, бо як би ми не відносились, то і цей зроблений предметний світ речей все таки є призначеним для інших. Так, ми беремо дециму для своїх потреб, а інше іде для інших в отриманні роботи, в можливості купити ... Наприклад: пекареві дозволяється пробувати на смак всі хлібини і навіть деякі з'їсти, але він цього не робить. Людина, яка усвідомила сутність усіх речей, не потребує їх у нагромадженні. Нагромадження завжди небезпечне і вводить наше ество в напругу по охороні накопиченого, збереженні про запас. Усвідомлення має бути предметом першої турботи. Беріть все реально в межах всього життя від реальної потреби і тоді у нас не будуть збиратися засмучення, спустошення, невдоволення, проблеми.

Порожнеча не існує, але часто люди відчують як би подобу душевної порожнечі. Що ж може означати таке тяжке відчуження? Звичайно, воно не безпідставне. Ми знаємо, наскільки важке земне життя. Помиляється той, хто через незнання вважає життя легким. Але як мудро встановлені перехідні можливості людини - справжнє загартування духу. Непорушне зерно духу, хоча і воно одягнене в одяг, який витканий самою людиною. Знаємо це! Ми не приховуємо про складнощі основ життя - і в цій довірі обопільно зміцнюємося в людинолюбстві.

Люди часто своїм мисленням отруюють навколишній простір і перетворюють його в хаос і це сприяє прийняттю таких же енергії ними з навколишнього середовища. Так зване почуття порожнечі і є відчуження хаосу. Ми заблукали в своїх бажаннях і проблемах витративши на них всі життєві енергії і Душа в ці моменти дає сигнал у відчуженнях порожнечі. Ці відчуження є паузою для усвідомлення. Пауза як заклик почати творчі пошуки, бо в цю порожнечу опустошення від бажань гонки за речами приходять негативні енергії розчарувань, гніву, злоби. Оберегаймо наше ество від наповнення цим негативом. Саме ці відчуження порожнечі, ця пауза і дається Сущим для такого розуміння безпеки. Починаймо творити духовне в своєму житті і наступить прозріння, усвідомлення подальших життєвих поступів в суспільно-матеріальному світі.

Сам по собі хаос зовсім не порожнеча, але він так далекий від усвідомлення людського, що наближення його вже становить втрату керівного начала духовності в нашому естві, як усвідомлених енергетичних потоків. Це є стан у відчуженнях богооставленості. Такий мертвотний початок відчувається як порожнеча, в ній затаїлась чимала небезпека, порушується енергетична рівновага. Хоча цей стан пустоти може бути не видимим і не проявленим.. У такому стані ми, зазвичай, робимо абсурдні вчинки, ми нічого і нікого не бачимо і іноді відбуваються самогубства і різні божевілля. Відразу ж намагаємося вийти з такого стану, рухаючись до людей, направляючи свій погляд на красу неба, природного ландшафту, або робимо спроби зайнятися фізичною працею (тут наголосимо: творчою працею) - все це дає можливість зародитись спрямованому діянню, яке неусвідомлено формує напрям усвідомленої думки. Отже перший крок зроблено. Рухаємося далі.

Ми іноді шкодимо собі постійним невдоволенням і це також є одним із способів порушення рівноваги, а його тривалість шкідлива і на далекі простори. Можна бачити людей досить освічених, але, все таки таких, які скаржаться на долю. Навіть земні багатства не допомагають втриматися від невдоволення, бо носій такої Душі не усвідомив, не знає свого покликання в світ цей. Знання приходять в наше життя духовними каналами. Пізньому відкриваються секрети і можливості в будівництві щасливого життя.

Друга сторона невдоволеності – зовнішнє задоволення. Тривалість таких задовольень перетворює і перекручує відчуження реальності.

Тривалість гніву згинає стержень життя. Тривалість горя принижує. Тривалість тяжкої щоденної праці виснажує тіло і душу. І це результат нашого сприйняття - саме так ми споглядаємо навколишнє середовище, саме так його ми хочемо споглядати і сприймати, опускаючи своє ество до нижчих потоків енергій. Важко незвільненому самоусвідомленню відрізнити речі в темряві. Звичайно, про духовні багатства, зазвичай, в такі моменти взагалі не думаємо. Чого очікувати, коли ми не розуміємо міць психічної енергії? Молитва і добрі справи приводять до шукання любові, доброти, краси в інших, як проявлення початкової усвідомленості потреби їх творення нами. Явне життя виявить запити доцільності, запити в пошуках смислу життя.

Вчимося оберегати кожен крок пізнання істини. Зневага до знань є занурення в невігластво. Читаючи цю книгу кожному дається можливість отримати доступ до Знань бо те, що розкриває різні сторони життя в цій праці, можна знайти розкиданим в тисячах томів окультної, наукової, релігійної, художньої літератури, в усній творчості, обрядах, в нашій діяльності протягом життя. Усвідомлення і бдіння веде наше ество до розуміння цих можливостей. Нас приємно дивує з кожним днем досліджень те, що такі Знання життя-буття людство знало і що варте уваги, що деякі індивідууми знають і в наш час, навіть не читаючи літератури на дану тематику в пізнанні світу і себе, бо вони знаходяться в стані

усвідомлення і прийняття духовних начал в своє життя.

Самоусвідомлення.

Самоусвідомлення допомагає організувати спокійний ритм життя, вчить спостережливості за оточуючим середовищем, привчає менше говорити, щоб почути інших, бо саме інші є носіями інформації, чи знань для нас.

«За вікном пролунав заклик. Один працівник відмахнувся - не заважай, я зайнятий! Інший обіцяв прийти, але забув. Третій прийшов після роботи, але місце вже було порожньо. Четвертий при заклику затріпотів і, склавши знаряддя, негайно вийшов - я тут! Це називається трепетом чуйності. Тільки це тріпотіння, осяяне свідомістю дня і ночі, веде до знання духу, поверх розуму відкриває ворота тріпотінням, яке чується навіть людськими апаратами. Якщо зможете не заглушити в собі трепет чуйності - благо вам!»

Така природа передачі Знань закладена у все живе, і в тому числі і в нас, бо ми говоримо для когось, щоб передати ці Знання Космосу тим, з ким говоримо. В повсякчас і в повсякдень в народженні думки, у висловленні її словом через втілення її в дію слухаємо у спокої, що підказує серце, слухаймо душі своєї, бо вони єдині в єдності знають смисл життя сьогодні і правду істини для нашого росту, духовного розвитку і вивіреного житейського шляху у вирії суспільних відносин між людьми і з природою. Душа знає наше вчорашнє, знає сьогоднішнє і знає завтрашнє, бо є частинкою Всесвітньої енергії в нашому тілі.

Сьогоднішній виклик усьому людству такий - відгукнутися людині, як істоті свідомості і розуміючій виклик, як такий, що проявляє себе, як загальна системна криза самого людства, що нині загрожує самому нашому існуванню: будь кому окремо чи людству в цілому, але в першу чергу загрожує виживанню планети - тоді питання про людину не буде. Психологічно людина не готова усвідомити, що будь яка регіональна війна, будь яке локальне пошкодження екосистеми Природи отрує всю планету, весь Всесвіт і ми, як особистість, не маємо шансів залишитися живими, але наш ум дає нам такий шанс. І такий наш ум не у відповіді за збереження життя і не у відповіді за Джерело енергії життя - йому нема чого втрачати, але разом з тим, він може допомагати людині фізично виживати і може усвідомити джерело життя і цим зміцнити нашу Сутність в продовженні життя на Землі.

Значна частина населення Землі розуміє, що людство стоїть перед ультимативним вибором: або розвиватися, або загинути. Дана книга просить цими словами почути себе, знайдіть себе і побачите шляхи порятунку, візьміть всього себе з тілом, умом і душею, бо будинок може загорітися і ми зможемо врятуватися і врятувати свою поклажу - адже під час пожежі, що ми ще можемо взяти? А якщо загориться планета - то куди бігти? Не біжимо від себе, а шукаємо рятівника в собі - він там. Пам'ятаймо це! Знаймо це! Просимо, починайте з себе!

Радує те, що кількість таких людей зростає, хоча і є поки що їх мале число, і, на щастя, зростає число духовних подвижників, які досягають тієї точки, де вони знаходять силу вирватися з полону успадкованих від суспільства шаблонів і стереотипів, соціальних установок і принципів, дотримання яких продовжує утримувати людство в лещатах безперервних страждань. Радує поява такої літератури в інтернетвиданнях, і, що найголовніше, народжуються такі індивіди, які світлом своїх душ освітлюють царство земного пекла, невігластво суспільних відносин і множать добролюб'є, щастя, злагоду, як в середовищі людства, так і в середовищі Всесвіту.

Ми, читаючи інформацію, фактично, і можливо, добавляємо в свою пам'ять знання про будь що, але коли ці знання дають свідчення відчуттями того, що вони в деякій мірі є в нас і, можливо, ці нові знання більш широкі, більш глибокі, то відчувається наше духовне зростання.

Знання не інформація. Запитайте канатоходця яким чином він йде по канату, натягнутому між двома горами, над долиною, якщо він впаде, то впаде назавжди і загине. Як він йде по канату? Чи може він розповісти чи пояснити це словами? Він скаже: «Якщо я занадто сильно нахилиюся вправо, то мені негайно слід вирівнятися і схилитися вліво. Якщо я занадто нахилиюся вліво, тоді мені необхідно нахилитися вправо, в протилежному напрямку, щоб урівноважитися». Так, це може бути записано, але ми зразу ж не натягуємо канат і не вирушаємо в прогулянку по ньому, лише прочитавши це, тому що ми не повернемося назад. Адже це не питання інтелектуального знання, це питання відчуття всім нашим еством: наскільки нахилитися, коли робити наступний крок? І не може бути жодної фіксованої формули - кожна особистість відмінна. Це буде залежати від людини, від ваги, від росту і від ситуації, від напрямку вітру. І це буде залежати, від внутрішнього стану, від відчуття готовності рушити в дорогу. Інформаційні знання, запам'ятовування свого досвіду допомагають в нових ситуаціях і є тільки частиною нової ситуації - цілісні знання приходять від загального Розуму.

І в реальному житті одна і та ж ситуація ніколи більше не повторюється і тому Знання від Суцього не можна систематизувати і передати з цієї ж причини. Наш ум може передати їх як інформацію, але для інших такі ж ідентичні ситуації не відбуваються. Ось чому ми вчимося приймати Знання, будучи пильними і цим станом готові до прийняття і віддачі. Отримавши знання - ми їх пізнали тільки через особистий досвід, через особисті відчуття і без аналізу, без логічних вправлянь ума. Якщо в нашому умі є якісь висновки, ми втрачаємо пізнаний досвід.

Сюди можна віднести і таку якість ума, як спогад, яка в комплексі являє механізм для забезпечення безпеки: наприклад, якщо в нашій нозі колочка, то нам слід це пам'ятати. Ум буде повертатися до цього постійно, так як колочку необхідно витягнути. Якщо ми про неї забудемо і колочка залишиться, то це небезпечно, тому що вона може викликати зараження всього тіла. Коли є головний біль, тіло говорить: пам'ятай про неї, необхідно щось зробити. Якщо ми забудемо про неї, головний біль може стати небезпечним. Таким чином тіло говорить нам у відчутті болю і воно привертає увагу нашого ума. І коли тіло здорове, то ми про нього забуваємо і просто живемо. От би так відноситися до всіх ситуацій і проблем в житті, то тоді менше їх з'являється в нас і ми діємо відповідно до них. Ось такий приблизно процес самоусвідомлення, який ми можемо назвати, як свідомий процес облаштування нашого особистого життя і життя просторового.

Щоб розкрити природу отримання Знань і вони нам розкрилися, то в цій пропонованій книзі розкритий шлях який можна застосовувати в життєвих ситуаціях, як орієнтир, шлях до якого в кожного свій, тобто щось буде подібне, а щось доведеться вирішувати інакше. Саме такий приблизно підхід виправданий в будь яких ситуаціях, виходячи з того, що в світі немає однакових ситуацій. Так, немає несподіваних випадковостей, бо все наше життя суцільні випадковості.

Зазираємо трохи глибше, і ми знайдемо, що прямо під нашою логікою течуть свіжі води інтуїції, свіжі води довіри. Ум - це сконцентрована важка річ, а розум більш тотальний і всенаповнюючий. Ум сформований суспільною інформацією, він запозичений, розум - наш, він всередині нас, як частина всесвітнього Розуму і вони знаходяться в постійному взаємозв'язку. І ці Знання приходять до нас під час готовності їх прийняття у разі виникнення потреби. Навіть великі вчені, які працюють логічно налаштованим умом, приходять до точки, де це все не спрацьовує, де вони очікують передчуття, якогось інтуїтивного спалаху, осяяння. «Еврика». Джерело науки і пізнання істини не є окремими, воно одне і те ж - тому що обидві вони залежать від проривів, прозрінь, інтуїтивних спалахів.

Є люди, які, можливо, раціональні, умні, але не розумні, - розум більше раціональності і ума. Іноді розумна людина буде готова прийняти і ірраціональне - тому що вона розумна. Вона розуміє, що ірраціональне теж існує. Вона прийме і раціональне, як частину ірраціонального. Раціональна людина не може зрозуміти, що ірраціональне теж існує. Вона може вірити тільки в обмежену логічну силу свого ума і наукового суспільного ума.

Але є речі, які не можна логічно довести, і все ж вони є. Кожен знає, що вони є, і ніхто ніколи не міг їх довести. Любов є, доброта є, думка є ... і ніхто не може визначити, що це таке, чи довести, чи є вони взагалі. Але кожен знає - наприклад, любов є. Навіть люди, які все заперечують, бо вони не готові прийняти нічого за межами наявної інформації і логіки, - навіть вони закохуються.

Але любов є, радість є, доброта є, задоволення є ...

І ніхто ніколи не був реалізований одним тільки умом, якщо не задоволено ще й сутність. Це дві полярності в нас - ум і душа. І реалізація нас і наших справ здійснюється при їх єдності.

Ум - це обізнаність, це просто накопичувач інформації, це біокомп'ютер. Ум завжди старий, він ніколи не новий, ніколи не оригінальний. Він хороший для певних цілей, він дуже хороший, як архів. І в житті людини це необхідно, бо необхідно пам'ятати багато речей. Ми можемо продовжувати накопичувати за допомогою його знання-інформацію і витягувати їх кожен раз, коли в них з'являється потреба.

Життя, які ми в більшості своїй проживаємо по уму - це механічне життя. Воно суєтливє і порожнє. Ми це часто констатуємо, говорячи, що все життя пройшло як один день. Навіть згадати ті добрі справи, яких ми робимо в житті чимало, то ми їх згадаємо за одну чи дві години, а ці ж справи були ємними і насиченими подіями, проблемами, успіхами. Ця вся біготня була пустою і навіть з сьогоднішнього споглядання ми можемо сказати, що ці добрі справи не мали в кінцевому вирішенні того кінцевого ефекту, тієї очікуваної мети. Ця механістичність впливає з рутини життя, одноманітності нелюбимої роботи. Ми стаємо роботом - може бути, дуже ефективним, бо роботи дуже ефективні, машини набагато ефективніші за людину. І цією підготовкою таких роботів займаються релігійні традиції і держави. Їм необхідні роботи. Поряд з цим, ми іноді умом можемо багато заробляти, але не можемо багато жити. У нас може бути кращий рівень життя, але при цьому ніякого життя не буде. Фактично ми в житті маємо мало задоволення і радості від самого життя через те, що не вносимо цю радість в життя. Радість приходить з добротою і творчим її застосуванням.

Вибирати нам. Оглянімося навколо! Життя людей абсолютно отруєне інформацією і тією суспільною облаштованістю життя на цій же інформації. Вони не можуть бути пильними і відчувати, вони більше не чутливі, ніщо не приводить їх в трепет. Сонце сходить, але ніщо не сходить в них, вони дивляться на схід сонця порожніми очима. Небо наповнюється зірками - диво, тасмниця! - Але ніщо не ворухиться в їх душах, не виникає ніякої пісні. Птахи співають, а людина розучилася співати. Хмари плывуть по небу в тихому танці, павичі танцюють, а людина не вміє танцювати. Вона стала калікою.

Дерева квітнуть. Людина думає, їй ніколи спокійно споглядати за деревами, травами, птахами, за своїм життям; вона втратила душевну чуттєвість, вона просто ніколи не відчуває, а без відчуження немає ніякої можливості цвітіння.

Спостерігаймо, помічаймо, досліджуймо, подивімося на своє життя по-новому. Ніхто інший нам не допоможе. Ми залежали від інших своїм спостереженням за іншими, своїм намаганням жити, як інші – і це продовжувалося так довго, так довго, що саме тому стали дурними. Тепер починаємо піклуватися про це - це наша власна відповідальність. Ми «вдячні» маємо бути за таке життя самі собі: зробимо глибокий проникливий погляд на життя і на те, що ми робимо зі своїм життям. Чи є поезія в нашому серці? Якщо її немає, не втрачаймо часу даремно. Допоможемо своїй душі ткати і прясти поезію життя. Восчувствуй кожен, чи є в нашому житті якась романтика? Якщо її немає, тоді ми ходячі мерці.

Не ставаймо тільки умом - ми більше, набагато більше, ніж один тільки ум. Ум - це машина всередині нас, але не ототожнюємо себе з нею, в цьому немає необхідності. Це ототожнення створює неправильний стан ества. Ми втрачаємо духовність.

Деякі відчувши потребу духовного розвитку намагаються зачувати корисні поради, але деякі знають в умі своєму боязнь життя і принесли, і носять тепер цей страх у світ цей, як основу життя. Цьому сприяють повчання страху Бога, суспільні повчання страху в обов'язковому дотриманні норм і правил поведінки, бо відступи несуть за собою кару Божу і покарання суспільні. Звичайно це є абсурд для свідомого ества. Однак повернемося до першого речення. Перші відчували потребу дізнатися, але і другим слід утвердитися в цих знаннях через досвід і все це через уміння прийняття. Деякі від народження розуміли кращі способи людських відносин, але іншим слід пройти таке пізнавальне навчання, щоб уникнути руйнівних вчинків у своїй діяльності.

Знання понад усе. Тільки життя, тільки живий може пізнавати, шукати. Кожен, хто приніс частку знання у це життя, вже є благодійником людства. Кожен, хто зібрав іскри знання є подавачем мудрості. Вчимося все оберегати - кожен крок усвідомленого пізнання. Нехтування такого процесу є зануренням в п'ятому, або, в крайньому випадку це означає, стояння на місці.

Кожен має можливість отримати доступ до Знань. Читайте твори, насичені прагненнями до пізнання Істини, бо деякі з нас сіють упередження, прочитавши анотацію, або слово автора про книгу, самі не даючи собі устремління в прочитанні книги, заперечують її, називаючи самий утвердуючий труд запереченням основ життя. Ними володіє боязнь Правди, боязнь Життя, страх перед їх Богом. Не бійтеся – життя уже відбувається, воно проявлене; Бог в нас проявлений в житті і ми радіємо цьому явищу, яке називаємо життям – саме цією радістю ми славословимо сутність Бога. Тут немає місця для страху. Ми родилися не для страху, а для духовного розвитку і тільки взявши усвідомлено таке розуміння за спосіб життя, то ми повсяк час будемо відчувати присутність Бога в нашому житті, як позитив, як ствердуючий енергії життя в нашому естві. Живіть не бійтеся. Ми ж навіть не задумуємося про те, як ввійшло життя в нас, то не вартує і підключати ум в очікування кінця життя. Воно було, є і буде. Життя – є Бог. І з цього розуміння утверджуємося в довірі до нього. Згадаймо слова монаха на потопуючому кораблі.

Знову згадаємо дослід: чому ж більшість людей багаторазово перечитує духовні книги? Одні кажуть, що це давно їм відомо, але не приймають у своє життя; потім вони можуть назвати таємні знання захмарними і непридатними на Землі. Деякі підтвердять, що, може бути, десь є люди, яким корисні ці поради. Хтось при четвертому повторенні згадає події та факти, як би про себе самих. Дехто почне з наруги всієї книги, потім видалить книгу з дому, опісля як би випадково згадає про неї і, врешті-решт, почне згодом твердити цілі думки з книжок... Визнаємо, що деяким доводиться перечитувати рядки багато разів, а деяким при вмілому душевному прийнятті це приходиться повніше і скорше. «Йокнуло» в душі від прочитаного, почутого, побаченого, то це трепетання Душі – приймаємо ці Знання. Є суспільна інформація про цінність надбань людства в Знаннях, але вона не викликає тріпотіння ества, то це ознака неможливості прийняти цю інформацію. Для цього слід очиститися духовно, поговорити з Сущим. Так, це молитва, хоча це завжди починається зі сповідання нашого ума, нашого ества – і настане момент прийняття у відчутті полегшуючому. Ми готові до пізнання духовного, суспільно-матеріального в його істинній реальності по посильності і в потребуючій кількості.

Є така мудрість, що дехто навіть від поверхневого читання повчальних книг може перейти до дії. Але деякі саме після прочитання всіх книг виявляються, як би нічого не придбавшими. Але нехай вони зрозуміють, що саме під час читання ними було втілено в дію, або щось взято у вживання? Нехай вони скажуть хоча б собі, від яких самих незначних звичок їм вдалося звільнитися. Цінна сама проста зосередженість на читанні..., а потім... Істинно, таке негоже ставлення у відмові пізнання є поганим радником. Не випадково до нас в цей момент потрапляє інформація про наявність Знань, ох не випадково. Але не можна обійти всі зібрані пізнання, бо вони є і наповнюють наше життя незалежно від нашого - хочу, не хочу. Відчуття відкритості знань для нас є тільки початком, бо Знання шукаємо, досліджуємо і лише тоді утверджуємося в пізнанні. Знання не допускає сперечань, а обмін думкою не буде сперечаннями. Люди готові вірити різним казкам, мильним романам, ток-шоу, які частково зачіпають проявлені ситуації нашого пристрасного життя і не помічають дійсності у всьому обсязі, яку люди довго вважали і вважають казкою. Краща дійсність для нас - це казка. І ця книга є теж казкою двох, про двох і для двох. А може це фантазія. Фантазують, зазвичай люди, які устремляються в пізнання, в майбутнє.

Ми легко трактати Тори замінюємо гімнами Вед і заповіти Будди з'єднуємо зі словами Христа, бо не бачимо відмінності в знаннях, бо усвідомлені, що Джерело одне і те ж.

Також для нас немає знання поганого і доброго, ми вбираємо в себе всяке знання і знаходимо позитивність у всьому. Такий підхід оправданий тим, що ми вже усвідомлено розуміємо навіть той факт, що вносячи у визначальні слова – погане і добре одну з умов – це пошуки в кожній дії, фактах позитивних моментів. Скільки ступенів свідомості в кожному естві? І в кожному є тіло, і кожному еству є справа на цьому світі. Церква має догми; сім'ї мають звичаєві рамки, споруджені предками; народи мають закони, які позбавили їх утвердження в самодіяльності. Так, вони в деякому смислі є гальмом в більш якісному духовному розвитку і це трохи не дозволяє духу спрямовуватися до вищих сфер. А тепер ми скажемо, що вже усвідомлені в розумінні істини і готові затверджуватися в ній. Так!

Привчаємо себе до втілення всіх знань в життя, бо яку область можемо вважати нижче себе? Як можемо зберігати впевненість, якщо самі відштовхуємо потрібний матеріал - він же не випадково прийшов в наше життя? Як і кількість релігійних традицій в нашому житті не є випадковістю. Кожна з них несе той позитив в якому має потребу та чи інша частина суспільства. В одній родині, селі, містечку, країні - скрізь існують суспільні відмінності в довірі до Суцього: і за формою, і за методами, і по красі піснеспівів ..., бо кожен знаходить у них все те, що виправдовує наші думки, слова, справи, тобто, це є тільки наше і наше бачення і сприйняття. Наш особистий світогляд, який проявляється в думках, словах і діях, то ми приймаємо той, який є в нас.

Ах, коли б ми знали, що іноді сама бесіда з іншою людиною, одна добра справа дають нам стільки позитиву на яке душа готувалася протягом всього строку перебування у цьому тілі. І така крупиця гідна людського ества - життя вдалося. Інші більш частіше і більше трудяться в стяганні духу і вони також цього варті саме в цьому житті. Але люди іноді не бажають зрозуміти, що якість їх духовної енергії залежить від них самих. Вони навіть не уявляють собі, що самі можуть надбавати духовну енергію та енергію негативу у своєму житті, тим самим створюючи ті чи інші умови життя.

Трепетом осяяння приходять до нас істинні знання.

Тепер зупинимося на мить – як ми можемо розширити самоусвідомлення. Звичайно, може бути осяяння, а й дослідне пізнання треба викликати назовні в практичне застосування, а звідки беруться ці дві зазначені якості - від готовності нас прийняти знання із Всесвіту, бо він їх посилає нам при появі в нас таких потреб. Усвідомлення своїх потреб і своїх можливостей прийняття дає нам впевненість осмислено приймати все, що з нами трапляється щодня. Наприклад - серед щоденної монотонності, буденності лише деякі відчують реальність Космосу. У цих списках народжень, радощів, успіхів, хвороб, горя, проблем і смертей небагато знайдуть шлях істини без кінця і початку. Як сказати голодному про вічність душі? Виходячи з реального досвіду, він представить собі вічний голод. Але ми вже поінформовані про входження в життя, навіть прочитавши початок цього абзацу. І все ж скажемо, що входженню в усвідомлене життя насамперед допомагає неквапливе спостереження, бдіння.

Нехай ця притча послужить нам усім для усвідомлення сенсу нашого життя і самоусвідомлення довіри причетності кожного до Джерела - не відторгуємо його, а приймаємо всім своїм еством, як щасливий випадок.

«Два моряки при катастрофі корабля були викинуті на безлюдний острів. Обидва ледь не загинули від голоду і страху, бо вважали себе назавжди відірваними від світу. Випадковий корабель підібрав їх. І на острові був споруджений міцний маяк. Ті ж моряки залишилися при маяку, щоб вказувати шлях іншим і служити для порятунку потерпілих. Тепер настрої їх змінилися. Вони були щасливі, даючи рятівне світло і не відчуючи себе відірваними від світу. Значить, розуміння усвідомлення ролі спілкування зі світом і усвідомлення необхідності іншим абсолютно перетворює людей. Спільна справа є запорука успіху».

Ми всі на підсвідомому рівні тягнемось душею до тих, хто веде милостивий спосіб життя і вчимося знати тих, кого веде вільне усвідомлене життя. Коли ми послуговуємось умом, то і дії наші інші. Осягнення можуть прийняти ті, хто знає смисл життя. Годинами щастя ми називаємо ту ступінь розвитку свідомості, коли, не віддаляючись від життя, люди отримують можливість приєднатися до потоків Божественних енергій.

Свідомість є мірило, і краса не терпить каліцтва. Брехню не сховаєш. І як тонка буває спритність самовиправдання. Надбавочна ціна понад кількість вкладеної праці є кухня обманів, але нарощування духовних якостей є життя. Тому розвивайте свідомість. Якщо в житті обмежуємось суспільними законами, то краще переїхати на кладовище. Деякі люди пишаються обізнаністю, але чому ця поінформованість не перешкоджає їх мерзенним діям? У неусвідомленому мисленні є одна вражаюча властивість - відчувати майбутнє навпаки. Наближення чогось відчувається, але неусвідомлене відторгнення їх прийняття переломлює розуміння із-за нерозуміння відчуттів. Приклад для усвідомлення заходів у запобіганні, які деколи люди не проявляють в житті: іноді люди радіють перед днем скоєння нещастя і деколи тріумфують перед поразкою. Подивіться, як дитина зверх активна, зверх сміється, зверх впевнена в передчасі плачу, нещастя; подивіться, як дитина після плачу від падіння, від неприйняття входить через хвилине мовчання в умиротворений спокій: чи то в сон, чи то в наповнення енергією радості. Таке ж можна сказати і про дорослу людину. Вчіться спостерігати за собою в таких перемінах.

Воістину, ми можемо спостерігати, що деякі люди існують без свідомості, а може нам так здається, а може це наше дзеркало? Але ми усвідомлено ведемо ці спостереження і хоча тільки деякі ознаки описуємо в приклад, бо деякі може бути, що позбавили себе усвідомлення непомірними пристрастями; інші можуть бути позбавлені свідомості, бо живуть із затемненою душею від попередніх життів; і можуть бути усвідомлення, які затемнені умовностями навколишнього середовища. Але чистота свідомості потребує усвідомленості і турботи в просуванні по життю, і цьому допомагає совість і відчуття можливості прийняти в себе основу Знання. Але витончення свідомості повільне, як і стягання інших духовних якостей і їх розширення можна споглядати в проявах життя. Дивимось на появу в нашому житті повторень зі знанням, бо ми любимо слухати повторення новин, апетитно куштувати борщі і повторно купувати речі, які сподобалися, чи іграшки, але входить в стан усвідомлення мало хто згоден. Тим паче при повтореннях подібних проявів, подібних ситуацій.

Насамкінець, ми вже усвідомлюємо, що ми побачили, відчули умиротворення (від сили), спокій і знання про позитивні якості і кількісні надбання нашого ества - і ми вже певні, і ми дозріли ними поділитися, що наше світобачення не має межі, що наш життєвий простір не закінчується селом, містом, районом, областю, республікою, планетою, галактикою... Ми вже знаємо, що світ не ділиться на раси, на нації, на католиків і протестантів... - це все є умовним, умовно визначеним певними людьми для, можливо, корисливих цілей, чи для іншого – сприймаймо по своєму розумінню. Бо, коли ми свідомі, що душа безсмертна і переміщається в інші тіла не зважаючи на расу, відстань, місце знаходження (а для розуміння всього тексту будемо брати для прикладу планету Земля) і не залежно від того, яка релігійна традиція (християнство, мусульманство, іудаїзм, індуїзм, чи інші їх відгалуження) є домінуючою в даному регіоні - душа продовжує розвиток – живе удосконаленням, а фізичне тіло помагає їй і отримує кращий комфорт, краще харчування, затишний будинок, достатню кількість грошей ніж ми могли прийняти ведучи неусвідомлений матеріально спрямований спосіб життя, чи ставши суспільною виразкою і крокуємо дорогами хворого п'яниці, чи бездушного державного начальника. Вони не розділені, вони співіснують разом, взаємодіють, впливають одне на одного – матричний (материнський) розум для всього людства один і можливість в отриманні знань через всі органи відчуттів майже однакова. Питання в тому – чи готові ми їх прийняти і чи бажаємо-небажаємо їх приймати. Такий природній засів зерен духовного, який дає суспільству підстави ділити нас на різні категорії.

Зрозумівши смисл життя, ми формуємо середовище росту і розвитку через тілесне життя без страху, без стресів – спокійно і творчо йдучи тим часовим простором, який маємо. Важливість життя не в тому, якою ми володіємо професією і ким працюємо, а важливо ким ми Є, який наш внутрішній світ, наша самість і це є визначальним у цьому проміжку, який ми називаємо життям. Ми можемо мати декілька професій, стати великими вченими, чи начальниками, можемо володіти заводами, фабриками, але проходить час і ми задумуємось – який ми пройшли шлях, як духовна індивідуальність? А часто-густо виявляється, що як і всі – всі голі перед Творцем – і всі наші справи і надбання, суспільні відносини є тільки оболонкою, нашою маскою, нашим зовнішнім проявленням «Я».

По-годьмо-сь (погоджуємо з собою), що виконуючи будь які суспільні, сімейні обов'язки, наша совість (погоджена істина душі з інформативністю ума - вісточка), наш ум продукує думки і навіть далекі від нашої професії, чи справи, якою займаємось тепер, в 9-00 год., протягом дня, місяця, всього життя, якими ми формуємо наші дії в облаштуванні життя. Деколи ми в душі можемо не мати задоволення від

своєї праці, від суспільного укладу в державі проживання, але не кожен може родити слово і тим паче дію у відповідності до вимог душі, бо прив'язаність до матеріального спонукає нас робити матеріальне. Страх перемагає. Ми боїмося вийти за рамки «загальноприйнятого». Для прикладу: всі йдуть на роботу з 9-00 до 18-00, але не всі можуть сказати, що добросовісно виконували свої виробничі обов'язки – але не свої. Однак, можуть сказати (хоча б собі), що отримали задоволення, що отримали відчуття радості, щастя від виконаної місії, як в духовному, так і в матеріальному плані, коли робота (творіння) до душі. Коли нам не вистачає коштів для більш-менш гідного прожиття, тоді ми, як людина діла і добувач матеріальних благ, на цю оплату праці ми працюємо з 9-00 до 18-00 продуктивно одну годину, а решта часу в масці створюємо видимість праці. А в позаробочий час із збереженими фізичними силами і готовими денними творчими замислами створюємо такі блага, які можуть забезпечувати сім'ю всім необхідним. Не вартує робити такі перекося, бо «посачкувавши» ми збіднюємо себе як творця, а робота в поза робочий час обкрадає як душу, так і наш уявний матеріальний статок. Так, ми за місяць в позаробочий час заробили десять тисяч гривень, але ми не бачили протягом місяця дружину, дитину, а дитина в пошуках душею (духовного спілкування) тата захворіла (реакція дитячого розуму з реальністю) і тато в підсумку за один день заніс десять тисяч гривень в лікарню. Це є показовим і просимо вибачення - ми не бажаємо такого розвитку подій нікому. Можливо це грубий приклад, чи утрируваний – самі подумайте - це всього-навсього наш досвід. Ми більше схильні вишукувати позитив у будь чому. Як говориться, негативний результат є теж результат. Переосмислюємо і зробимо по своєму – це наша стежина, це наше життя.

Будь яка справа, що робиться з душею, дає задоволення. «Не йде» - зупинись, чи спитай себе – чому?, а для чого нам ця справа?, а чи потрібна вона нам взагалі? А якщо потрібна, то як її до-віри-шити?

Маймо енергію устремління, енергію розуму виконувати роботу, яка нам до душі і вона компенсує сама наші потреби, наші матеріальні статки. Перевірємо, бо творча робота вводить нас в процес народження свободи.

Усвідомленість свободи людини ґрунтується на покликанні як розумного індивідуума у творенні божественних якостей. Ми не можемо це стверджувати для всіх, але пізнаючи і бачачи прояви духовних енергій і чуючи (читаючи) слово пророків і праведних мудреців, як спосіб спілкування Бога з людством, то погодимося з тим, що людина, споглядаючи видиму красу і чуючи ритміку інших сутностей Природи, тут погодиться, що це теж є спосіб спілкування символічного Бога з символічною особистістю Людини. Свобода людини полягає в тому, що вона може приймати благодать усвідомлено і творити її для оточуючих на такому рухомому стимулі (енергії) як розуміння можливості духовного зростання світу і себе. Хоча свобода обмежена частково життям - реалізацією життєвих потреб, по - друге, свобода може бути індивідуально обмежена сприйняттям людиною Бога, як єдиного творця і як єдине творче джерело, і його єдиного, який має можливості творити. Таке розуміння обмеженості є не чим іншим, як страхом. Звідси слід визнати, що ми, люди, символічно наділяємо енергією по краплинках Бога, міццю у вигляді божественних енергій з часу усвідомленого пізнання і ми її отримуємо як би нізвідки. Ці енергії є творіннями всього живого і неживого у Всесвіті і, в тому числі, людиною. Але хіба ми думаємо так? Ні. А даремно. Таке розуміння і дає свободу сприйняття і розуміння всього.

Людина, яка звільнена від суспільних заборон і обтяжень більш вільніша свідомо визначатися у своїх діях. Більшість сьогодні свідомо, що державні органи управління, як органи примусу, мішають людям жити, жити щасливо, бо володіти і керувати нами хочуть ті... (яким дана загальна характеристика двома мудрими людьми ... в двох мудрих висловах, а ми об'єднаємо в один): хто вміє працювати (можна застосувати - жити), той працює. Хто не вміє працювати – той вчить як треба. Хто не вміє працювати і вчити, той керує. Вони працюють, вчать і керують не в такому розумінні, як ми розуміємо. Вони приходять до керівництва, щоб збагатитися. Можливо, ми потім зупинимось на психотипу цих особистостей. Будьмо свідомі, що Бог один, ми всі єдині духом (з одного ж джерела енергія), ми всі жителі планети Земля і ми є єдина родина, то зрозумівши це, прийдемо до висновку, що нам не потрібні такі комарі, як уряди – це будуть наймані розпорядники, а дійсними господарями життя – є ми. Не буде потреби утримувати армію і флот. Це дає велике вивільнення коштів (в середньому 70% національного доходу кожної держави). Міркуймо, як ми можемо організувати своє життя маючи такі статки і звільнившись від виготовлення бомб і танків. Досить хороша перспектива – вона буде реалізована. У нас є знання, що так вже було в часовому вимірі назад і буде впереді.

Людство має можливість звільнитись від прискореного темпу роботи, який ми спостерігаємо сьогодні і цю енергію може направляти на благо собі і всіх. Шлях до такого стану можливий тільки через духовний розвиток при допомозі тіла і ума, які безпосередньо контактують з усім оточуючим. Є над чим думати. Ми перестаємо бути рабами обставин, умовностей, речей, грошей і абсурдних законів. Життя цінніше за це, що ми перелічили, хоча для життя і добра достатньо любові, милосердя, благочестя. Людей з такими якостями в органах керівництва країною не було і не буде – це не їх енергетична ніша. Ніхто не скаже, що ми в минулому були дикарями, чи дві-п'ять тисяч років тому не існувало цивілізованого суспільства з якимось рівнем освіти (освіта – це та дія, при допомозі якої освітлюють знання для нашого

сприйняття), з певними правилами поведінки, з відмінностями у розумінні прекрасного; чи ті люди були менш, чи більш щасливими за нас. Не можна жити минулим, бо для суцього такої категорії не існує.

Живіть, як набіжить. Для нього немає і майбутнього. Бо життя це дві людські якості – сам процес життя і паралельний процес смерті, а душа над ними і в них. Якщо помирає людина тілом, яку дійсно ми любили, шанували, поважали при її житті і тільки тоді ми можемо побачити смерть чужу, бо ми не можемо повірити, що вона прийде і до нас. Не всі можуть бачити свою смерть, але усвідомити її неминучість можуть багато. Усвідомлення дає спокійне розуміння приходу такого факту через розуміння такого явища, як страх. Позбувшись страху смерті, людина виходить з стану очікування і продовжує користуватись Божим даром – життям. Хто не родився, той і померати не буде, а той, хто помер не встане і не скаже «Слава Богу. Ми живемо і творимо». Життя – це щастя, і щастя основою якого на 90% є стан нашого здоров'я незалежно від віку людини, а хороший стан фізичного здоров'я пов'язаний з піклуванням про тіло і саме головне в піклуванні про стягання духовних якостей. Така основа наших знань того, що ми можемо бачити.

Тільки той зрозуміє ці писані слова на папері, хто є носієм їх сам, той, хто побачить в цих словах своє дзеркальне відображення.

Саме духовні якості формують наш стан здоров'я, наш спосіб життя, наші обставини. Це і любов, це і щастя, це і доброта. Це і гнів, це і горе, це і ненависть, це і злоба з умовою, коли ми вміємо їх усвідомлено розуміти. Саме всенаповнююча енергія любові, і так також заповідав Ісус Христос, дає кожному пізнавати світ, оточуючих, смерть і саму суть і ціну життя. Енергія любові є благою наповнюючою всіх Духовними якостями. Саме зі стану любові людина має жагу до пізнання життя, до усвідомлення пізнання себе і інших. Дивимось на це з маленьких речей. Сталася ситуація, проблема, стрес, смерть і, починаючи з найпершої фрази, маючи любов до себе, до близьких людей, до подій, до речей, ми у зростаючому вимірі можемо виходити з цих, попереду вказаних, подій з новими знаннями. Це дає нам знання, уроки, які ми створили своїм способом життя, але якщо вони не стали нам підказкою на шляху до істини, то і не зрозуміємо смислу життя свого на цім світі, і не усвідомимо мочі такої духовної якості, як любов, не усвідомимо її присутність в нас.

Було життя, наступила смерть, яка родила нове життя тіла. Смерть є початком нового життя. Смерть і свідомість, здавалось би, не мають нічого спільного. Смерть тіла є біологічним процесом, а свідомість є співпроцесом духовного. З відома душі тіло виконує ті, чи інші функції. Однак не було б життя, то не було б тіла з умом, як середовища для свідомого сприйняття і відчуття світу, не було б середовища для зростання духовності у Всесвіті. Світ безмежний, не має межі, а тіло обмежене думками, обов'язками. Коли є обов'язки, то ми не маємо великого вибору дій в суспільному подвигу, бо це звужує нашу свободу, наш рух, наш пошук. Однак зазначимо, що обов'язки при усвідомленості свого покликання вирощують нову функцію ума і тіла, як відповідальність перед людьми, перед всіма учасниками Природи і Всесвіту. І така відповідальність розширює можливості пошуку, розширює потребу свободи.

Не проси кращого ніж маєш. І так нам дано все краще в цю мить, яку обмірковуємо. Для прикладу розглянемо просте природне явище, просте, як наше життя, а явище це – погода. Є погода, є життя з своїми мінливими явищами в цей час, в цей день, до цього дня і після означеного дня. Погода, як паралель нашого життя, як паралель руху енергій у інших властивостях і проявах. Розглядаємо ширше. Читаємо, чуємо прогноз і спостерігаємо, що на вулиці почався затяжний дощ. Одні із нас думають - відпочину після тижневої тяжкої праці; інші – зроблю ту роботу, яку не зробив, бо була більш нагальніша; треті кажуть, що погана погода: «Це бридке дощище, знову незносна грязь, цей мокрий одяг»...

Зійшло сонечко, грається, мріє і гріє: одні раді, що все починає рости, другі раді, що можливо висушать сіно, що буде сухе взуття, третіх мучить спека, ця пилюка з під коліс і прямо в ніс, цей липкий смердючий піт ... Одні задоволені, інші лають погоду, володарем, якої є Творець, як всезагальна енергія. Він дав найкращі погодні умови для всіх. Хай милуються задоволені, а незадоволені усвідомлять нікчемність свого незадоволення, але не осуджують, не аналізують, не критикують. Ми почасти не можемо зробити маленької дії, то зробимо найменшу і найбільшу – подякуймо Творцю за таку погоду. Той чобіт намок і сьогодні розлізся, а можливо і добре, бо завтра йти на день народження до свого товариша, чи начальника і це є привід купити нові чоботи. Той же піт активно чистить тіло і є повід полежати ввечері у ванні і отримати задоволення. Пофілософствуємо і побачимо в кінці, яким своєчасним був цей прекрасний дощ, а після ванни аж дихати стало по інакшому.

Зрозуміймо одне, що в будь якому негативі є свій позитив. Бо природа незадоволення на погодні умови, на життєві ситуації лежить в неможливості, чи утворених додаткових труднощах в реалізації планів нашого ума. Сіли, успокоїлись і Суцций підкаже, що ми можемо зробити в нових обставинах. Саме Всесвітній розум таким способом спонукає нас зробити ту роботу у якій виникла потреба в інших. Бо чого тоді після незадоволень ми входим в стан задоволення, хоча здавалось би, виконанням незначної роботи по її кількості і об'єму. А того, що зникла надумана значимість попередньої і від тих подяк тих людей, у

кого була потреба в нашій новій такій роботі. Думаймо про вічне, або шукаємо інший вид роботи, чи міняємо кардинально плани. Хоча це Бог поміняв для нас плани, бо він загода знав наші потреби і ми можемо з цього скористатися. Не забруднюймо душу осудом Творця Всевишнього через погоду, через будь що і інших (їх слова і дії) і себе також. Ми не маємо на це морального права. Не надовуймо шоки, а поміркуймо: чим ми створили дану ситуацію?, для чого вона нам (щоб найти позитив)?, як вийти з неї? – подякувати в першу чергу, тому і собі – зразу ж очищається ум. Перевіряємо.

«Одна сімейна пара переїхала жити в нову квартиру. Ранком, ледь проснувшись, дружина виглянула у вікно і побачила сусідку, яка розвішувала на просушці випрану білизну.

- Подивись, яка брудна в неї білизна, - сказала вона своєму чоловікові. Але той читав газету і не звернув на це ніякої уваги.

- Мабуть, у неї погане мило, чи вона взагалі не вміє прати, Мабуть, потрібно її навчити.

І так кожного разу, коли сусідка розвішувала білизну, то дружина дивувалась тому, чого вона в неї така брудна. І от одного ранку, подивившись у вікно, вона викрикнула:

- О! Сьогодні білизна чиста! Мабуть, навчилася прати!

- Та ні, - сказав чоловік, - просто я сьогодні встав раніше і вимив наше вікно».

Так і в нашому житті! Все залежить від вікна, через яке ми дивимось на все, що за ним відбувається. І перш, чим осуджувати других, необхідно переконатися, що наші серця і наміри чисті!

Ми часто просимо в Бога щось кращого, то хіба ми не маємо того найкращого, що нам належить. Не гонімося за примарою, не тривожмо свої душі і душі оточуючих своїм бажанням мати кращий автомобіль, чи будь що інше. Ми ж навіть не знаємо, чи в нас є потреба в чомусь кращому, бо терези життя не в нас, а в Творця – він на терези добавляє нам по нашій вазі духовній. Наша сутність і є частиною Творця (у нас єдині знання...), бо не виникло б бажання щось мати. Застосовуючи слово – Творець, ми свідомо показуємо на невизначеній відстані для тілесного сприйняття очима, словом, нашим умом образу живої істоти. Так це є жива енергія Всесвіту. Зрозуміймо цю істину душею нашою і еством нашим. Мабуть ми знаємо, що це нам належить мати, але ще не час, не дійшли того рівня духовного розвитку, щоб мати. Можливо це не є потребою (зазвичай потреба виникає і формується у відчутті можливості духовного розвитку), а є пристрасним бажанням. Тому то, Творець міркує, чи то буде краще і ліпше додати, а якщо додам (а він знає), то посію в нашому житті зерно зазнайства, гордині і не складемо ми собі ціни і важності своєї в очах інших... Стоп, а ми якраз і намагаємось це зробити, але не бачу табла з показниками і не бачу цінника – таке буває, що бажання засліплюють нас, внутрішнє нашого ества.

Творець сотворив нас досконалими істотами, подібними собі-нам. Він - не робить недосконалого, не продуманого. Маємо дяку і гідність носити його часточку в собі. Не опускаймо голови, щоб ходити на чотирьох кінцівках, бо ми маємо гідність Бога, бо ми в ньому і душею, і тілом.

Все навкруги взаємопов'язаний процес і Бог є цим процесом, і Бог управляє цим процесом, і ми є цим процесом, і ми є творцями цієї енергії.. Суспільство управляє особистістю, а світова енергія нашою духовною енергією і самим суспільством. Випав із суспільства – став ізгоем, випав із духовної енергії – душа деградує і тіло такій душі посилається відповідно – чи то з нижчого біологічного виду савців, чи то буде рослина, або камінь. Усвідомлення цього процесу є підказкою в кожному житті, як би пересторогою в утриманні від негідних вчинків. Маємо життя, то живімо вільно і щасливо, у злагоді з усіма.

А людина почасти створює свій світ і свої погляди на нього, стаючи полоненим, чи рабом цього свого матеріального світу. А, можливо, такі світи в сусіда, в колеги, в дерев, в річок, в зірок? Ми ж усі рівні перед Творцем і починаємо вчитись, бачити чийсь світи. Бог дає нам таку сферу світу і аналогічно дає іншим, то давайте бачити їх, змішуватись, бо, якщо Творець дає нам і вам наш спільний світ, то ми є творінням одного джерела, то ми брати по душі і тілу, наш дім є вашим домом. Водночас, це не може означати, що ми є певний ідеал і ми цей ідеал можемо пропонувати іншим. А з іншого боку, чого ми маємо кінець кінцем поводитись, говорити, як більшість, хоча, можливо, в декого душа бунтує проти такого, хоче вирватись і деколи виринається з такого тіла, що бачить своє тіло, свою сім'ю, свій народ, як ідеал. Ми всі різні і водночас єдині. Ми не можемо без когось, чи чогось і без нас хтось, чи щось не може не створитися. Будьмо свідомі, що всі люди на планеті Земля – одна родина.

В сім'ї ми створюємо певну ауру – душу, в колективі теж, в церкві, в нації ... І ця душа нам продукує президента – в цей духовний простір, а не в інший і по нашому рівню духовності. Він стає керівником наших умів, які в більшості служать мирському, президенту, а це для душі, як контрастний душ для тіла. Помігає ...

Як тільки президент приходить до можливості керівництва, то відразу ж починає втрачати довіру, бо потреби і бажання його підданих величезні, а можливості його обмежені законами, кордонами, матеріальними ресурсами і фізичними даними. Рано, чи пізно його правління приходить кінець, і його

оголошують злочинцем. Він ним є і бажав ним стати. Так було і так є. Це результат нашого осуду, нашого невдоволення і особистого його устремління.

«Той, хто жадає багатства, не може відмовитись від нагород. Той, хто жадає слави, не може відмовитись від популярності. Той, хто жадає влади, не може дати людям волі. Підбадьор його - і він возгордиться. Дорікнеш йому - і він засмутиться. Такі нічого не помічають навкруги себе і ні на мить не можуть знайти спокою. Вони із тих, на кому лежить кара Небес.

Карати і милувати, відбирати і давати, сварити і наставляти, дарувати життя і вбивати - такі вісім способів виправлення людей, але застосовувати їх може лише той, хто вміє, не роблячи шкоди собі, йдучи на шляху Великого Перетворення. Через це і говорять, що лише Той, а якщо немає праведності в серці, то і Небесні Ворота в ньому не відкриваються».

Хто сам прямий правдивий то той може випрямити інших – він і є Правителем для підданих.

Осуджуємо ми тільки те, що бачимо, чуємо, тобто поведінку, дію, а ще робимо умовисновки. Наш осуд народжений думкою, що об'єкт обговорення думає так-то і так-то. Перше – це чужа дія, а друге – наша дія. Однак в цілому ми не можемо знати: чого ж саме ця дія відбулася і саме так. Бо ми бачимо її по своєму, а поряд інша людина може бачити її по своєму і її ум по іншому трактувати. Тобто осуд по діях становить мізерну енергію окремої людини. Навіть чуючи чийсь осуд, ми можемо не придавати йому значення із-за нашого окремого бачення, як самої мізерності, то і трактовка наших дій чийось умом буде виглядати абсурдною. А чого? Бо ми себе можемо краще знати як ціле, а не як якусь окрему дію, якусь часточку цілого. Через це складається враження малозначимості і чужий осуд нікчемним. Коли ми хочемо осудити чийсь дії, то усвідомлюємо, що чийсь крик, гнів, підлабунство є тимчасовим явищем, можливо викликаний не нами, а іншими обставинами і не можуть характеризувати цю людину в цілому. Наша характеристика є оціночною відносно нашого розуміння світу, чи світогляду ума. Своя душа – велика таїна, чужа і поготів. Своєю ніколи опікуватись, ніколи до неї прислухатись, а тут поступає інформація, щоб прислухатись до чужої душі, тіла і проблем. Для чого вони нам? Бачимо, бо потрібно було бачити, як підказку для нас (чим, для чого і як?). Почули – той же механізм. Це все є зовнішнє і нікчемне з погляду ума, однак з позиції духовності ці підказки є всенаповнювальним матеріалом для живодайних усвідомлених дій. Коли ми так відносимось до зовнішнього, то воно не гратиме на наших струнах его, а ці дрібні підказки є розумінням нашого призначення, розумінням смислу життя-буття, як дії.

Люди можуть не тільки знати про духовне Вселенського світу, але можуть наблизити його до межі видимості, і цьому можна сприяти. Вчимося! З цього моменту думаємо, як легше прийняти Знання в житті нашому, бо самі зайняті люди можуть щодня приділити годину на наближення до Знань. Щогодини може бути зміною нового світу. Тим часом, стикнувшись зі Знанням і не застосовувати його буде знаком повного невігластва, тому що не можна ходити по Знанню, як муха по меду після занурюватися в гній, або навпаки. А ті, які пізнали в собі частиночки проявлених знань, як допусок до Божественних Знань, то вони відповідальні за свої думки та дії. Зазвичай люди зовсім не вміють послуговуватися даними їм Знаннями. Коли ми чуємо відомості, бачимо ситуації, відчуваємо їх наявність в собі, як би знайоме нам, то ми зарозуміло вигукуємо - знову все те ж, всім відоме! Ми не намагаємося перевірити себе наскільки це знайоме було усвідомлено та застосовано нами раніше. Ми не бажано думати, що корисні Знання даються не для новизни, але для складання гідного життя, як повторний дорожний знак, як виникла потреба в акцентації уваги. І тепер це нагадування не повторення, бо це вже застереження про більш радикальні події. Помічайте безпеку і тим збогачуйтеся.

Слід дуже уважно ставитися до підказок-символів. Вони, як сокровенні Знання з'являються в нашому житті і оберігають сутність великої світобудови, несучи нам ці знаки. Зазвичай, ми не вміємо звертати уваги на знакові символи. Люди не люблять вказівок, бо вважають, що вони пригнічують їх волю. Коли ж люди залишаються наданими самі собі, то вони вважають себе нещасними і покинутими. А слід уважніше усвідомити появу підказок на нашому життєвому шляху, то й жити стане легше і зрозуміліше.

Осуд будь якої дії особи (мається на увазі її характеристика, щоб пом'якшити слово осуд) - це і є прямий відзив, це ми так бачимо людину на даний момент, але згадаймо принцип дії дзеркала, то виявляється - ми бачимо себе, свій психічний стан. Ми читаємо книгу – вона скучна. Ні, це є поясненням того, що це ми перебуваємо в такому стані. Ми бачимо когось злим. Це, можливо, у нас зароджується злість, бо ми б не звернули на нього уваги, чи може ще в нас є залишки злості. Наше бачення є зовнішня реакція тієї людини, а не її сутність. Якщо ми сприймаємо її, як щось зовнішнє, то це не буде нашою відповіддю на реакцію. Однак, коли ми сприймаємо як факт, то це і є факт саме нашого стану. Ми шукали цю енергію і знайшли.

Наш осуд іншої людини (її дію ми бачимо, чи чуємо протягом 1-10 хвилин), а людина вже прожила 50 років і ще буде жити 10, чи 20. Саме цей нікчемний проміжок в одну хвилину дав нашому уму скласти

характеристику тієї людини про прожите її життя і те, що ще має прожити і що страшно, що цей шаблон ми будемо застосовувати на всі її дії і слова. Тому будьмо пильними і обережними в осуді і судженнях. (Згадаймо притчу про загублену сокиру). Будь яка людська дія є конкретною підказкою тому, хто побачив цю дію і вмюючи усвідомлено може зрозуміти її суть і її прояви для себе. Така людина однією побаченою дією не буде складати характеристику творцю цієї дії. Дія ця для нас і в цю мить. Інша мить її поведінки буде дією для іншої людини, а сама людина – діяч навіть і не міркує над тим, що стала об'єктом чийогось споглядання. Наше споглядання за її діями є нульовими для неї, але як тільки ми приступаємо до осуду, то автоматично повідомляємо її про це, хоча вона може і не знати звідки в неї цей неспокій, цей дискомфорт, який ми неусвідомлено влаштували їй. Такого може не бути, коли ми не осуджуватимемо, а до побаченої дії відноситимемось, як до сигналу-підказки, що саме ми і тільки ми маємо змінити щось в своєму житті, бо наша душа, наша совість цим повернула наші очі на цю дію для нашого ж блага. Людина, можливо, раз в житті стикається з лікарем, міліціонером, мирським суддею, чи будь яким чиновником по своїй ініціативі вперше і не отримавши справедливої (правдивої) допомоги, то це стає розчаруванням і недовірою в нашому пристрасному естві на все життя до подібних тим, а подеколи і собі. Констатуємо, що появилася ймовірність перспективи у розвитку душі для встановлення на гальмо руху духовності в нас.

Ці судження скоріше всього говорять про нас самих, чим про іншу людину. Бо ми побачили в неї ті якості, які є в нас. Ось у цьому реченні істина сказана Ісусом: «Не осуди і сам не будеш судим». Коли ми усвідомлюємо природу даної «якості» (повторимось), то і осуд зникне сам по собі. Практично це відбувається з усіма позитивними і негативними думками, словами і діями. Той хто не може усвідомлено дивитись на такі позитивні якості і прояви негативу, то найперше не приймаємо до душі цей «подарунок» і негатив зникне сам по собі. Обидві сторони і спостерігачі втраять до нього інтерес.

Якщо ми умніші, хитріші ... за всіх, то це наше бачення, бачення нашого ума, нашого «Я». Це і є наш егоїзм. Однак, якщо ми нижче за всіх, то це теж егоїзм. Ми такі є в собі. Це ж відноситься до інших. Зазвичай, ми судимо по зовнішніх діях, то саме так видно дію его в інших і в собі. Ми його не бачимо, а тільки прояви його в словах і ділах.

Це ж стосується і будь яких дій: добрих, чи злих. Роблячи комусь зло, ми творимо його собі. Робимо жест милосердя, то ми робимо його і собі. І так у всіх діях. Ми бачимо те в інших, що є в нас. Робимо іншим, то це робимо тільки собі. Саме такий шлях[духовних якостей і негативних проявів в нашому житті – ми як би маємо їх послати іншим, щоб потім вони могли прийти до нас в більшості випадків у цьому житті, а деколи приходять з попередніх життів чи прийдуть в майбутньому. Енергія посилив не зникає – добре коли її приймають. Позитивну прийняли, то до нас вертається теж в позитиві; прийняли негативну, то в гніві, гіркоти і невдачах отримувач не знаючи посильного все ж бідкається, проклинає і в пошуках може сльозою і молитвою звільнитись від негативу і він повернеться до того, хто посилав. Небезпечна негативна енергія посилача семикратно тоді, коли адресат її не приймає. Вчимося не приймати. Нейтралізуємо ігноруванням при відчуттях недостачі життєвих сил, при негараздах в справах ...; молитвою; добрими ділами і вчимося пізнавати причини їх появи в нашому житті. Навчимося розуміти причини, то цим завжди будемо виходити з будь яких халеп з найменшими втратами. Не будьмо корисливими, не будьмо злими, а будьмо щедрими, будьмо добродіяльними. Не будьмо агресивними, а будьмо мирними. І так у всьому. Як тільки ми усвідомимо цей процес, бо це і є процес, то життя буде набагато простішим. Тоді ми все, що здавалось би робимо для інших, то якраз робимо для себе.

Усвідомили? То вчимося не робити поганого нікому; знайте, що доброта допоможе нам очиститись навіть від минулих негативів, як і в нашій повсякденщині. Така життєва позиція не дає можливості іншим поступати до нас, як до чужака, а як до себе. І наші дії є аналогом. Тобто, ми цим зменшуємо кількість життєвих проблем, менше витрачаємо життєвої енергії. В нас є реальний час працювати над своїм розвитком. Це дві сторони осмисленого свідомого буття. Якщо ми свідомо пройшли цей процес і він підтвердив наше розуміння його суті, то іншого разу нам уже відомий цей механізм дії позитивних і негативних енергій. Ми побачили, відчули, що це легше і на цій методиці ми можемо будувати все наше життя. Тільки не ведімо ліку - скільки нам разів вдалось це здійснити і не відносимо це до наших заслуг, бо его (диявол) рядом. Для чого ми робимо засторогу? Зрозуміймо свій енергетичний баланс і енергетичну силу потоку. Нас влаштовував попередній спосіб життя, то не приймаємо цього негативу, запливаючи в гнилу затоку, тримаємося чистого і світлого. Приймаймо все як нам вдалося – з усвідомленням і більше не робити аналогічних помилок. Помилка теж добрий вчитель, коли ми це розуміємо. Не дарма є приказка, що на помилках людина вчиться робити добрі справи. Бо не роблячий помилок не є шукачем кращого щасливого життя. Тільки мудрі усвідомлені люди не роблять помилок і їх мудрість веде в щасливому життєвому потоці.

В процесі самопізнання засрежемо від небезпеки, яка виходить з інших джерел. На сьогодні джерелами негативу є засоби масової інформації. Вони вносять в наш ум інформацію про важливість професій, посад, грошей, начальників, держави, тобто всього того, що ніби то дає нам зручності в житті,

по декілька разів на день (це психологічний технічний трюк заволодіння нашим неспокійним умом) і ми своїм умом беремо цю інформацію, як правильну. Життя не тільки матеріальні статки, а й стан душі. Добре, коли хоч деякі з перелічених субстанцій біжать по життю в гармонії з душею. Коли ми прив'язуємо себе до матеріальних бажань, скеровуємо для цього зусилля, то, все одно, постійно, чи на певному етапі життя стаємо свідомими, що нам чогось не вистачає. Відчуваємо, що ми живемо неповноцінним життям. Жити повноцінно нас ніхто не вчить – ні батьки, ні школа, ні університети, ні виробництво, ні держава, ні релігійні традиції – вони є тільки середовищем в якому ми можемо рости і розвиватися, коли ми живемо усвідомлено. Знаймо, що тільки ми самі можемо цього навчитись, усвідомлюючи, що можна так жити і направляємо на це певні пошукові зусилля.

Релігійна традиція у свою чергу взяла на себе, як би, відповідальність за підготовку пастви для наближення до Бога, але фактично цим не займається, а навпаки стримує прагнення окремого індивіда своїми релігійно-моральними канонами від пошуку духовного. Вони бояться, що пізнавши іскорки істини, може вже не бути прихожанином. Боятися не слід. Поява такого пошукача в парафії є підказкою про затребуваність його і його Знань для приходу. Так, що служителю церкви також слід поміняти ставлення до служби.

Сенс зовсім не в тому, щоб просто скинути відповідальність, в тому числі і перед батьками, тому що це зробить нас безвідповідальними. Ні. Навпаки, ми відчуємо себе добре - ми більше не несемо відповідальності. Так роблять психоаналітики в своїй практичній діяльності. Релігійні традиції змушують нас протягом двох тисячоліть нести відповідальність перед усіма, що нібито першолюдина в світі є результатом гріха і цим змусило нас відчувати почуття провини. Тепер психологи впадають в іншу крайність - вони просто кажуть, що ми не грішник і не можемо за це відчувати провини - у нас все в повному порядку, а відповідальність несуть інші. Релігійні традиції завдали багато шкоди, створюючи ідею провини, ідею пекла і раю - тепер же психоаналітики завдають шкоди, доходячи до іншої крайності, створюючи ідею безвідповідальності. В тому і іншому випадку ігнорується те цінне, що принесла з собою людина на Землю – можливість усвідомлення дій, яке є стержнем всього розвитку людської подоби і джерело її в духовних енергіях. Усвідомлення є нашою центруючою енергією, яка приймає і врівноважує позитивні і негативні енергії, є тим поведирем по життю, який допомагає нашому духовному зростанню, нашій вільній і гідній ході в круговороті Природи. Навіть наші батьки нас цього не вчили. Нам слід зрозуміти, що батьки щось робили, тому що їх так вчили - їхні батьки вчили їх. Вони виховувалися своїми батьками. Який сенс скидати відповідальність на них? Це все одно не допоможе вирішити позначених проблем. Це лише допоможе нам звільнитися від почуття провини, а й створює умови в ухилинні від відповідальності.

Це добра і корисна частина психоаналізу в тому, що він знімає з нас почуття провини. І його негативна роль в тому, що він залишає нас в такому підвішеному стані. Тоді виникає питання: якою є наша місія на планеті? Тварна, або свідомого індивіда? Він не будить в нас почуття відповідальності. Вина змушує нас відчувати духовну слабкість; безвідповідальність в спонтанне духовне животіння і відволікання в творінні зовнішнього світу, як середовища, де створюються умови для духовного зростання. Відповідальність спрямовує нас до пошуків, відчувати енергетичні можливості творити. Відповідальність повертає нам свободу пошуку, впевненість у своїх можливостях, довіру до Всесвіту.

Відчувати провини, покластися на безвідповідальність - це одне, але відчувати відповідальність це інше. Природа особистої відповідальності, перш за все, полягає в відповідальності перед нашим внутрішнім єством. Ми не несемо відповідальності перед своїми батьками, бо вони не очікують її - їм досить бачити нас успішними; ми не несемо відповідальності перед якимось служителем церкви, перед якимось політиком, бо взявши відповідальність на себе, ми звільнилися від цих суспільних обумовленостей. Нам необхідно взяти поводи свого життя у власні руки.

Наші батьки завдали шкоди, але вони зробили все, що могли зробити: гарне і погане, вони зробили і те й інше. Тепер ми стали зрілою людиною і нам необхідно взяти все в свої власні руки і почати жити так - як ми відчуваємо в цьому усвідомленому стані - вільно і справедливо. І в цю ж мить ми відчуємо наповнення нас потужною енергією, яка наповнює наше єство. Пізнавши такий стан хоча б одного разу, ми будемо шукати, вчитися нових способів пізнання життя-буття.

Таким чином зрозумівши ці помилки, зрозумівши їх і причину того, що нас спонукало зробити їх, то ми не зробимо їх знову. Розуміння суті допомагає бачити підказки перш ніж перед нами виникне ситуація в повторенні помилок. Ми будемо мати для цього енергію і розуміння - це нас звільняє. Просто треба побачити причину, чому наші батьки руйнували нас. Їх наміри були хорошими, але їх суспільна ефективність була достатня, вони не були усвідомленими людьми. Вони хотіли, щоб ми були щасливі, звичайно, вони бажали нам щастя. Ось чому вони хотіли, щоб ми стали багатими людьми, шанованими людьми; ось чому вони стримували і обмежували наші бажання, "ліпили" нас, змушували нас слідувати зразкам, структурували нас, формували наш характер, багато в чому придушували, деколи прискорювали. Вони робили все, що могли. Їх бажання були правильними, бо вони хотіли, щоб ми були щасливі, хоча вони не усвідомлювали того, що робили, хоча вони й самі не знали, що таке щастя. Вони були вільними в

своєму виборі, вони були нещасними і неусвідомленими людьми.

Так, у них були хороші наміри. Вони робили все, що могли. Проявимо до них розуміння, але не сердимось і не гніваємось на них. Вони були спіймані в цю релігійно-політичну пастку. Вони не знали, що таке щастя, але у них було уявлення про те, що щаслива людина це та, у якої є гроші. Вони працювали для дітей все своє життя, вони все життя витратили на те, щоб заробити гроші, але вони залишилися з цією думкою, що гроші приносять щастя. Їх мрії були хорошими, їх бажання були хорошими, але вони були нещасними і неусвідомленими людьми - ось чому вони завдали нам шкоди, а й допомогли усвідомити цю ж шкоду при читанні зараз. Ми маємо шанс перервати цей ланцюжок негативу завдяки їм.

Щоб побачити прояви розширення самосвідомості, слід вже мати випробуваний дух і критерієм його проявленя лежить в успішності життя, в щасливому житті. Люди так звикли обґрунтовувати життя на речах земного призначення, що навіть основи суцього не сприймаються (входячи в стан роздратованості, гніву), поки людина залишається у звичайних для неї обставинах. Значить, обставини життя мають складатися незвично і ці шляхи розширення свідомості дають щабель усвідомлення кожного кроку життя. Немає правила для цієї незвичайності. А хто їх складає? - Людина, усвідомлена людина і енергія Духу підказує в різних обставинах життя. Вчимося їх відчувати і сприймати з розумінням і від цього змінювати свою поведінку. Це не важко, коли ми в самому початку відчуваємо чи бачимо прояви негативу, так сказати, здала. У нас буде час підготуватися їх зустріти...

У тому нещастя сімей, що життя духу не входить в їх ужиток. Матеріальне для них показник. Однак вони не свідомі, чи цей показник у всьому об'ємі потрібен їм. Вони не приймають всерйоз духовність, як визначальну категорію в якості життя. Можна кращими вимірами прикрашати життя і піднімати потоки духовних енергій. Втративши довіру до тонких духовних енергій, люди не тільки собі шкодять, але й всьому навколишньому. Давайте кожен з цього моменту зупинимось і подивимось, що діється навколо нас - і те, що ми побачили і є підказкою нашого духовного стану, бо воно відображається в оточуючих нас предметах. Ми з оточуючими предметами, особами і входимо і створюємо одне однакове енергетичне поле для всіх в межах цього простору. Ми уже писали, що душі посилаються в ту місцевість, в те людське середовище, яке споріднене і подібне по рівню духовного розвитку на даний час з перспективою можливості духовного росту. Розуміємо, що посили печалі несуть печаль, але і послана радість стверджує радість тим, хто їх відчув і їх навколишні - вибір за нами в нашій пристрасі.

Можуть запитати, чому так рідкісні прояви тонких енергій любові, радості, доброти? Скажіть: вони є безнастанними, але око і вухо людини не хочуть знати їх. Коли ж око вловить їх, людина переконає себе, що їй здалося. Це природа нашого процесу неусвідомленості. Бо коли ми несемо саджанці яблуні в свій город, то хіба ми чекаємо негайно плодів? Також і при оволодінні духовними якостями ми усвідомлено даємо належний час для перетворення природи цих енергій в нас. Можна докладати будь яку насильницьку напруженість без очікуваних наслідків, але краще у вільному прийнятті. Часто люди чекають наслідків в одному вимірі, місці, способі, речах, але іноді вони утворюються зовсім в іншому.

Не слід думати, що хтось, десь, виправить безумство людини. Тільки самі зможемо, в щоденності і скрізь, ми можемо створювати корисне положення. Серед самого убогого побуту можна творити загальнолюдські великі успіхи. Знаємо, що планетарний мир, злагода і процвітання залежить від кожного із нас саме в надбаванні духовних якостей кожним.

Не може статися рух без напруги. Здавалося б, неминуча старанність у різних напрямках дає відчуття сили і впевненість на підставі життєвого досвіду і звичок. Так воно і є. Але надмірне напруження, яке забирає інші види енергій, призводить до втрат в іншому напрямку. Надмірність ми відчуваємо по швидкій втомлюваності, по сумніву в можливості досягнення результату, по відсутності радості в діях. Не змішуємо втому з напруженістю? Обидва стани, незважаючи на значну відмінність, можуть дати подібні симптоми. Але втома може бути подолана зміною виду праці, тоді як напруженість може бути ще більше самопоглиблена. Було б помилкою дозволити собі розсіювати напруженість. Ту проявлену енергію м'язів і ума потрібно підживити як дорогоцінний дар. Кожне напруження вже є загострення свідомості, бо наша наповненість старанністю ґрунтується на усвідомленості і лише тоді шляхи наші легкі.

Благе устремління в пізнанні смислу життя, пізнання істинної духовності проявляється в радості життя, коли ми щасливі, коли ми це передаємо, даруємо іншим - то і Вселенна в радості іскриться, світиться і показує свою красу в нас (при нагоді поспостерігайте такий стан душі і тіла в комусь, або в собі). Суцций в нашій особі підсилює наші хороші справи і посилає це блаженство на оточуючих, а потім і на нас через них. Це наше бачення. Бог – це не пояснення і описати його неможливо. Бог - це психічний, духовний стан людини, це невимірна величина, чи невидима малість. Нам не дано його всього описати, ми не можемо описати наші відчуття його присутності в нас. А якщо на перших порах духовних пошуків

постає таке питання, то почнімо описувати наші відчуття його в нас. Тоді нам дасться марнота такого питання і розуміння того, що це не в наших можливостях. Той, хто пізнав Його, зустрівся з ним, той не буде описувати і говорити про нього. Тільки одиниці доходять. Це ті, які дивляться в себе, вивчають себе в інших. Хто отримав такі знання, щоб описати хоч свою зовнішність - тоді дайте цей опис іншим і вони скажуть, що такого в нас частково немає, а є щось інше. А хто може описати процеси, які проходять в тілі, наприклад, технологію творення крові. Тоді, хто може описати нашу духовну сутність в її якостях. Це ще складніше. Дякуємо сущому, що по дорозі життя ми зустрічаємо односторонців, а ще краще, коли ми зустрічаємо мудрих людей, які допомагають зрозуміти потреби і можливості повноцінного життя-буття.

При формуванні нашої свідомості цінним є те розуміння, що коли ми можемо бачити будь яку якість (добро і зло, щастя і гнів ...) людського єства, то маємо великий шанс усвідомлено розуміти всі якості, якими послуговуємось. Зайти на таке розуміння може кожен, але кожен через свою якусь якість, яка зробить встряску всього нутра. Хоча ми зовні залишаємось тими ж людьми – їмо, спимо, ходимо на роботу, але вже наше світобачення інше. Ми по іншому відносимося до думок, слів, дій, буття. Для цього описуємо деякі прояви в житті з надією, що допоможе усвідомлено розуміти і бачити істину життя всіма.

На формування свідомого розуміння життєвих ситуацій впливає психічний стан нашого єства, нашої готовності пізнати його суть. Спокій цьому допомагає, але ця якість має і протилежну сторону – нервозність. Моральний зрив відбувається зазвичай в той момент, коли поряд нікого немає, нема саме того, кому довіряємо і нема того, хто нам вірить і, не дочекавшись саме тепер потрібної підтримки, рушаємо по дорозі злоби, відчаю, розчарованості. А потім і до не зовсім привабливих думок, слів, поступків. Однак така неприємна ситуація приходить і в стані спокою, обміркувавши, приходимо до думки, що і великих підстав для зриву не було. Окрім того, хто має знання про те, як виходити з таких ситуацій, то взагалі конкретна ситуація є добрим позитивним уроком на нашій ниві життя. Поряд з тим слід зазначити, що способи виходу, як з полону неприємних думок (використаних, чи почутих негативних слів), зі сварки, з мордобойою, з аварії, з хворобливого стану душі і тіла у кожної людини різні, але дозволять повторити, що найшвидший можливий вихід, коли ми зуміємо зупинитись, робимо крок назад, що передував події, обміркуємо в стані спокою і розум підкаже нам: чим ми створили таку ситуацію (не хтось, а ми)?, для чого вона нам (будьмо свідомі, що ця ситуація є найкращий вихід для нас і дай Боже розуму побачити її суть, що вона нам хотіла підказати і що саме вона зупинила наш звичний ритм для того, щоб знайти рішення – як далі жити)? і як вийти в позитиві з даної події? Доки не вдасться побачити позитивних моментів в даній події, ми не знатимемо, як вийти. Бо бачення позитиву дає нам шлях виходу і полегшення. Навіть сама зупинка пом'якшує нервозність, навіть звичайний віддих полегшує наш психічний стан. Душа умиротворяється. В даному способі, ми згадуємо всі позитивні і негативні думки, слова і дії, що передували на сьогоднішній день в людині, як найбільшому носію енергії в неприємній ситуації. Негативу було більше, чи взагалі багато і тому наша сутність змушена була втрутитись і створити неприємність з метою недопущення більш серйозних неприємностей. Дякуємо собі, що ми здатні так міркувати. Така практика можлива для застосування у всіх життєвих ситуаціях, тобто є життєвим простим примітивним і дієвим способом. Все геніальне просте, все геніальне Божественне. Пробуємо в пізнанні свідомо. Ми зазначаємо, що є різні способи, але є різні і результати в кожного окремо взятого індивіда.

Ми своїми негативними думками, словами, і діями творимо, глумимось, калічимо, знищуємо оточуючий світ через неусвідомлені прагматично-доцільні на даний момент судження і осуд, починаючи від вирізання лісу до дій начальника, уряду, президента і до того, як сприймають нашу державу інші держави. І то ці судження, осуд є суб'єктивним, бо будуються по одному, чи двох каналах (думках...) прояву тих речей, чи особистостей, що стосуються конкретної теми. Хто робить висновки з цього? – ми. Хто робить зміни? – ми. І як скоро? Теж залежить від нас.

Хоча життя у самому визначенні не може бути повноцінним, бо воно зупиниться, будучи повним, а по-друге, хто може сказати, що воно вже повноцінне. Ми ж тільки самі можемо це визначати своїм умом. Бо уявлена повноцінність стає ідеалом, стає сталим абсолютом і розвиток припиняється – процес життя зупинився. Другий погляд на дану тему в тому, що жити, означає рости, тобто йде ствердження, що меж розвитку не може бути і окремих шляхів розвитку не існує, мабуть, їх велика кількість, а це означає, що істина у кожного із свого бачення і їх багато. Тобто, природа розуміння змістового наповнення у визначенні слова - істина полягає в тому, щоб жити в злагоді душі і ума. І наша душа просить нас шукати в житті те, що приносить нам радість. Довіряємо відчуттям щастя, любові, радості, задоволення і у всьому тому, що приносить радість, хвилює, збуджує потяг до життя, бо воно дане нам для того, щоб відчути на собі всім своїм єством всю сукупність життєвих ситуацій.

Життя – це не те, що з нами відбувається, а те, що ми відчуваємо і сприймаємо. Життя більше ніж наше сприйняття і відчуття. Тож, самого Творця ми бачимо, чуємо, відчуваємо, визначаємо кожен по своєму. Звідси і твердження, що Бог багатолікий. Ми кожен бачимо в ньому ті, чи інші риси, які, за

методом віддзеркалювання, є в нас. Ми і далі продовжуємо творити його в своїх ілюзіях. Він сотворив нас і продовжує творити, але ж і ми впливаємо на його процес творіння повсякчас і всюди. Ми, все живе і не живе, сотворили його протягом віків, як певне узагальнюючий образ з наліченими нами властивостями, бо ми ці енергії творимо, ми їх приймаємо. Творіння наше проходить кожним в окремоті для всезагального і ми в окремоті отримуємо ці енергії теж кожен окремо. Ось такий процес отримання духовного і матеріального в нашому житті. Запитуємо: «То ми Богу допомагаємо позитивом, чи негативом визначати нам наше місце проживання, роботи і бути в щасті, чи навпаки?». Відповідь за вами. Дайте її самі хоча б собі, хоча б раз і процес рушить. Перевірте.

Щоб легше почати дати відповідь, то почнемо з усвідомлених суджень і аналізу себе і ситуації. Таким чином перейшли до розгляду іншої якості. Але самим простим і дієвим способом є той, коли ми знаходимося в стані задоволення будь чим, чи ким, то в такому стані своїм умом і душею славословимо Сущого і благо-даримо – і відповідь до нас прийде – ми її відчуємо.

Процеси самопізнання себе, самоусвідомлення себе, ми пробуємо розглянути в будь яких життєвих ситуаціях і нам приємно, якщо нам зустрінеться знайома ситуація і знайомий приємний вихід з неї, то це дасть нам відчуття утвердження в довірі. Коли ми це усвідомимо, то таке розуміння буде помічним у будь яких ситуаціях.

Фальш і брехня панують, бо ми в більшості шукаємо вигоду. І не потрібно говорити, що ми любимо правду і живемо по правді. Нас з самого дитинства вчать брехати, бо це вигідно. Розбила дитина чашку. Батьки запитали – хто? Дитина відповіла, - що вона. Батьки набили, чи посварили. Подумаймо для чого? – чашка від цього цілою не стала; що цінніша чашка, чи душевний стрес?, який ще прийдеться лікувати; чи ми в дитинстві не розбивали ненароком чашки? Схаменімося!, але ми втратили майно і знову ж прийдеться купляти нову потрібну чайну чашечку – немає вигоди. Саме в цьому корінь агресії, можливо короткочасної, можливо без виховних заходів, але агресія зажевріла. Жаль!?

Пояснюємо дитині цінність чашки для сімейного бюджету і розказуємо як поводитись з чашкою: переносити за вушко притримуючи другий край другою рукою, не ставити на краю стола ... і на кінець для зняття психічної напруги в дитини повідомляємо, що ми теж в дитинстві вовтузились за столом, потягнули ненароком скатертину і миска впала на землю і розбилась ... Другий варіант: дитина бачила реакцію на розбиту чашку своїми братиком, чи сестричкою, можливо, одним з батьків і відповідно злякалася від пози батьків. На запитання: «Хто розбив?» В кімнаті більше нікого не було. Дитина відповіла, що котик робив, бо скочив на стіл. А де ж котик взявся? – Заскочив у кімнату через вікно. Будьте спостережливі. Дитина обманула один раз, бо вона вже має досвід страху і ви спровокували її збрехати вдруге. Її не набили. Друга дитина зробила висновок, що краще збрехати. Хто вчить такого дітей? Ми самі. А слід було повести мову завтра на цю ж тему, але фігурантом був би той же котик. Ми б навчили б бережливого ставлення до майна (бо це теж чийсь труд і є частиною енергії), минули б стресу – і саме основне – не привчали б дитини до брехні. За правду дитину побили несвідомо роблячи з неї каліку.

Дитині вигідно обманювати, а батькам обманюватись в своїй пристрасі і очікуваній користі, бо коли дитина стане дорослою, то матиме шанс жити комфортно і буде успішним кар'єристом. Отже ті посади, що побудовані на брехні і саме існування залежить від вміння брехати і від цього залежить розмір оплати. «Хто більше гавка, в того більша ставка».

Почнімо з прикладу, який так чи інакше торкає струни нашої душі чи барабана нашого ума. Сльози в чоловіка є неприйнятною річчю, викликають насмішку, чи є ознакою хвороби, а в жінки це вагомий аргумент подолання всіх перешкод в досягненні бажаного. Ніхто не може з душевним спокоєм пройти рядом жінки, яка плаче – поцікавляться – чим можна допомогти? Миття посуду для чоловіка ганьба, а жінці – це «подарунок» долі з народження. Хто нас так поділив? Ми самі. Ми самі також передали функції політикам – керувати нами, бо нам легше (вигідно); передали свої функції міліції для захисту майна (вигідно); охороняють державу інші (нам не потрібно раз на рік їхати для охорони – вигідно). Нам не потрібна корова, бо легше купити молоко (вигідно). І так без кінця. Вигідно, корисно. А якби ми стали політиками, ..., доярами, то ми б поступали так як і вони в цій системі суспільних відносин. Такий висновок ще раз підкреслює рівень нашого духовного розвитку, стан душі і рівень соціального статусу, рівень аналітичного ума кожної особистості. Такі «показники» і формують суспільний ум, суспільні відносини і менталітет народу.

Живучи в такому суспільстві не слід доказувати і запрошувати на пошук істини, бо це шлях до конфліктів. Можна сказати так, що віра в можливість існування істини більша, чим довіра в самій істині. Істинне сьогодні, відступає на задній план у світлі завтрашніх ілюзій, бо життєвий досвід вчорашнього схиляє нас до такої думки. Істина не є думкою, а це є життєвим шляхом в пошуках щасливого вільного легшого життя. Це є певна усвідомлена мандрівка нашого ества в цьому світі. Можливо, істина - це

лишень наша уява, за яку ми хапаємося, щоб забезпечити себе від невідомого, якого ми собі і уявити не можемо. Але ж ми пошуковці і майбутнє не є нам чимось устрашаючим, а шукаємо ми її, бо маємо таку властивість, як довіряти певним фактам, які утверджують нас у вірності вибраного шляху до життя в радості, в любові. Це є тільки нашим шляхом, який найбільш вірогідно і є нашою істиною. Тому читаючи ці рядки у кожного із нас є шанс вибрати те, до чого в нас є довіра і ця довіра зміцнює наші пізнання, закріплюючись в життєвому мудрому досвіді.

Спокус в житті багато, але довіра веде нас по життю. Буває, що кожен вірить у щось своє, що допомагає нам легше жити і вирішувати всілякі негаразди: одні утвердилися в повчаннях Вед, Гит, Корані, Толмуді, в красоті, в любові, в машині, в людині, в партії, в ситній їжі, в алкоголі. І це є нормально. Бо віруюча людина шукає підтвердження своїм сподіванням легшого і щасливого життя.

І ця книга і показує скільки є варіантів і можливостей мати в житті велику кількість прекрасних постійно діючих моментів. Беремо те, що нам подобається і те що нам по силі нашій і це якраз буде таким розміром духовного розвитку, на який ми спромоглися. Ви бачите і надзвичайно великі можливості – і вам, і тільки вам можна взяти в житті більше, дозволивши собі відкинути страх, злобу, гнів, гординю, жадібність. Виберіть своє, а інше залиште тим, у кого воно виникне потребою їх душі і тілу.

Свідомість - єдине рішення при появі будь яких проблем. У той момент, коли ми перебуваємо в стані усвідомленості, то можна сказати, що такий стан відкриває нам шлях до всіх скарбів світу. Навіть в плані пізнання такого важливого показника в житті будь якої людини, як шляху духовного і матеріального збагачення, є наша усвідомленість, бо перешкодою у прийнятті багатства є наша жадібність. Жадібність означає, що ми знаємо свою внутрішню бідність і продовжуємо з напругою збирати. Жадібність означає, що ми думаємо, що ми бідняк, а душа знає, що ми багаті. Свідома людина знає, що вона богата, вона має доступ до багатств Всесвіту. Коли ми свідомі цього, то не може бути ніякої жадібності і це є умовою прийняття багатства.

Але тоді ми будемо жити життям духовного збагачення. Ми можемо не бути багатими, але життя наше буде збагачене. У нас може не бути слави, але у нас буде радість; про нас можуть не знати у світі, але наше життя буде насиченим і цікавим. Знаймо, що коли ми живемо з фальшивими людьми, то немає необхідності викликати непотрібний конфлікт. Продовжуємо шукати своє життя, своє справжнє обличчя, проте немає необхідності щодня, щомиті перебувати у внутрішньому конфлікті - інакше це стане проблемою і марною тратою енергії. Зовні ж притримуємося правил звичайного життя - так само, як би дотримуючись правил гри. Тільки завжди знаймо, що в цьому немає нічого істотного. Це не має нічого спільного, ні з якою істиною. Це зручність. І коли стільки людей ... В такому випадку слідуємо таким шляхом - по можливості менше створюємо незручностей для інших. Ми тільки вільні створювати всілякі незручності для себе, це наша воля - хочемо приймаємо їх в наше життя, хочемо не приймаємо. Так, що коли ми вертимосся в цьому світі, взаємодіючи з людьми, то немає необхідності нести свій хрест публічно. Немає необхідності без зупинки кричати на все горло, що ми ось такий праведник, ось такий мученик. Прямуюмо правилами гри. Адже це тільки гра. Але фальшивою грою захоплюватися не можна, бо вона веде до страждань і тому при найменших можливостях опираємося на справедливість і доброту, тоді як щось само собою у нас починає зменшуватися ситуацій в яких ми можемо стати перед вибором, перед необхідністю бути фальшивим. Але не захоплюємося нею. Ця гра не має ставати визначальною частиною нашого життя і ставати нашим способом життя. Бо маючи можливість бути духовним, чи рухаємося в духовне, то нам стає важко жити в світі: адже нам доводиться бути ввічливими з людьми, виконувати формальності, причому багато разів. У житті ми не можемо безперервно пам'ятати, що нам обов'язково необхідно бути справжніми. І нам доводиться іноді бути тихими, щоб не говорити ні слова про духовне з одного тільки співчуття, ввічливості - адже якщо ми щось скажемо про духовне, то це марно ранило людське его. Іноді нам доводиться робити щось неправильно і цим напружуємося, роздвоюємося - йде роздвоєння між суспільним умом і духовністю. Таке усвідомлення допомагає нам і якимось з кожним разом у нас менше з'являється ситуацій, коли наше єство виявляється перед вибором, перед фальшю. Ми не можемо бути абсолютно самими собою, коли живемо серед такої великої кількості людей. Одночасно, будьмо свідомі, що тільки ця безліч і створила нам умови для усвідомлення себе. Будемо вдячні їм за все.

Нас навчили вірити тому, що ми бачимо, нас вчать порівнювати і вибирати з того що нам пропонують, а не тому, щоб отримувати потрібне нам в житті, як першу необхідність для щасливого і вільного життя. І перешкодою у тимчасовій затримці в отриманні бажаного, і ця затримка декого приводить до зневіри, але зрозуміймо, що для цього потрібен певний час, реального бачення потреби і вмінні прийняти бажане. А воно часто приходить тоді, коли ми і забуваємо про свої прохання і це є теж однією з причин надходження, бо надмірна концентрація в бажаннях не дає нам можливості відпустити хватку. Ми вхопились за ідею, а потрібна річ зовсім рядом. Так є в житті.

Жити все таки слід без кидання в крайності. В той же час не пливімо проти течії, бо намарно

витратимо енергію. Ум пропонує випробувати протилежне: це здається природним і логічним. В одному ми зазнали невдачі, то тепер спробуємо інше. Може, це вийде.

Так поповодяться монахи, так поводяться ті, хто відчув поклик душі, бо таких нас не влаштовує даний спосіб життя, нас пригнічує душевний дискомфорт. Таке твориться в миру, в монастирях, в Єрусалимі. Розчарувавшись, вони відходять від теперішньої діяльності. Вони відчувають наявність протилежного і вони його шукають, навіть не усвідомлюючи саму потребу пошуку. Вони намагаються не бажати, але намагатися не хотіти це теж по своїй суті бажання. Вони намагаються залишити світ, але саме їх зусилля залишити світ викликає їх прихильність. Якщо ми насправді не прив'язані, то який же сенс залишати що б там не було. Відмовитися від чогось можна лише, будучи прив'язаним до цього. Ми йдемо від жінки, але це тільки показує, що наш ум ще мріє про жінок. Куди б ми не рушили, навіть до протилежного, то ми залишаємося тим же. Це треба зрозуміти, бо ми не змінюємося, переходячи до протилежного. Здається, що ми змінилися, але ми залишилися тими ж.

Це дуже важливо зрозуміти, інакше ми знову потрапимо в ту ж пастку. Тепер це буде пастка не бажання, а пасивності, неприв'язаності, самоізоляції від життя – ми в прижиттєвій тюрмі.

Не кидаймося раптово в протилежне. Завжди залишаймося і в тому і в іншому, живучи в суспільстві і вчимося усвідомленому прийняттю духовного; і все ж, як би відсторонено. Знаємо, що не можна кидатися в крайності, тому що шлях лежить якраз посередині.

Ум не може бути мудрістю. Мудрість приходиться тоді, коли ум йде. Мудрість не проявляється і не виростає від ума, вона від цілого. Ум людини лукавий, повторювальний - він завжди створює протилежне. Ми в нашому умі не одні, нас багато, натовп, бо ум діє на інформації, на умовах суспільства і в цьому його множинність. І що б ми не відчули в собі від духовного центру (чи то докори сумління, чи то якась тривога від несправедливості...), то ми намагаємося зробити вигляд, що все якраз навпаки: щоб ніхто ніколи не дізнався нашу внутрішню у-богість (у Бога), або нашу контрастність між внутрішнім і тим, чим ми себе фактично позиціонуємо. Те ж і в житті. Коли відчуваємо, що обставини проти нас – зупиняємось, заспокоюємось, озираємося і течія сама наблизить нас до коряги, чи берега. Не біймося обставин, надто тих, які на перший погляд від нас не залежать. Входимо в цей страх, не боячись стіни обставин, бо її ми можемо обійти, перелізти через неї, але і зруйнувати, від якої залишаться дрібні неприємності, то застосовуємо ці методи як підказки, для науки. Таким способом надходять до нас потрібні нам знання Всесвіту. Це є життєвим уроком. Зрозуміймо, що саме в це суспільство послана душа, де є найкращі умови її духовного розвитку, а ми вже свідомо шукаємо шлях до істини при допомозі тіла і ума. Вчимося бути в мирському, в матеріальному, але не бути від нього, не продукувати життя від нього, від його законів, звичаїв і т. д., тобто не дозволяти (не йти на поводу у виборі), щоб мирське жило в нас, в душі, а душа в мирському.

В мирському житті, в соціумі не слід публічно відторгувати, чи заперечувати. Ми приймаємо його усвідомлено і так як воно є. Якщо ми відчули, що сприймаємо світ по іншому, то достатньо нашої присутності в соціумі і тільки в окремих випадках потребуючим можемо підказати, поділитись своїм баченням світу. Хай мирські задоволення, чи болі не виводять нас зі стану спокою. Біль прийде і піде, задоволення прийде і відійде і забудеться, бо мирське покаже нам нові бажання. Поразка прийде і не згадається, бо крайності будуть тримати нас, як вуздечка коня – то справа, то зліва нас смикають наші бажання. Будьмо готові не напружуватись, якщо і щось відбулось приємне, то за ним вже готове прийти негативне. Будьмо свідомі, що нічого не ходить – просто після позитиву, як дару ми знову стаємо на попередній рівень і створюється відчуття погіршення на фоні позитиву. Якби не було позитиву, то ум не продукував би порівняльних відчуттів. Таке життя. День і ніч. Життя і смерть. Енергія Всесвіту несе нам щось нове – і те, і тільки те, що ми замовляємо ..., а є шанс пливати за вітром, спостерігаючи, у нові світи.

Не начальник міняє структуру роботи на даній посаді; не уряд, чи конкретний міністр дбає про наш добробут, про формування свідомої особистості. І не президент. Добре те, коли вони добро-совісно відносяться до своїх «підлеглих, чи підданих», як до дітей кровних своїх – дбають про них, навчають і виховують - бо це їх місія на даному етапі суспільного розвитку, бо це ми підняли їх на суспільну висоту. По великому визначенню, ми живемо і працюємо там і в тих країнах, колективах, сім'ях, де ми придатні для цього по своєму розум-інню, по своєму рівню знань істини на підсвідомому рівні, тобто, по рівню духовного розвитку кожного в окремоті.

Система роздавила Ісуса Христа, Мансура, Сократа, Шевченка... і не тільки їх, які своєю правдою зазіхнули на звичаї, обряди, комфорт, на право «всезнайства» істини і т.д. Дотримуємось зовнішньо щонайменше їхньої гри, не погрузаючи у той фальшивий комфорт, бо життя є всього навсього гра, але така гра не має стати пріоритетною частиною нашого життя. Хоча саме життя в такому середовищі, в такій грі для свідомої людини і є шанс росту (згадаймо передсмертний монолог Ісуса на хресті), і є тим промінцем світла в густому лісі, є сенс буття. Це велика можливість жити-бути за покликанням на цій планеті. Поміркуймо над фактом. Які відчуття нас наповнюють, коли нас покличуть на участь в будь чому? Покликали на презентацію книги, на весілля, на престижну роботу – ми раді, бо нас знають, нас поважають. Покликали когось набити, щось вкрасти, бо нас таких знають, наше его вдоволене своєю

потрібністю. Так є в житті. Але цим прикладом ми ще раз концентруємо увагу, щоб згадати ті відчуття, якими ми визначили вагу і значимість того, що нас покликали. Майже подібні відчуття в нас, коли ми усвідомлюємо своє покликання, як знаючого – як ми маємо вибудовувати своє життя буття на основі духовних надбань. Відмінність таких відчуттів у цих двох прикладах, що перші є короткотривалими, хоча і є підказками, а другі є постійними в нашому житті з часу їх пізнання. Якщо ми ще в стані вибору, то ми уже можемо робити цей вибір усвідомлено.

Але назвати життям процес існування теж не можна, якщо воно не в радість, коли не можна творити, не можна любити. Ми вже майже мертві. Зазвичай такі міркування, такі відчуття виникають в нас у старості. Тому не треба спонукати тіло і душу до продовження страждань таблетками і пігулками, продовжуючи існування. Так, це тіло зістарилось. Цей храм душі зносився, підгнив і не придатний до молитви, бо болі тіла не дозволяють спілкуватись з душею. Хоча і бувають в хворої людини хвилини полегшень і в ці хвилини майже кожна людина усвідомлено намагається поспілкуватись з душею своєю, з Богом своїм. Тіло було тимчасовим місцеперебуванням душі. Душа потребує молодого тіла і ми ростемо далі... Смерть тіла дає тимчасовий відпочинок душі (кому більший, кому менший).

Ми можемо використовувати звичаї тими важкохворими, або тими, які відходять в світі інші, нагадуючи про кращі їх справи - тим самим допомагаючи їм відкритися для діалогу з Суцим, бо ці позитивні нагадування безсумнівно мають благодійне значення. Кращі справи допомагають співналаштуватися на позитив. Звичайно, з боку духу вони лише доводять, скільки мудрих звичаїв ще живе серед самих різних народів. Від глибоких знань такі звичаї. Так воно є. Вони підтверджують зв'язок з цим світом, життєво проявляючи те, як уважно ми ставимося до звичаїв народів, яким відкриті були ці Знання Духу. Не бажано говорити з хворою людиною про хвороби тіла, але коли ми знаємо причини їх появи і бачимо готовність хворого почути, то для прикладу починаємо мову про наявність хвороби тіла, як ознаку страждань душі і співзалежність певних помилок в духовному розвитку ества з тими чи іншими органами тіла.

Смерть – це одна із таїн життя, якої не можна доторкнутись при житті і все ж її дію дехто свідомо може відчутти, чи побачити в проявах.

Ми живемо, ми ростемо і не тільки біологічно, але і духовно. Коли ми зупиняємось навіть на досягнутому, а ще гірше, коли скочуємось до того, що на перший план життя виходять матеріальні блага, то ми, держава, світ теж зупиняємось рости – починаються кризові процеси. Ми затримуємось у буйності листя-життя, у квітах-красоті, у досягненнях-плодах. Здається процвітаємо, все більш - менш є, а розвитку немає. Це настає час так званих періодів хандри, застою, кризи серед більшості людей. Ми були задоволені таким суспільним укладом в державі у своїй більшості і тим матеріальним забезпеченням (на основі порівнянь нашого пристрасного ума) до визначення з самостійністю. А слід було б зрозуміти це як можливість свободи для пізнання духовності – і ми б побачили джерела задоволеності таким суспільним укладом і відчуттями щастя.

Бо ця горда самодостатність і породила фактичний суспільний поділ. Почалася полоса незадоволень, розчарувань від того, що побачили і від своїх неможливостей в таких темпах далі так жити. Сюди добавилась важкість матеріального забезпечення через падіння купівельної спроможності. Ми своїми умами оцінили, покритикували і почали проявлятися кризові ситуації. Зникла радість з наших обличчя по сьогоднішній день, то по сьогоднішній день ми не бачимо кінця цих кризових проявів – революції, безробіття, війни.

Вийти з такого стану допоможе розуміння позитиву в нашому житті. Появиться у нас відчуття радості в своїй пізнаній задоволеності своєю творчою працею, своїми добродіяннями, своїм створеним хорошим мікрокліматом в сім'ях, то почнеться зрушення в кращу сторону і в суспільних відносинах. Засіваймо зерна доброти, любові і миру, то врожай не забариться. Згадаєте!

А новий плід – і знову нове життя. Це відноситься до кожного окремо, до держави в цілому, до світоглядних і релігійних традицій. Берімося усвідомлено народжувати нові порядки в державі і у Всесвіті, кожен із себе. Засіваймо ці зерна доброти, любові, поваги, творчого підходу до праці і в цій співпраці зі Всесвітом ми народимо нову державу з такими ж якостями. Новий етап життя-буття вже не буде попереднім, таким яким ми його сприймали, чи сприймаємо. Ми, на прикладі розвитку іудаїзму-християнсько-православної традиції, бачимо – скільки все нових і нових гілочок і листочків, квітів і плодів появляється на його стовбурі і біля нього. Це є нормальна ознака розвитку, бо в протилежному випадку, ми б перестали жити, ми б стали мертвими окремо взяті особистості, окремо, як держава, як релігія, як всесвіт. В суспільстві йде процес бачення свого духовного розвитку – всебожжя людини і всього, що її оточує, тобто тієї гори Афон, де живуть одні боги, якою є наша планета. Однак, переважаюча чисельність людства, яка живе пристрасно, взявши це за ідеал, може привести цивілізацію до самознищення в основній масі. З чого починала наша цивілізація, то те ми створюємо для іншої

цивілізації (людини з її процесом життя і смерті).

«Одного разу Вчитель і учень, подорожуючи, побачили з високої скали велику долину, в якій стояло групами багато башень різної висоти. На башнях було видно людей.

- Що це за башні, Вчителю? - спитав учень.

- Одного разу людям, які всюди шукали Бога, приснився сон, всім одночасно, що Бога їм можна знайти, якщо вони побудують в цій величезній долині башні до небес, де вони і зустрінуться з Богом!

- Чому ж одні башні чуть-чуть піднялися над землею, інші піднялися аж до неба, але чомусь нагадують деревце, яке від сильного вітру нахилилось? Та і башні, які стоять групами, подібні тільки на ті башні, що рядом, та і то, відрізняються різними прикрасами. А в інших групах і башні зовсім інші! Хіба не один сон приснився людям? О, Вчителю!

- Так, ти правий! Сон був один, але бачили його люди різні. Основа башень у всіх однакова, але далі починають будувати так, як їм підказує їх ум. Група башень - це група людей, які зрозуміли сон однаково, але прикрашають башні так, як вони вважають за необхідне, тому вони різняться, будучи подібними. Є групи людей, які бродять між башнями по долині. Вони не можуть визначитись в собі, яку їм потрібно будувати башню. Будують одну, руйнують її, починають будувати іншу, і кидаються весь час! У них неспокійний ум!

- А чому нахилились високі башні? Хіба будівельники працюють без інструменту, яким перевіряють, чи вертикально стоїть башня? Вони ж можуть впасти!

- Люди мають потрібні інструменти, але в цій справі їх підводить пануюча на землі ілюзія реальності. Їм тільки здається, що башні вони будують вертикально. Але нема у них духовної відповіді для перевірки вертикальності. А башні не рухнули ще, тому що кріпка їх основа, замішана на істині, але хто знає, скільки ще продовжиться будівництво.

- Учителю! В долині пусто, все зникло! Привиділось все нам, як дивний сон!

- Ти бачив минуле. Тепер воно в миру. По всій землі безрезультатно будують ці башні, але не привели вони людей ще до Бога!

- Та що ж це за башні? Я їх ніде не бачив!

- Башня - це релігія. Тобто те, що хтось прийшов на землю і приніс істинні повчання, заклали основу релігії. Тепер люди будують свої відносини з Богом, зв'язуючись тільки зі своїм чи чужим умом, а ум не знає, що реальне, а що ілюзорне, і люди завжди приймають ілюзію за реальність! Різні прикраси на башнях - це багаточисельні секти, які, загалом, приймають релігію, але в деяких деталях не признають те, що загально визнано.

- Так, значить, Бога знайти неможливо в цьому житті?

- Ну, чого ж? Пізнай себе, і ти в собі побачиш основу всіх релігій. Любов - основа. До неї ти додай вірність і довіру, і старання. Забудь себе і забудь мир - ось самий вертикальний шлях! Коли ти пізнаєш Бога, то всім зможеш допомогти з висоти! А Бог один! Він жде тебе. Дерзай же, юначе, вперед! Я допоможу тобі знайти його. Іншого у нас шляху нема!»

Геннадій Кокорін.

Тепер планета Земля тісна для нас. Ми в багатьох питаннях сформовані, у нас є доступ до вивчення того, чим володіє людство і окремо взята людина-знавець. Не випадково витає в умах і втілюється ідея переселення на інші планети землян. Ідуть пошуки. Шукає той, хто знає, що шукати. Мабуть не за горами зміна формації. Як говорив Терешко: *«Настане така війна і хаос, що зникне майже все людство на Землі і людина може місяцями йти, щоб зустріти собі подібного».*

Друга проблема пристрасного людства – це контроль над рівнем народжуваності. Хто родить і скільки? Розумна відповідальна людина родить одну дитину, а п'яниця, чи той, хто не може і себе прохарчувати, то народжують дітей і п'ють, і харчуються за ті мізерні дотації на дітей. Одночасно можна спитати себе, чи потрібно обтяжувати планету покаліченими особами. Попитали, а відповідь де?

Такі діти бідні і їх батьки бідні – це ознака бідності душі. Це явна ознака обідніння всього людства, духовного обідніння. Хто їх буде вчити і виховувати. Батьки не вміють і не хочуть. Читаємо і вчимося. Це в основному з такої категорії росте народонаселення. Чому так багато серед нас таких особистостей, що не знають для чого живуть. Розвинутіші країни такого перенаселення не допускають різними методами. Сім'я не може з цим справитись – вона мучиться і когось мучить. Мабуть довго таким душам прийдеється нарощувати позитивізм. Зупинімся, бо ми в своєму милосерді, в своєму «человіколюбії» маємо допомогти своїм ближнім зрозуміти шляхом засіву позитиву і позитивних посилів, а також особистим прикладом милосердя і добролюбія, відкинувши критику і свою погорду. Вони теж радості не мають, бо, можливо, отримали таку душу з подібними якостями, які мають тепер. Знаймо, що в будь яких наших діях має місце присутності усвідомлення дій. Це те мірило наших потреб, які формуються нашим еством від життєвих енергій в можливостях.

Природа того, що люди в розвинутих країнах не народжують в сім'ях більше ніж одну дитину є не так заслуга суспільного ума (хоча і цього не відкидаємо в окремоті), а перевагою в цьому середовищі

позитивних енергій і таким чином сюди не посилаються душі з більш менш негативним рівнем їх розвитку. Сюди не входять негативні енергії, бо простір заповнено позитивними енергіями. Послани душі в менш розвинуті країни в певній кількості, де переважають негативні енергії, то там частіше і душі міняють тіла, чим дається їх душам шанс розвитку, не набираючи гніву, злоби, незадоволеності при більш тривалішому житті. Зовні це проявляється в жебрацькому матеріальному забезпеченні, короткочасності життів..., частих кризах, війнах. А природа такого перекосу у тому, що Всесвіт врівноважує ці негативні явища у зростанні чисельності, бо все таки у самій чисельності і назбирується той позитив, який є врівноважуючою енергією з негативом.

Керівництво всіх країн імітує турботу, надаючи субсидії, соціальні допомоги, пенсії, але про духовний розвиток не дбає. А скільки матеріальних збитків і духовного дискомфорту отримує суспільство зберігаючи вроджених інвалідів і хворих людей. Ріст числа сиріт – це втрата людством частини своїх (і перш за все особистісних) духовних цінностей. Просимо, шукайте корені хвороб в собі. Так це хвороба, це хвора душа країни. Бо всі хвороби тіла від хворої душі. Хто може лікувати хворі душі? Суспільство про такі хвороби не говорить і не лікує, а на основі симптомів, проявів ознак захворювання тіла дає можливість заробляти гроші фармацевтам, лікарям, юристам, психологам ... В інших випадках людина має вмерти по старості, чи з інших причин, то ми прикладаємо певні зусилля для збереження тіла - лікуємо, а душі вже прийшла пора покинути тіло. В результаті тіло мучиться і душа теж. Так ми думаємо у своїй пристрасності.

Будьмо свідомі того, що той хто дав душу для тіла, то має знання як сприяти розвитку душі і тіла і знає коли забрати цю душу з тіла. Навіть після аварії людина знаходиться в тяжкому стані мучиться від болей і просить смерті, а душа просить очищення. Бо саме духовна грязьота приводить нас до аварії, до хвороб. Очищаймося (процес очищення ми описували) і тоді душа готова покинути тіло, то і це дасть сил для життя. Це все залежить від нас. Очищенню можуть допомогати молитвою всі, хто знає цих людей, а хто не знає то теж, але там інший загальний зміст молитви, як словесної (побажання позитивних якостей – здоров'я, доброти ...).

Ми викидаємо із саду дерево, яке не плодоносить, або плодоносить не ті плоди, яких ми очікували, чи хворе - воно теж жива істота. Вбиваємо хвору тварину з добрих намірів для полегшення її мук. Або людина йде на самогубство, щоб позбавитися страждання душі і тіла – і хай душа шукає інше тіло? Чи може хай далі страждає душа, обростаючи негативною енергією, моральним тягарем, отруюючи себе і оточуючих гнівом, злобою, нетерпимістю ...? Ми множимо і допомагаємо множити негативну енергію (так званий гріх). Можна сказати, що аморально про це говорити, але проблема від цього не зникає, якщо ми будемо мовчати. В тому-то і суть з самогубцями, люди думають, що це вихід, а це навпаки. Це лише доводиться починати весь процес заново. Галілей перестав говорити про те, що Земля обертається навколо сонця після зустрічі з папою римським, але це не змінило самого процесу обертання. Сьогодні ніхто не повірить, що навколо нашої планети обертається Всесвіт, чи Земля стоїть на трьох слонах...

Інша проблема цього ж суспільно-духовного порядку – злочинці? З якого середовища вони виходять? З середовища злочинних душ (може із матеріально забезпечених сімей, або з середовища асоціальних груп). Саме так, ми потрапляємо в таку сім'ю, садочок, школу, роботу, до такого сусіда, де панує дух злочинця, тобто суспільство також допомагає ним стати. Ця маленька дитина, як носій розглядуваної душі попадає до собі подібних за способом появи думок, за набором слів, за вчинками в пісочниці і т.д. Вони, зазвичай, є носіями бідних душ і носіями мінімальних матеріальних благ. Чого в злодія довго не тримаються накрадені гроші, чого у злочинця за духом, навіть коли він проживав у заможній сім'ї, то ставши самостійним скоро стає матеріально бідним. Бо по своїй бідності душі у нього немає божественних знань – як ними розпорядитись. Такий злодій-санітар теж не бере гроші у всіх, а в тих хто їх кличе своїми мріями, бажаннями. І що характерно, що сума краденого не змінює самого факту. Для обікраденого – це є підказка, що він веде не той спосіб життя для якого послана цьому тілу душа. Якщо ми зможемо розгадати цей ребус, то гроші можуть повернутись, або ми, зрозумівши їх призначення, забудемо про сам факт. А для злодія вкрадені гроші можуть стати гальмом, або відкотом назад в духовному розвитку, чи бути Робін Гудом, що своїми діями дає своїй і іншим душам шанс духовного розвитку, бо він ці надлишкові гроші роздає таємно тим, хто їх потребує, міняючи їх природу з негативу в позитив.

Творча людина віддає через державу гроші у вигляді податків на утримання злочинців, але ж вона (тюрма) ще нікого не перевиховала. Дехто може сказати, що дехто виходить іншою людиною звідти, але чи була це кара за її злочин, чи може він сидить за злочин проти його душі і тіла, який скоїв (допоміг відсидіти в тюрмі) сусід, начальник, міліціонер, прокурор, мирський суддя в душі котрогось і перебувала душа цього засудженого – правило бумеранга працює.

*«Бросивший однажды – будет брошен.
Пусть не сразу, пусть гораздо позже.
Но поступок будет возвращен.*

*Обманувший будет сам обманут,
Никуда деяния не канут.
Бумерангом будущее бьет – все твое тебе же отдает.
Жизнь — бумеранг. К тому ведется:
Что отдаете, то и вернется.
То, что посеешь — то и пожнешь,
Ложью пробьется ваша же ложь.
Каждый поступок имеет значенье;
Только прощая, получишь прощенье.
Вы отдаете — вам отдают,
Вы предаете — вас предают,
Вы обижаете — вас обижают,
Вы уважаете — вас уважают...
Жизнь — бумеранг:
Все и всем по заслугам;
Черные мысли вернутся недугом,
Светлые мысли — Божественным светом...
Если не думал — подумай об этом!» - благо-даримо того, хто написав ці слова.*

Ці слова не для нагнітання стану страху, а для усвідомлення виниклої ситуації перед виникненням слова, чи дії.

Де місце злочинцю? Чого їх з кожним роком стає все більше – вони ж всі такі розумні, знають, що таке гріх, що таке злочин. Хто дбає про такі особистості? Хто несе відповідальність за такі душі? – Кожен сам за себе. А якщо хтось? То хто ми є? – злочинці, раби обставин. Для чого держава їх береже, годує, охороняє? Хто несе за них відповідальність? – той, у кого вони є рабами і рабами без душі, бо душею управляє той, хто взяв на себе відповідальність за життя його тіла - сім'я, начальник, релігійна традиція, держава, тобто ми, як члени суспільства. Ми за них? А в нас досить сил для себе на благі діла? Чи ми маємо сили носити ці гріхи у себе за спиною. Більшість дає відкупного через подаяння, або в особі держави через податки, даючи в тюрмі харчі, одяг. Злочинець же проходить злочинний і юридичний вишкіл, бо в його розумінні злочинець той, хто попався. А чи ми не так думаємо? Думаємо. А деколи білі і пухнасті питаємо: «Чого в нас керівництво злочинне?» Можна не питати, а тільки подумати.

Давайте погодимось, а при нагоді перевірмо, що найбільша енергія в думці і незалежно – позитивна вона, чи негативна. Хоча на сьогодні пропагують про наявність методів нейтралізації негативу в думках, словах і діях.

Хто може нейтралізувати? Як? Можемо. Можемо самі без методів, а внутрішньою молитвою. Так це процес входження у внутрішній діалог самого з собою, з Богом, звільнившись від будь яких думок свого мирського життя. Це процес підготовки в очищенні душі і тіла, це процес збереження такого стану в подальшому – стану гармонійного розвитку душі і тіла. Таким досвідом можуть поділитися ті, які пережили велике горе. Вони входять в стан відречення від усього, виплакуються, виговоряться, випитають Сущого про все - чим, для чого і як далі жити – хто був присутнім і спостерігав, наприклад, слухаючи молитву матері біля тяжко хворого, скаліченого, чи померлого сина, чи дочки то згадайте все, про що питають такі люди Бога нашого. А тоді - не почувши відповіді, входять в стан заспокоєння ... і починається тихий спокійний розмірений діалог з Богом. Тим кому відомо такий процес може в такий стан молитви ввійти в час духовного піднесення, задоволення, щирої радості.

Ми чуть торкалися питання – чому люди в стані радості, умиротворення, любові, при виконанні творчої роботи не згадують Бога і їх нічого не спонукає до зовнішньої молитви? А природа такого явища, що сам стан радості, милосердя... зайняття творчою роботою і є молитвою. Душа задоволена такою молитвою, бог задоволений такою молитвою, тому і відсутні відчуття в потребі творення такої молитви. Зазвичай, такі люди цю молитву супроводжують в постійних благо-даріннях. Поспостерігайте за такими, які щасливі – вони так чинять від чистоти своєї духовної. Якщо ми хоч раз входимо в розмову з чистою душею і тілом, то з кожним разом буває легше і легше. Способів підійти до розмови з Богом багато і в кожного свій. Він постійно чекає нас. Не біймося. Звертаємося з проханням до бесіди і коли відчули розслаблення тіла і ознаки тепла – то він з нами і готовий спілкуватися. Будьмо мудрими і розуміймо, що мова проходить не на всі теми... Для прикладу, з лікарем ми говоримо про хвороби тіла ... А ми на яку тему розмови налаштувалися? – З нами, з Богом, з начальником...???

В думці, які тільки ідеї ми не виношуємо, але тільки частину з них ми озвучуємо словом, бо перед цим наш ум зважив можливий опір інших думок, слів, дій, визначивши мету, з якою ця частина думки озвучена і на здійснення вчинку у нас залишається не так багато енергії. Хоча ум фіксує тривалість і

просторовість, як основне його досягнення. Будь яка енергія формує загальну енергію, чи навпаки. Для прикладу, якщо ми думками формуємо злочинну суспільну ауру, то запитаймо себе, в якому середовищі ми живемо? Тому то, найголовніше, формувати, леліяти енергію думки. Це є наш світ-огляд і наше світо-відчуття, бо ми теж частинка суспільства. Покликаймося до чистоти не тільки помислів, а й слів і вчинків. Бо може ми хороші і милосердні, тому дбати про вищеозначену частину нашого суспільства, то це і є мабуть потреба допомогати таким людям. Це не легко. Ми вже знаємо, що нічого випадкового немає, як і знаходження серед нас злочинців, п'яниць, лежнів, брехунів А хіба ми ні разу протягом життя не перебували в такому стані, який ми означили попередніми словами ...?

Природа – наше життя, що не є саме джерело життя. Вогонь, земля, вода, повітря, небо є наша природа. Древа, квіти, людина, посмішка, сльозинка це все є природа, це Всесвіт. Ми взаємопов'язані і взаємозалежні, ми одне ціле. Не робимо собі ран і не робимо із себе калік, не знищимо себе. Ми жорстокі. Може чули, що є три види війн. Одна з них – це війна людини з оточуючими людьми, яка називається політикою. Так політикою. Політикою в сім'ї, на роботі, в громадських місцях і т.д. Другий вид війн – це війна людини з природою. Ця війна називається науковим підходом до життя. І третій вид війн, це війна людини з собою і назва цієї війни : наші релігійні традиції світу.

«Тут Первозданна Сила сказала:

-В тому, що порядок Небес порушений, природа речей зламана, сокровенні астральні дії не отримують завершення, табуни розбігаються, птахи кричать ночами, вогонь спалює дрова і трави, гинуть навіть гади і комахи, то винуваті ті, хто взявся встановлювати порядок серед людей.», так звані уряди і президенти.

Ці війни ідуть кожен день, ці війни ведуть до самознищення, причому до світового самовбивства. Де ми могли бачити такі глобальні масові вбивства серед інших живих істот, крім людини. Ознаками таких негараздів є все частіші економічні і політичні кризи. Якщо людина зникне з планети Земля, то це шанс планеті відпочити, очиститись. Чистішим стає повітря, чистішим стають річки, ліси... Можливо прийдуть нові людські істоти, які не вбиватимуть собі подібних морально і фізично. На сьогоднішній день людині, як свідомому носію позитивної так і негативної енергії, є можливість покращити духовний клімат на планеті, покращити її екологію.

Наша поява, чи знаходження тривалий час на планеті, дає усвідомлення себе як частини Бога, а планету, як райський куточок Всесвіту. Люди завжди говорять, що раніше було жити веселіше, щасливіше, вільніше. Люди були щедрішими, совіснішими, правдивішими, милосерднішими, чеснішими, дотримувались даного слова, були більш відповідальнішими ... Це говорить не одне покоління, а навіть ті, кому сьогодні 20 років, а старі розказують, що так говорили їх бабусі. Це наслідок збереження цих перелічених духовних цінностей і констатація тенденції до їх зменшення. Такі явища, як гордіня, гнів, зависть, злоба, жадібність, байдужість, хіть ..., зміцнюють наше его, яке хоче показати свою значимість в суспільних відносинах і в світовій енергії, хоча є краплиною однієї особи для них. Хоча саме такі краплини збирають цілі дощові хмари, ось звідки відчуття небезпеки деградації духовності всього населення планети. «Власники» таких якостей нарощують силу ума і силу свого его. Тобто ми цими явищами негативізму нашого его вирощуємо всепланетного Диявола.

Але наше ество починає все більше втомлюватися від життя, ми втрачаємо здоров'я, перенапружуємося, вільний час сильно скорочується, відносини з іншими погіршуються. Потім знаходить на нас розчарування, яке створює іншу ілюзію – безвихідність. Ми починаємо відчувати, що в нас немає більше сил на це життя. Ми не можемо отримати того, чого хотіли чи хочемо. В наше життя вкрадається ворожість до всіх: тих, хто якось перетинався з нашими інтересами, чи тільки загальнофоново і до тих, кого ми бачимо успішними і щасливими. В нас починає виростати до них ненависть. Ми, своїм умом, винуватимо всіх в своїх проблемах і не підозрюючи, що все це із-за нашого невміння жити.

Душа усвідомлює себе як ціле і як частину Всесвіту, маючи відповідальність перед собою і перед всім оточуючим. Ум бачачи свою силу в пріоритетності взагалі не хоче брати відповідальності за негативні дії, звалюючи це на таку невидиму, нереальну істоту, як диявол, хоча всі позитивні речі записує в свої заслуги і цим підживлює ще більше наше его. Питаючи людину, чого вона так недобре поступила з іншими, то поступить заявка, що це її біс попутав, або ще тонше, - що він не винуватий, бо його Бог покинув у важку хвилину. Хвилина навіть у дні є досить мізерною часточкою – соромтесь. Ні, у кожного є вибір, хоча не це слово сюди підходить, а більш чесніше було б сказати, що кожен має сміливість взяти на себе відповідальність за свої думки, слова і вчинки.

В стані щастя людина не відчуває зобов'язань, прав, обмежень. Коли ми щасливі, то більша частина людства стає на нас дивитися з підозрою, завистю, злобою, починають ревнувати, осуджувати. Поспостерігайте. Ця частина людства живе в пристрасті і не може змиритися з тим, що, на їх думку, їх

випередили, що хтось багатший за них душею, хоча ми своїм станом психіки посилаємо їм флюїди доброти. А природа такого бачення в нас – це ми в пристрасі так бачимо зміну відношення серед оточуючих нас, бо ми свій стан душі показали на зовні при допомозі ума, який показав нашу пиху. Буває, що ми усвідомлюємо те, що своїм станом збогачуємо їх, а в них немає сили прийняти, бо ще не доросли духовно.

Суспільство не хоче признавати таких індивідуумів, відторгує, а нещасних возвеличує (натерпівся, намучився і до лику святого відносити можна...) руками власть предержажих, бо їм вигідно і є можливість показати милосердя до нещасних, показати свою зверхність, свою надуману могутність, свою манію величності, хоча самі неодноразово відчують свою малозначимість і малозначимість нещасних, бо такого нещасного життя собі ніхто не побажає.

«Цар вів своє могутнє військо через гірські хребти, які оточували його царство, в сусідню країну. На високому, покритому снігом перевалі він побачив убогого садху, аскета, який сидів на голій скалі і притискував голову до колін, щоб захиститися від льодяного вітру, який проносився по ущелині. На ньому не було ніякого одягу. Царя взяла жалість: він зняв з себе накидку і мантію, протгнучи їх його. Його відмовився взяти їх, сказавши:

- Господь дав мені достатньо одягу, щоб захистити мене від спеки і холоду. Він дав мені все, що мені потрібно. Віддай, будь ласка, ці речі тому, хто бідний.

Царя здивували ці слова, і він спитав у його, де ж його одяг, на що той відповів:

- Господь Сам зіткнув його для мене, я ношу його з народження і буду носити до могили. Ось вона: це моя шкіра! Віддай свій одяг якому-небудь убогому бродязі.

Цар посміхнувся і подумав, чи може хто бути бідніший за цього його. І він спитав його:

- Де ж мені знайти такого бідняка?

Тоді його спитав царя, куди він направляється і для чого. Цар відповів:

- Я тримаю путь в царство мого ворога, щоб приєднати його володіння до моїх.

Тепер посміхнувся його:

- Якщо тобі мало царства, яким ти володієш, якщо ти готовий віддати власне життя і життя тисяч людей заради того, щоб заволодіти ще декількома квадратними милями землі, ти, безумовно, бідніший за мене. Тому залиш одяг собі; ти потребуєш його більше, чим я.

Царю стало соромно, коли він почув ці слова; він зрозумів марноту слави і успіхів і, повернувшись в свою долину, дякував його за те, що той відкрив йому очі на убогість його духу. Він усвідомив тепер, що почуття задоволеності є саме великим скарбом. Великі люди розповсюджують світло мудрості кожним своїм словом і дією».

Марнота слави і успіхів, та й годі.

Щаслива людина проігнорує всі ці маніпуляції. Дійсно свята людина не показує своєї значимості, не показує свій аскетизм, не займається бичуванням – вона знає буття і все. Їй не потрібні суспільні емоції і мученицькі подвиги, які не сумісні з божественним. Божественне таку людину оберігає. Буває навкруги них організують смуту, провокації, але їх сутність охоронювана.

Іноді його пишаються своїми досягненнями, але вони забувають, що праведник, зростаючий в гармонії, буде не меншим, ніж вони. Всі природні прояви протікають в гармонії, і людині тільки слід прислухатися до умов миру, бо так він зрозуміє, що є природна істина, це є зв'язок з Суцим.

Творець дав нашій душі тіло, то яке ми маємо право, яке право має наш ум бичувати тіло, впадати в аскетизм..., входячи в монашество і приймаючи світське визнання святіших заслуг. Що ми є більшими творцями за Бога – відрубавши руку, чи витягнувши око, відрізавши язик, - ми працюємо цим на публіку, але ми не змінили нашу сутність. Ми стараємось її заховати глибоко - глибоко. То хто рубає руку? Наш гордий ум, наш диявол, що називається Его, але ніяк не смиренність. Ми не допомагаємо ближнім, суспільству, ми знущаємося з себе, робимо наше тіло потворним, нищимо храм душі. Суций посилає душу в тіло. Душа шукає собі тіло, а не тіло душу. Духом святим починається зародження тіла. Яку ж доброту ми несемо, знущаючись з тіла.

Творець сотворив всіх і дав усім однаково можливість духовного росту. Любов, доброта, щастя, милосердя ведуть душу і тіло до святості, до світлості внутрішньої, до чистоти тілесної і духовної. Рубають руки хворі люди, а корисливі використовують... Фактично цими діями ми не стаємо ідеалом і об'єктом для наслідування – хто схоче стати таким чином святим? Є одиниці – це їх розуміння свободи.

Є певні тілесні (світлі божі мітки на видимих частинах шкіри людини ...) і духовні ознаки, ознаки мудрої поведінки високодуховних індивідуумів. Вони описані з дійсного життя святих праведників і дехто умудряється під них підлаштуватись. Основна дія це зовнішність маски, бо по цьому всі зустрічають. Ми ж знаємо, що 80% інформації ум отримує через очі. Зробіть будь який неадекватний вчинок в присутності такої особистості і ми по її реакції можемо визначити її суть. Це, якщо ми є дослідниками, а взагалі, людина може відчувати вищу силу духу в будь кому. Так перевіряли в давні часи

страстні люди, кидаючи святих людей в клітку до голодного лева. Звір відчував силу духу і не чіпав і навіть близько не міг підійти. Кожна людина має це відчуття: сили, чи слабості і відповідно поводить себе в соціумі. Саме в цьому криється характеристика нашої поведінки з оточуючими. Ми цю просторову духовність відчуваємо і інші відчувають.

Є певні ознаки святості людини після смерті – нетлінність мощів, аура доброти і щастя. Сила духу і тут присутня. Ми її відчуваємо при відвідуванні світлих мощів, світлих місць. Коли ми потребуємо тілесного зцілення і дозріли до цього – диво здійснюється. Потребуємо душевної підтримки – отримаємо. Наша сутність заведе нас при потребі до тих святих мощів. Після того, як ми від-ві-дали (від себе дали суцільному) мощі, ми зразу відчуваємо полегшення в душі і в тілі. При наближенні до святих, світлих, чистих мощів відчувається свіжість, чистота повітря, бо і ми в чистоті підійшли – пройшов обмін енергіями – можна приступати до діалогу, до молитви. Такі ж відчуття проявляються в нас і тоді, коли ми заходимо в живу церкву, де живуть світлі духи - не осквернену. Такі ж відчуття і допомогу ми отримуємо і при зустрічах з живими святими людьми – не залежно від того, встановила їм релігійна традиція статус святості, чи ні.

Коли цього не відбулося, то це може бути ознака «святості», яка встановлена суспільством, але не дана Богом. Другим аспектом цього може бути неготовність, тобто в нас немає потреби, а ми відвідали прозапас. Дуб не буде рости в пустелі, а баобаб в поліському болоті. Святі мощі, речі знаходяться у визначених місцях і там їх сила, там їх енергетичний простір. При перевезенні вони виходять з середовища їм властивого при набранні духовних сил. Це є штучна зміна потоків таких позитивних енергій. Для порівняння – це щось подібне, коли людський ум хоче міняти русло річки. Перевезення в цілому є потреба бізнесу, а не суцільного. Паломництво є покликанням душі, а не корисливого ума. Коли в нас виникла потреба в паломництві, то туди і скеровується та очікувана енергія. Різне призначення – різний і результат.

Не соромимося, не осуджуймо щасливих, а вітаймо їх, спілкуймося з ними, пропонуємо дари в благоді, роздаваймо в милосерді потребуючим. Повністю розорятись не потрібно (це показушне дійство), бо те що маємо то, це є нам дароване для нашого росту і надане нам право передавати іншим. Ми можемо передавати тоді, коли є що передавати, а коли немає що передавати?... Можемо передавати все, коли ми є багаті душею і вже готові передавати матеріальні надбання. Нам хтось передав і ми маємо передати. Визначатися ми маємо самі. Хай всі розуміють, що щастя це смисл життя. Щасливим бути не просто. Щаслива людина божественна – вона творець і засівач душ, а не капітал, чи садист. Сотворив щось і щастя переповнює нас. Творчість і щастя – це мабуть ті якості, які присущі кожній сутності і тільки через зовнішні прояви ми спостерігаємо їх в інших.

Але суспільство не хоче творчих, добрих, щасливих, розумних людей. Воно їх компрометує, знищує (прикладом може бути життя Ісуса Христа і аж до менших, чи більших індивідуумів). Подібні процеси деколи ми можемо зустрічати в трудових колективах. Розумні є творцями, є щасливими людьми.

Розум - це не досягнення. Ми народжуємося розумними. Деревина розумні по-своєму, у них досить розуму, щоб жити власним життям. Птахи розумні, розумні тварини. Фактично, релігія має на увазі під Богом не більше ніж те, що всесвіт розумний, що весь він насичений в тій чи іншій концентрації цієї якості, яку ми визначили, як розум. І якщо у нас є очі, щоб бачити, то ми побачимо його всюди. Життя є одноразове обдарування раз-умом від народження, як талант мудрого усвідомлення знань по організації життя. Розум є джерелом єдиних вселенських Знань, закладених частково у все живе і не живе. Ми це бачимо в їх самоорганізації їх життєвих процесів. Це слід усвідомити і прийняти. Тільки людина стала нерозумною, маючи стартову можливість творіння. Вона уявила себе володарем Природи в своїй особистій малості, або групи таких особистостей, які створюють ідеї та ідеології, які в підсумку виходять дуже плачевними. Расчеплення уранового ядра є цьому приклад. Це гучний кричущий приклад, а скільки маленьких таких шкідливих ідей вносять окремі особистості в життя людства, іноді заражаючи більшу частину суспільства. На наш погляд - це результат всіх людських негативних діянь, які ми визначаємо словами: гнів, гордіня, злість, заздрість, жадібність, осуд і багато інших подібних слів, за якими людина приховує свої корисливі цілі. Негативні енергії були і будуть, але людина в ім'я свого збагачення, в ім'я мнимого тимчасового володіння іншими, створивши інститут держави, створивши ряд псевдорелігійних течій в надуманій гордині прийшла до переддня кінця існування цієї цивілізації.

Для цієї мети людина віддає всю життєву енергію в енергію негативних діянь своїх. Людина порушила природний плин життя. Крім людини, нічого нерозумного не буває. Жодна істота так не поводить себе в організації свого життєвого простору - ні птах, ні тварина, ні дерева ... Щось пішло не так? Такі речі відбуваються тільки від людини. Людський ум здавалося б маючи творчий потенціал і маючи можливість почерпувати Знання зі Всесвіту за допомогою Душі зійшов зі шляху істинного, можливо, в своїй бездушності. Доброта як живильна енергія наших діянь, виходячи зі своїх принципів Миру та Злагоди, не встала на шлях боротьби з агресивним Злом. Це все образно, бо Доброта не є енергією боротьби – вона може упокорювати справедливістю, миром. І носіями зазначених агресивних

енергій в більшій мірі виявилася людина з усіх істот світу цього. Людина відмовилася від вселенського Розуму і в своїй діяльності поклалася на свій ум. Вживаючи зараз слово Людина, то ми усвідомлюємо в цьому слові і свою особистість, як малу частку цих енергій, які увібрало в себе Людство. Життя Людини, справа рук Людини. Усвідомлюємо ці слова і запрошуємо в своє Життя Знання від Вселенського Розуму!

Якщо ми розумні, то ми вирішимо всі свої проблеми самі. Розуму досить, щоб вирішити будь які проблеми. Фактично, які б проблеми не створювалися в житті, наш розум більше, ніж ці проблеми. Це запобіжний засіб, це дар природи. Але є амбітні люди, які хочуть керувати, домінувати; є амбітні в соєму безумстві і малості духовності, то вони засівають в нас страх. Страх - як іржа - він роз'їдає людську свідомість, розум. Якщо ми хочемо зруйнувати чийсь розум, перше, що слід зробити, це створити страх: створіть пекло і змусьте людей боятися - так поступали нерозумні вожді, організатори релігійних традицій на Землі, керівники держав, керівники маленьких колективів і основна маса глав сімей. Нерозумність людська, яку ми визначаємо словом Диявол. Їх устремління повністю підтвердила практика. Якщо люди стануть боятися пекла, то вони підуть кланятися служителю церкви. Вони будуть слухати його своїм его. І він стає обов'язковою умовою в захисті від Диявола і в організації життя для підготовки входження в рай. Людині просто необхідно відмовитися від будь якої діяльності і лежати під деревом до тих пір поки служитель визначить її долю. Чи влаштовує людину такий варіант? – Деяких, так. Давайте всі станемо лежати - все одно кінець відомий - коли не вмирати - то день втрачати.

Ми бачимо факти, події, ми відчуваємо гнів чи любов, або співчуття - і в результаті в нас виникають думки. Думки виникають в нашому умі: думки гніву, любові, співчуття; їх суб'єкти - і перед нами проходять потоки думок. Але хіба ми потік? Наше єство тільки частина потоку з частини побаченого відчутого і переробляється в нашому умі на підставі наявної інформації. Тоді хто дивиться? Тоді хто спостерігає за цим потоком? Наша Душа. Зрозумівши таку комбінацію, ми зможемо відключати ум і жити від Душі. Відключений ум нам вже не бар'єр. Коли нам вдасться розпочати спостерігати за нашим умом, за нашими думками, то в нас виникає зовсім нове усвідомлення сенсу життя і одночасно набираємося досвіду - бути свідком, ми самі стаємо дзеркалом, яке завжди при нас. Ми виходимо на шлях буття! Але ум не може вмщати сутність людини, а тим більше представляти все єство. Сутність нескінченна, а ум - це дуже, дуже невелика частинка. Сутність подібно небу - вона не може поміститися в ньому. Ум занадто вузький. Сутність хоче вийти на цей широкий простір, сутність хоче рости і ставати все ширше і ширше. Сутність хоче дійти до самого далекого куточка нашого єства. Сутність - це пригода. Душа хоче ризикувати, - це криза ума. Криза полягає в тому, що ум природно хоче чіплятися за відоме і знайоме. Ум ефективний в роботі з відомим, зі знайомим. Якось ум вивчився йому - навчання, звісно, було важким. І тепер, несподівано, ми почали рухатися до духовного. Все, що вивчено, втрачається, воно вже не знадобиться. У жодній іншій ситуації воно не матиме значення. Воно може мати значення тільки в ситуації, в якій ми вже жили. Але проблеми нинішні і реальні - і на них нам необхідно відповідати зараз. І наш ум, наш інтелект починає шукати відповіді...

Не плутаємо інтелект ума з розумом. Інтелект - це тільки частина ума. Розум - це набагато більше явище; воно містить набагато більше, ніж інтелект, тому що життя не тільки інтелектуальне, життя також і інтуїтивне, тобто, побудоване на відчуттях. І стільки великих відкриттів здійснювалося не інтелектом, а на відчуттях. Інтелектом ми можемо змінити форму, можемо прикрасити той чи інший механізм винахід, але тільки при допомозі інтуїції людина може поміняти докорінно суть механізму, сам змістовний процес.

Інтелект - це щось помилкове, щось зовсім фальшиве. Це суспільний замітник розуму. Розум - це зовсім інше явище, реальна річ. Інтелект - це виробництво, це повторення технологічних процесів: того, що вже зроблено і ми робимо знову і знову. Творчість означає: внести в реальний світ щось нове від духовного, дати дорогу невідомому, щоб воно могло проникнути у відоме, надати сонячним променям шлях на землю від синяви неба.

Для розуму необхідна величезна хоробрість, для розуму необхідне повне пригод життя. Тоді розум зростає, тоді він загострюється. Він росте лише, якщо кожної миті зустрічається з невідомим. Це імпульси прозрінь. Це можна сказати дар, талант, вміння прозрівати в моменти творчих діянь. Люди бояться невідомого, люди відчувають, що невідоме небезпечно. Ці відчуття від нашої наповненості суспільним страхом. Тому люди не хочуть виходити за межі відомого; тому вони створили пластмасовий, помилковий замітник розуму - і назвали його інтелектом з його логікою і обґрунтованістю. Інтелект - це тільки гра ума. Він не може бути творчим. Дуже наочно можна бачити інтелектуальний ум і діяння розуму в таланті на діяльності університетів, як вершини суспільного ума - яка там відбувається творча робота? Там пишуться тисячі рефератів, трактатів і людям надають великі наукові ступені. Ніхто не знає, що відбувається з їх кандидатськими дисертаціями; вони стають купами сміття в бібліотеках. Ніхто їх не читає, вони нікого не надихають - так, деякі їх читають; це ті ж самі люди, які збираються написати

чергову дисертацію - майбутні кандидати наук і майбутні доктори наук. Інтелектуальна діяльність може зробити нас фахівцями в певних речах, корисними, ефективними. Але інтелект рухається навпомацки в темряві. У нього немає очей, немає відчуттів. Інтелект запозичений, у нього немає власного прозріння. Наша можливість осяяння дає нам доступ до всевітніх Знань – це великі відкриття для людства і людство їх потребує на даному етапі.

Інтелект це вже майже обман, обман не тільки інших, але і самого себе, тому що ми продовжуємо повторювати запозичене. Неповторність, нова-торство є умовою зростання, як обумовленої категорії.

Ясно одне: без інтелекту люди не створюють середовища для розвитку душі. Вони будуть безневинними, як тварини, але і не спрямовуватимуться до мудрості. Не можна пройти через мізерність ума, щоб відчувти блаженство мудрості. Пройдіть через страждання світу, щоб наші відчуття, пробуджували божественний стан і вони були б нашим життєпошуковим станом.

Вчення не просте. Навчання означає, що людина готова відкинути старе і вона постійно готова приймати нове. І людина ніколи не знає, куди її приведе вчення. Не можна нічого передбачити про учня; його життя залишається непередбачуваним. Він сам не може передбачити, що станеться завтра, де він буде завтра. Він рухається в стані незнання до шляху пізнання. Ми вчимося лише тоді, коли ми живемо в стані незнання, в постійному стані незнання. Саме тому діти так добре вчать. У міру того як вони стають старші, вони припиняють вчитися, бо запанувала нудьга.

Звичайна помилка, що люди перестають вчитися життя після школи. І чи вчили їхні батьки цього до школи, чи вчили їх цьому в школі? Це теж велике питання. Таке самообмеження показує явище невігластва і є ознакою відсутності в людині стимулу до пізнання світу і Всесвіту. Людство не хоче зрозуміти силу своїх випромінювань енергій позитиву в навколишнє середовище і у Космос. Воно химерно стверджує про нашу подібність і про наш творчий потенціал символу Бога, але не розуміє суті єдності енергії всіх світів. Встановлення хоча б слабкого об'єднання енергії вже є захисним обладунком планети. Захищена планета - захищені ми.

Ось така підміна розуміння. Але раз ми живемо в людському суспільстві, то система життя як і система освіти передбачає навчання життю для того, щоб ми вміли жити й рости; вести з темряви до світла. Людина живе в темряві, у несвідомому, і людина здатна наповнитися світлом вогню. Вогонь є, його тільки слід роздмухати. Свідомість теж є, її тільки треба розбудити. У нас усе було, ми все принесли з собою; але сама ідея про те, що ми стали чоловіком завдяки людському тілу, неправильна, і ця ідея є причиною неймовірної омани протягом століть.

Батьки і освіта покликані вивести нас з темряви до світла, навчити нас не прагнути до комфорту й зручностей, тому що якщо ми прагнемо до них, то суспільство дасть нам їх, але за певну ціну. Ми отримуємо комфорт, але втрачаємо душу. Руйнується наша єдність як істоти, як індивідуума.

Ми можемо добитися респектабельності, але ми втратимо свій істинний образ, ми станемо брехливою людиною, ми починаємо зраджувати всесвіт, і себе. Але суспільству вигідно, щоб ми втратили істинний образ.

Спочатку слід створити страх, спочатку слід організувати змагальність, спочатку слід створити жадібність, а решта відродиться із храму. Розум не жадібний. Ми здивуємося, дізнавшись, що розумна людина не жадібна. Жадібність - це частина нерозумності. Ми ж накопичуємо на завтра, тому що не впевнені в тому, що завтра зможемо справлятися з життям, інакше навіщо накопичувати, накопичувати «знання», намагаючись запам'ятати? Ми стаємо скнарами, стаємо жадібними, змагаємося в оволодінні інформацією, тому що не знаємо, чи зможе наш ум впоратися з життям завтра. Хто знає? Ми не впевнені в своєму умі, тому накопичуємо, стаємо жадібними, нагромаджуємо, а потім охороняємо в страху від можливої крадіжки. Розумна людина не боїться, бо вона не жадібна.

А як же батьки нас поведуть – не вмючи самі; як же поведе освіта – у неї інша «державна» мета? І ми бачимо свою місію в тому, щоб передати ці Знання Батькам.

Життя ж не йде назад, а тільки в завтра, у майбутнє і як показує досвід, коли ми є спостережливими, то не тільки дитина, а навіть батьки, брати й сестри - кожен, має своє розуміння будь якої життєвої ситуації, своє розуміння світу цього й діє адекватно своєму розумінню.

Бо кожен з нас з дитинства думає про матір, батька (є певна частка залежності), від вчителя, професора (отут теж продукується залежність). У молоді роки думаємо про коханих. У старості про своїх дітей, але коли ми можемо подумати про себе? Для чого ми прийшли в цей світ: родити дитину, посадити дерево, збудувати дім – це всі так живуть. Тоді чого ми маємо якесь незадоволення? Чогось нам не вистачає. Не знаємо? - Знань. Не знаємо себе, не пізнали світ, не знаємо смислу життя. Чи все ми зробили, що могли? ...

Можна терпіти незнання інших, можна існувати самому без знань, але зневага до пізнання неприпустима. Не завадять деякі пошуки істинності в матеріальному і духовному.

Розумна людина повністю задоволена тим, що є з можливого. Вона працює заради ймовірного, але вона не працює заради неможливого чи неймовірного. Вона усвідомлено дивиться на життя і його обмеження.

«Жінка намагалася відкрити консервну банку, але не могла збагнути, як це зробити. І вона пішла подивитися в кулінарній книзі. Однак поки вона дивилася в книгу, кухар вже відкрив банку. Жінка повернулася і дуже здивувалася. Вона запитала кухаря:

- Як ви це зробили?

Він відповів:

- Мадам, якщо не вмієш читати, доводиться вдаватися по допомогу до розуму!»

У людських істот є розум - ось чому вони можуть бути дурними. Дурість не означає відсутність розуму, вона просто означає, що ми його не застосовуємо усвідомлено. Але людські істоти можна назвати дурними, тому що стосовно людських істот є надія, є промінь світла. Вона може рости, але не росте, вона чіпляється за всі види незрілості наявним умом - і в цьому її дурість. Ум продовжує і продовжує жити минулим, якого більше немає, - і в цьому людська зупинка в розвитку. Або вона починає проектувати майбутнє, якого ще немає, - і в цьому теж її зупинка. Людина має жити в сьогоденні, з глибокою пристрастю, з інтуїцією, з великою любов'ю, з інтенсивністю, з усвідомленим сприйняттям реальності, - і це є нашим знанням.

Помалу ми починаємо відчувати в собі нову якість, нову жвавість, новий розум - який ні в кого не запозичений, який росте зсередини нас. Він вкорінений у нашому існуванні. І якщо ми не боягуз, він прийде до дозрівання, цвітіння. Практично ніхто не стає тим, ким йому призначено бути в існуванні протягом одного життя. Цьому перешкоджає суспільний ум, але і саме оточуюче середовище, саме суспільство допомагає утвердженню і міцності нашої усвідомленості, як той кокон для метелика. Суспільство, культура, релігія, освіта - усі вони в змові проти окремої усвідомленої людини. У них є всі засоби для упокорення бунтівників - людина безпорадна і залежна, тому, що б вони не захотіли з неї зробити, їм це в багатьох випадках вдається. Вони не дозволяють людині вирости в її природне покликання. Кожне їх зусилля спрямовано на те, щоб перетворити людське єство в корисні функції. Хто знає, якщо людині надати рости самій, чи буде вона корисна для інтересів кругової ув'язки з установками суспільства. Суспільство не готове піти на такий ризик. Воно хапає людину й починає перепплавляти її в щось інше, у те, що потрібно суспільству - у тверду жорстку, або пригнічену безвольну особистість.

Розумна людина не завжди виконує накази гупого начальника, президента. Нещасні, гупі люди безініціативні, ліниві, без бажань працювати - це люди якими можна керувати і скеровувати.

Друга частина людської сутності в пристрасному суспільстві, яка впливає на організацію нашого життя є наш ум. Ум - це сконцентрована важка річ, а розум більш тотальний і всеосяжний. Ум сформований суспільною інформацією, він запозичений, розум - наш, він всередині нас, як частина всесвітнього Розуму і вони перебувають у постійному взаємозв'язку. І ці Знання приходять до нас під час готовності їх прийняття. Навіть великі вчені, які працюють логічно налаштованим умом, приходять до межі, де це все не спрацьовує, де вони очікують передчуття, якогось інтуїтивного спалаху, осяяння.

Є люди, які, можливо, раціональні, умні але не розумні, - розум більше раціональності і ума. Іноді розумна людина буде готова прийняти і ірраціональне - тому що вона розумна. Вона розуміє, що ірраціональне теж існує. Вона візьме і раціональне, як частину ірраціонального. Раціональна людина ніколи не може зрозуміти, що ірраціональне теж існує. Вона може вірити тільки в обмежену, логічну силу свого ума і наукового суспільного ума. Але є речі, які не можна логічно довести, та все таки вони є. Кожен знає, що вони є, і ніхто ніколи не міг їх довести. Любов є, доброта є, думка є ... і ніхто не може визначити, що це таке, або довести, чи є вони взагалі. Але кожен знає - наприклад, що любов є. Навіть люди, які все заперечують, бо вони не готові прийняти нічого поза межами наявної інформації та логіки, - навіть вони закохуються.

І ніхто ніколи не був реалізованим одним тільки умом, якщо не задоволено наше єство. Це умовні полярності одного цілого в нас - тіло, ум і душа.

Ум - це обізнаність, це просто накопичувач інформації, це біокомп'ютер. Ум завжди старий, він ніколи не новий, ніколи не оригінальний. Він гарний для певних цілей, він дуже гарний, як архів. І в житті людині це необхідно, бо необхідно пам'ятати багато речей. Ми можемо продовжувати накопичувати за допомогою його знання-інформацію і витягувати їх щоразу, коли в них з'являється потреба.

Життя, прожите по уму - це механічне життя. Ми стаємо роботом - може бути, дуже ефективним, бо роботи дуже ефективні, машини набагато ефективніші за людину. І цією підготовкою таких роботів займаються релігійні традиції й держави. Їм необхідні роботи. Але іноді умом ми можемо багато заробляти, але не можемо багато жити. У нас може бути кращий рівень життя, але при цьому ніякого життя не буде.

Ми живемо, діємо, думаємо в основному тим, що є зовні - через очі, вуха, органи дотику, нюху, смаку. Ум є центром збору інформації, командиром, що завгодно нашому начальникові - бажанню. Ум не любить розумних речей, думок, дій. Він жадібний до пліток, порівнянь, суджень, солодкого й легкого способу життя, розваг. Ми можемо спостерігати у своєму колективі, родині, як людина несвідомо дає різне значення навантаження на ці два слова: розум і ум. У нас теж є можливість спостерігати, послухати й відчути цю різницю. Розум не є інтелектуальність, поінформованість, освіченість. Це є категоріями ума. Мабуть, розум - це наша мудрість, яка сприймається почуттями серця, душі, почерпує дійсні знання із Всесвітньої бібліотеки, але аж ніяк не головою, мозком, умом. Сила розуму збільшується, коли ми щасливі, коли ці флюїди (хвилі) щастя даруємо іншим. Тоді й інші, тобто наше оточення міняється. До речі, фізична сила залежить теж від сили розуму.

Ум допитливий до інформації. Система освіти в школах ... готує нас до хорошої роботи, до здатності заробляти гроші, але вона не вчить нас життя. Освіта може дати нам високий прожитковий рівень, але високий прожитковий рівень не є синонімом високого стандарту життя.

Що користі в шкільних знаннях, якщо мозок залишився лукавий і мова брехливою і вже з дитячого віку відволікає увагу нашого ества від шляхів духовних.

Суспільство хоче використовувати нас як машину, воно хоче, щоб ми були слухняним. Воно не хоче, щоб ми діяли розумно, тому що розумна людина поводитися розумно, і настане момент, коли вона скаже: "Ні, я не можу це зробити" явно чи в собі. Розумна людина не стане стріляти. Вона віддасть перевагу смерті ніж вбивству невинної людини. Через те, що політиканам захотілося повоювати, бо їм хочеться безмежного володіння над всіма і всім, - тоді через якісь особисті дурні заяви політиків починаються війни. А воюють не політики, а звичайні люди-кіборги. А розумна людина не буде вбивати!

Ось чому служить суспільна освіта.

Якщо ум є перешкодою на шляху до самореалізації, то чи не стане навчання абсолютно марним? І чому людство побачило важливість життя і потребу в його поліпшенні через розвиток інтелекту? Так, він є перешкодою для розвитку духовності, але й духовність розвивається завдяки створеним умовам ума. Отут слід побачити, щоб ум і душа розвивалися у своєму єднанні на благо кожного й на благо всього людства.

Слід зрозуміти, що перешкода може перетворитися на потребу пошуку шляху до істини. Ось чим привабливий ум і система освіти, як суспільний всеохоплюючий підготовчий інститут.

У певному сенсі, суспільство вбиває душу людини й дає їй неправдиву особистість, щоб вона ніколи не спохватилася своєї душі, своєї сутності. Хибна особистість це замітник, яким суспільство вчить користуватися, як роботом, або іншу таку ж особистість. Але цей замітник корисний лише в тому ж самому людському середовищі, що нам його дало. У ту мить, коли ми одне, помилкове, неправильне, то починаємо розвалюватися на частини, а пригнічена реальність починає виражати себе. Душа починає давати про себе знати. Але те помилкове нам знайоме і ми чіпляємося за нього і тому ми боїмося бути одні, бо коли ми з різних обставин, або спеціально залишаємося одні, то до нас у гості приходять усвідомлення про існування тонкого світу нашої духовності. Для того, щоб почути себе, потрібні мовчазні дні.

Поряд з тим в нашому пристрасному світі майже ніхто не дозволяє людині танцювати в радості, співати, кричати і стрибати. З банальних причин: щось може розбитися, забрудниться одяг, застудиться горло і через подібні дрібниці знищується велика якість душі - устремління до пошуку в непосидючості, як суті руху енергій. Слухняну, смиренну, покорену людину всі хвалять, а непосидючу, шукаючу, творчу всі лають, бояться її, а в неї енергії життя досить на десятьох. Її непосидючість може бути абсолютно нешкідливою, але її лають через потенційну загрозу неслухняності, але така людина купається в своїй свободі. Ось така непосидючість, неслухняність і свобода дій лякає суспільство в цілому, але на таких індивідах існує світ. З віком ця енергія непосидючості трансформується в мудрість. Настає розсудливе спокійне розуміння життя, настає мудрість усвідомлення в пізнанні життя. Вчимося мудрості, майте діло з мудрими. Бо краще з мудрим нічого не знайти, чим з дурнем знайти. Перевірте, що будь яка справа почата з людиною не мудрою, з п'яницею приводить до плачевних результатів. Нас і тягне до таких людей саме наш такий стан, стан жадібності, стан користолюбства.

Не турбуємося, якщо деякі люди поведуться незвично - це вони проявляють свою сутність.

Негативні явища в людині з віком зникають, а при придушенні, у тому числі й у першу чергу нашими придушеннями - залишаються; вони залишаються тільки в разі їх придушення, інакше з часом вони зникають, бачачи, що ми ними не цікавимося.

Запам'ятаймо одне основне правило - ми відпускаємо те, що прожили, а те, що не прожите, не відпускає нас, воно хоче, щоб його проживали. Те, що добре в дитинстві, може бути дуже небезпечним, коли дитинство закінчується. Отже, нікому не дозволяли ... Усе це спить в нас, очікує потрібного

моменту: якщо підвертається випадок, то емоції вибухають, а якщо ні, то людина продовжує шукати такий випадок. Наприклад, якщо дитина волає, то це можна зрозуміти, якщо вона кричить, то це можна зрозуміти; однак якщо нам сорок чи п'ятдесят і ми волаємо й кричимо, то це зрозуміти нелегко. Нам полегшає, але при виявлених свідках, ми самі будемо себе почувати ніяково. Однак це слід робити, коли ми відчули потребу.

Природа такої поведінки в тому, що люди йдуть на війну, на фільми з вбивствами. Яка радість бачити фільми з вбивствами? Але це задоволення непряме, бо й самі ми здійснюємо це не самі, а за допомогою інших, побічно. Ми ідентифікуємо себе з вбивцею, або жертвою і нас це збуджує - ми входимо у свій образ, який сидить у нас постійно і виявляється при перегляді таких фільмів, таких чіхось ситуацій. І в цьому є потреба, щось рветься назовні, шукає вихід. Вчимося звільнитися з усвідомленою мудрістю, а не в емоціях з мордобоем, чи з автоматом у руках.

Дуже не хочеться писати, але пізнане не можна ховати... - і скажемо, і ці знання є у вас, якщо ви читаете, можливо, вони іще глибоко і не усвідомлені, але є – такі наші дії проти Душі, проти Бога і є тим першим гріхом: не май в собі іншого Бога, чим є сам; не руш його храму – тіло різними звабами миру цього, не лелієм ум свій гординою і значимістю. Можливо, ці слова не для цієї книги – ми повні сліз за нас усіх неусвідомлених – куди ми прямуємо? Зупиніться, будьте добрі, ради себе, ради свого життя! Краще бути живим, ніж вбитим.

Коли ми нещасні, то таку позицію, такий стан, ми вибрали самі - інших пояснень не існує. Для виходу із стану, коли ми себе відчуваємо нещасливими, слід зрозуміти суть таких відчуттів, починаючи з наших дій, чи дій когось відносно нас, що вирости з їх слів. Саме там коріння наших нещасть, які ми тягнемо з собою в сьогоднішній день. Важко залишити старі звички, погляди. Не всі можуть загубити цей вантаж. Не всі знають, що так слід діяти в таких випадках.

По великому розумінню ми є творцями свого раю і свого пекла. У глупої людини ум вибирає собі вигоду, легкість досягнення примарної мети і т.д. Він тілом згоден на команду, а не на розум. По команді така людина продасть батька і Бога – історія це свідчить. Страх володіє всім його єством. Тільки потреба їсти і пити змушує їх слухати команди. Страх тримає їх біля жінки, дітей, громади, конфесій, держави. Страх робить нас бідними. Страх створює ситуації, які ми називаємо бідною. Ці явища негативні, але корисні. Вони вчать нас рости, коли ми усвідомлено розуміємо ситуацію. В біді ми стараємось замкнутись. Чого така реакція суцього? Щоб ми мали час подивитись в себе. Свідомий подивиться на свою біду з різних сторін і найде там позитив, чи підказку, як вийти з цієї біди, для чого ми потрапили в цю ситуацію, чим ми її створили? Слабшим людям мудрі люди радять, що в біді потрібно йти до людей. Чого? Бо там витає в людях Всесвітній Розум і Всесвітні Знання, які бачать нас і своїми підказками чіхось вуст, чи дій, дають нам розуміння, що це не кінець світу. Жити потрібно далі.

Зазвичай, ця біда відбувається на зупинення наших нам не потрібних бажань, які ще не родилися в нашій голові, чи яких ми ще й не маємо можливостей реалізувати. Природа такої біди - якраз та ситуація, що душа хоче тепла, ласки, любові. Шукаймо в ній ці якості, тоді вона розтане, як туман на сонці. Природа цього явища розуміється в такому плані. Так пробуймо підійти до будь якого негативу, що сидить в нас.

Своїми відчуттями, емоціями ми формуємо свій психічний стан, стан душі. Коли ці відчуття приходять до нашого ума, дотримуючись совісті, правдивості, благості, то такі ми бачимо і наші дії. Тобто, коли приходить гармонія відчуттів через матрицю розуму і наші дії, то ми відчуваємо себе щасливими. Коли ж у наших діях переважають емоції з корисливими мотивами для досягнення певних матеріальних благ через обман, гординю, обмовлення, критику зі злістю, завистю, то наш розум, наш Бог дає нам підказку через душевний дискомфорт, через больові відчуття, тобто ми відчуваємо болі в тій, чи іншій частині тіла, того, чи іншого органу. Є люди, які вивчили, чи знають цей взаємозв'язок душі і тіла і цим знають напрямки в яких ми порушуємо духовні якості, чи появу у нашому житті шкідливих негативних явищ.

Кожен наш орган зв'язаний з тими, чи іншими емоціями, відчуттями, словами і думками. Неможливо науково пояснити зв'язок між негативною думкою і больовими відчуттями, але цей зв'язок підтверджується фактами. Цей зв'язок як реакція цілісного світового організму, як зв'язок різних видів енергії. Він мабуть має такий механізм, який описаний медиками під час мобілізації всього організму на будь яке втручання в його цілісність (вірус, поранення ...). Наприклад, наші болі печінки вказують на нашу негативну поведінку через гнів; герпес на вустах підказує на грязноту наших слів кому б то не було (душа знає, що ми ці слова направляємо не туди). А перевірити це можна так, коли ми заспокоїлись і застосувавши метод аналізу і пошуку причини, то отримаємо відповідь на такі запитання - як з цього вийти, а саме: чим ми створили таку ситуацію, для чого, що цей герпес нам хоче підказати, як вийти з цього хворобливого стану? Таким чином знову стати фізично здоровим через очищення душі, відкинувши те негативне, про що ми думали, говорили, робили буквально протягом дня. Більші больові відчуття, чи їх

тривалість підказують про велику нехорошу нашу позицію, чи її давніше народження.

Для виходу з цієї хвороби є різні способи, починаючи від прохання прощення у себе, подякувати суцшому, що дав нам можливість зрозуміти цю больову підказку, попросити пробачення в тих, кому послали, сказали, зробили неприємні речі. Найголовніше, що ми знайшли корінь негативу. Другим кроком є послання позитивного думкою, словом від щирого серця щастя, здоров'я, благоді, або конкретними діями через особисте вибачення, чи цих побажань, чи організацією мирової зустрічі, чи у вигляді подарунку тій особі, якої це стосується, або іншій особі, чи особам, що потребують нашої уваги, нашої допомоги, нашого теплої слова. І все це робити в доброзичливому стані, настрої, який, зазвичай, приходить після усвідомлення причини неприємної ситуації. Коли ж не виходить налаштуватись на доброзичливість, то зробіть це заочно, чи перегода. Цей недопуск не є уже нашим, а прояв неготовності другої сторони. Не спроста обидві сторони опинилися в цій неприємній ситуації. Якщо це заочне послання невідомим, чи віддаленим особам, то слід повторити позитивний посил, чи поміняти своє місцезнаходження, усамітнівшись для приведення душі і тіла в стан спокою, в стан, коли ми зможемо такі речі робити. Це перевірено нами.

Такий аналог, можна сказати, підтверджується і в дорослих. На сьогодні вже є визнаним фактом, що хвороби людського організму спровоковуються стражданнями душі. Не зовсім хороші думки, слова, поступки своєю негативною енергією становлять небезпеку і наша сутність на підсвідомому рівні робить підказку через певну хворобу тіла. Всі знають, що здорова людина щаслива, чи має досить можливостей бути щасливою. Говорять дослідники, що 80-90 процентів щастя залежить від стану здоров'я, а стан здоров'я продукує душевна чистота нашого єства. Ось такий взаємозв'язок Тепер ми знаємо, яким чином можна входити в стан щастя і радості. Цей стан допомагає вирішувати багато повсякденних питань з легкотою і приємними відчуттями.

Отож, для прикладу, болі в печінці і її здуття робить підказку через смислове наповнення слів і розвитком, чи перебігом хвороби. Здуття сигналізує на публічний наш гнів до навколишнього середовища, болі печінки – той же гнів прихований, а якщо це супроводжується гіркотою в роті (викид жовчі), то це підказка про наш теперішній гіркий стан незадоволення нашим життям (гіркота життя), а сам викид жовчі є підказкою того, щоб ми викинули з свого життя цей гнів, образи в суспільство. Хронічна хвороба є підказкою за давнених образ. Каміння є підказкою того, що наш гнів виріс до такого стану, що ми готові в злобі взяти каміння і вступити у бійку.

Цим ми караємо самі себе. Погнівався на когось, а фактично самі створили цю ситуацію, що привела нас в стан гніву. Не усвідомлюючи того, для чого ця ситуація відбулася з нами, ми далі у своєму невіданні, чи в пристрасті отримали підказку – заболіло під правим нижнім ребром, помутніли очі і т. д. Ми іще і це проігнорували і наші емоції вийшли із нас (ми когось образили, когось обізвали, комусь зробили погане діло), бо ми сердиті на всіх і вся. А вони, ці емоції (семеро братів) повернулись до нас і сіли камінчиками в печінці. Вже не хочуть так просто виходити з тіла. З тіла – храму душі нашої і там турбують підказками нашу душу своєю присутністю больових відчуттів ... Не розглядаючи наших емоцій, не задумуючись, як очистити храм душі, ми попадаємо на операційний стіл і там молодим померли – ми покарали себе самі.

Попередньо і тут, і далі з Вашого дозволу ми розглядаємо певні схеми філософії життя. Кожен у своїй пристрасті робить вибір самостійно. Людина свідомо вільно приймає все і дякує Суцшому за все, бо бачить у всьому підказку. Тому не слід доходити до операційного стола, бо ми, як цілісний організм не виконали своєї місії на Землі – не очистили своєї душі, чи не піднялися на невеличкий рівень вище в духовному розвитку. Стороння допомога прийти до смерті не є природнім процесом. Навіть хворе деревце вирізають во благо розвитку інших, але не в його благо. Те ж стосується людини. Хвора людина, а це ми бачимо по хворобі тіла, яке підказує нашій сутності, що це найкращий спосіб, для того, щоб зайнятись лікуванням душі. Лежачи в постелі, чи сидючи на лавці опрацьовуємо по крапиночці все своє життя і помаленьку очищаємось, шукаючи корінь страждань душі, які виростили від наших негативних думок, слів і вчинків. Виздоровіли перед смертю – дякуємо суцшому, що ми свою місію виконали. Не виздоровіли, не очистили душу – то душа понесла - страждання нашої душі і хвороби тіла в інше молоде тіло.

Тому велике прохання до всіх, якщо є душевний дискомфорт, є якісь симптоми хвороб, чи хвороби – лікуймо душу. Не знаєте з чого почати, то почніть з хороших побажань собі, оточуючим, а потім усім, усьому, усьому живому і неживому, усьому видимому і невидимому і одночасно дякуємо Суцшому за усвідомлення цих причин. Будьмо свідомі, що те, що посилаємо очищає нас і після очищення звільняється наше єство від тих негативних енергій і можливо на їх місце прийде позитивна енергія від наших побажань і зміни способу життя.

Почніть з привітань всім людям, яких зустрічаєте від ліжкосну до приходу додому: «Доброго дня!» і тільки щиро, і всім. Можете дивитись в очі і потім робити такі побажання, то це вже прекрасно, але боронь боже очима очікувати відповіді на такі побажання. На це є вуха. Не бажайте автоматом, бо краще промовчати; не говоримо «Добрий день!», бо можливо він є таким у вас – і це прекрасно, то не хваліться. І

загальне прохання: навчіться слідувати за кожним вимовленим словом, бо словом непотрібним, несуттєвим ми забруднюємо себе і співрозмовника. Це у випадках, коли ми є ініціаторами спілкування.

Це є коротенький відступ від установленого викладу думки, але з вашого дозволу поділимося особистими спостереженнями. Можливо і вам підійдуть. Застосування за-ймення «ми» свідоме в тому плані, що говориться від дуальності нашого ества – душі і тіла, а найперше, що це слово, ця молитва в цьому естві є енергією суцього. Це воно через нас передає свої знання нам і навпаки. Бачите скільки можливих душ, енергій і передавачів приймало участь в формуванні цього слова і його наповненні змістом. А Ви тепер приймач слова і зразу є вже передавачем, бо не випадково ці слова Ви читаете – Ви вже духовно доросли до них. Тепер Ваша місія усвідомити для своєї сутності і передати іншим словом, думкою, дією, але саме основне в передачі свого нового стану через присутність в цьому миру, в конкретному середовищі. Душа підкаже Вам спосіб, метод і кому. Не вибирайте об'єкта отримувача умом через очі, бажання ... Ваше ество підведе до отримувача, а його до вас. Передача може пройти мовчки, стоячи в тролейбусі рядом з кимось. Ви відчуєте легкість, задоволення, радість не відаючи умом звідки це взялося і не ставте таке завдання перед ним, бо прийде втрапа зв'язку з Суцим. Дякуйте Богу нашому.

Ми обіцяли поділитись досвідом, то почнемо, бо обіцянка думкою, словом закінчується дією. Цього ланцюжка ніхто не перерве. Це є потік енергії. Звідси і вислови: пообіцяв – виконуй; випустив слово – зробив послання, бо назад не повернеш. Обіцянка є зобов'язанням (обоє зв'язані), покликання є зобов'язанням, місія (месія, христос) є зобов'язанням – покликали нас і ми йдемо цим шляхом духовних стяжань. Природа зобов'язання йде від суцього, бо деколи ум може сказати, що ніяких обіцянок нікому не давав – наше ество дає їх перед суцим, беручи відповідальність. (Ми в цій книзі слово «зобов'язання» вживаємо в духовному смисловому наповненні як відповідальність, як дати відповідь. Хоча і в слові зобов'язання вбачається смислова дія в баченні потреб одне одним, бо ця дія з обома зв'язує і дає ширше бачення ніж відповідь одного). Старці-мудреці несли звістку (виконували свою місію, місію Суцього) в І-є-рус-а-лим (яким смислом наповнена назва цього міста). Можливо, хтось отримав, чи отримає ці знання про наближення месії, який прийде виконати визначену місію. Навіть Ісус свідомо не зміг відмовитись від виконання обов'язку на хресті, сказавши: «На все воля Твоя». А він знав свою місію. Зрозуміймо, що ми всі виконуємо свою і тільки свою місію. Коли виростають діти, то вони вже самостійні і несуть (виконують) свою місію, свої зобов'язання, свої зобов'язання перед Суцим.

Не застосовуймо слово, що ми пере-живаємо за дорослих дітей. Так не є. Не потрібно переживати дітей, не зменшуймо їх життя. У нас своє, а у них своє. Вони виконують благоволіє, вони зобов'язані пройти свій шлях по життю так і саме так. Своїми переживаннями ми збиваємо їх з путі істинного. Ми не бачимо їх шляху істини, який їм вказано Богом, а його сутність бачить і веде цим шляхом. Не поправляймо Бога. Ми є маленька енергія на фоні світової.

І тепер порада-обіцянка. Ми встаємо до сходу сонця, дякуємо Богу, що дожили до цього дня, дякуємо Суцшому, що дарує нам новий день, очищаємо тіло (чистимо зуби, бриємо щоки, омиваємось біжучою водою, кажемо їй «здравствуй водичко» з рядом компліментів-побажань і означених тих якостей, які ми бачимо в ній (тепленька, біжуча, грайлива, життєдайна ...) і просимо в неї дозволу на омовення (бажано цілого тіла) душі і тіла. Благо-даримо водичку, це тепле приміщення, свою можливість в процесі очищення. Можемо славословити імена Бога в означеннях-якостях, які знаємо. Потім випиваємо пів,- склянку води для очищення внутрішніх органів і негативної енергії по шляху її проходження, виходимо на вулицю і говоримо побажання-вітання: «Здравствуй Боженьку! Здравствуй сонечко! Здравствуй новий день! Здравствуйте люди!» Кожне вітання в собі, чи вираженому вголос супроводимо поклоном голови на схід сонця, а до людей в різні сторони світу. Просимо благословення на день грядущий. День проводимо в спокійній роботі, в хорошому настрої. День умовно розділяємо на три частини: одна на сон-відпочинок; друга на сім'ю – дружину, дітей; третю на добування хліба насущного для себе і сім'ї. Думається, що у кожного знайдеться тема для внутрішнього діалогу з Суцим протягом дня. Не поринаймо в спогади, чи в ілюзорні мрії. Краще говорити з об'єктом роботи, якщо появляються такі спогади, чи мрії. Протягом дня не намагаймося входити в стан прохальних молитов. По-перше, ми просимо самі у себе; по-друге, що ми так збідніли?, що просимо в Бога? Подивіться – здоров'я є, уміння є, то шукаймо роботу по своїх силах без гніву і вона найдеться. Він дає нам по наших потребах і можливостях, а прохальне слово йде від ума, від диявола, не спокушаймося в своїх бажаннях дивлячись на інших, можливо Бог їм дає більше, бо в них більші потреби, а нам стільки скільки ми можемо взяти без шкоди собі і іншим.

Виростаємо духовно, виростають і потреби, і збільшуються можливості, тобто збільшуються статки. Виростають потреби, то виростає і попит (відповідальність перед суцим). Для багатой душі потрібен царський палац. Так воно є. Будь який випрошений, чи вирваний через силу надлишок у нас забереться

іншим способом: чи то частиною здоров'я, чи то створиться якась життєва негативна ситуація в яку ми вкладаємо ще більше ніж випросимо чи вкрадемо. Не ризикуймо. Ми не для цього послані на Землю. Наша основна місія рости, розвивати душу свідомо, чи несвідомо – як уміємо, чи можемо. Зрозуміймо, що будь яка благосна дія, молитва є такою, що відбулася, коли ми це відчули, відчули станом душі, відчули через тіло, маємо з того радість, задоволення і то на тривалий час. Коли так не є, то шукаймо інший спосіб, бо ми вже пошуковець і будьмо впевнені – ми знайдемо. Втомились, розчарувались, то забудьмо. Перестанемо шукати, то цей стан нас сам заведе до таких відчуттів.

Смисл життя, істина є словесними визначеннями і вони можуть бути в кожного своїм баченням в них наповненістю життєвими діями, чи бездіяльністю. Не бачимо, чи не знаємо як і де шукати, то не шукаймо, не видививляймося, бо це тільки наш ум не бачить, чи думає, що ми загубились в житті, загубили смисл життя. Це очі наші не бачать, чи не знаємо де шукати, але ж наша душа бачить, знає, бо інакше вона не була б в нашому тілі. Заспокоймося і не шукаємо доказів, пояснень, бо це стає метою життя. Робімо те, що вміємо, чи знаємо. Видно це ще не для нас. Займімося іншими видами творчої діяльності, бо хандра і розчарування до добра не доведуть.

Досить дивно, що ми часто намагаємося здійснити свої бажання, зробити щось, саме в періоди, коли нам погано. А в хороші періоди ми просто отримуємо задоволення від життя і нічого при цьому усвідомлено не робимо, а навпаки в такі моменти мали б весь час присвятити творчим пошукам, творчій роботі, коли ми задоволені. Так дехто і діє – результати чудові. Кожен може візуально бачити такі результати своєї роботи і часто задаючись питанням: «Чогось і втоми не відчувається? Чогось і часу менше затрачено? І де сила взялася?». Тоді ми більше часу перебуваємо в хорошому настрої і менше матимемо необгрунтованих підстав бачити життя в темних окулярах, бо за ними прийдуть хвороби тіла. Поки живі – живіть без ілюзорних бажань, без мети і цілі, живіть одним днем, то тоді прийде до нас спокій і прийде розуміння. Може саме такого спокою чекала від нас душа і в цьому смисл життя і вона разом з неспокійним тілом привела наше єство в такий стан. Радіймо...

А джерела і об'єкти накопичення духовних енергій в нас і в тих, хто рядом. Тепер дозвольте продовжити словом бачення нашої відповідальності перед батьками – це частіші спілкування-посиденьки, це і догляд-допомога за ними до смерті. Відповідальність перед дружиною бачиться у відношенні до неї, як до друга, товариша, щоб пройти життєвий шлях в радості досягнень і у втратах, щоб разом вести домашнє-хатнє господарство, разом виховувати і доглядати дітей, бути для неї опорою і приймати від неї підтримку. Дякуємо Суцшому, що сподобив послати нам в супутники життя саме цю жінку (чоловіка). І раз ми ввійшли в стан подяки, то дякуємо за посланих нам батьків, за дарованих дітей, за тих людей, які зустрічалися нам на життєвому шляху (які б вони не були з оцінки ума, але вони нам зустрілись для нас, а ми для них по задумці Творця). Паралельно дякуємо саме цим індивідам – батькам, дітям, зустрінутим людям в дорозі, на роботі, по роботі, сусідам, знайомим і близьким. Робіть цю останню подяку по закінченню дня, чи молитви і ви відчуєте, що подяка повертається до вас від них. А перед дітьми ми у відповідальності турбуватись про забезпечення хлібом і до хліба, одягом, створити домашній затишок для них, не мішати їх духовному розвитку, навчити приймати на себе відповідальність, бути для них прикладом в роботі і поведінці з дружиною, з їх бабусями і дідусями і з іншими людьми і всією оточуючою нас природою аж до повноліття. Вони і далі залишаються для нас дітьми, але вони вже самостійні і ми вже до них відносимось, як і до всіх людей, можливо при потребі (наголосимо, що при потребі) допомога буде більшою, бо більшою є можливість засівати їх душі мудрістю (тільки не досвідом. Можна і досвідом, коли питають, але не більше). Ми ж не любимо, щоб нас повчали, так і вони. Вони отримали потрібні їм знання на все життя від суцшого і якщо суцшому буде потреба зробити їм життєву, чи духовну підказку-пораду, то він найде через чий вуста, чи дії її донести. Можливо, і через наші.

Є суспільна установка, є біологічний ритм життя і нам, як істоті суспільній відведено 8 годин на виконання суспільного обов'язку, 8 годин для відпочинку і 8 годин для сім'ї – допомогати дружині у веденні спільного домашнього господарства і одночасно не забувати брати на себе відповідальність голови сім'ї; турбуватись вихованням дітей: погратись з ними, поспілкуватись, навчати прийомів і методів у виконанні посильної роботи; підтримувати дружні родинні відносини з друзями і родичами. Особливу увагу звернемо тих батьків, хто має малих дітей, хоча не завадить мати на увазі і дорослих, що вони завжди мають спостерігати за своєю поведінкою, за своїми словами в присутності своїх і чужих дітей. Не слід забувати, що дитина більше за нас здатна спостерігати за нами і займається цим із великим задоволенням – їй цікаво. Їй цікаво спостерігати і тоді, коли ми її не бачимо, то знаємо про це.

Перевіряйте і ви теж схочете відновити дитячу цікавість, бо спостережливість за іншими цікава, а ще цікавіша спостережливість за собою. Пробуйте цим займатись епізодично, а потім це буде звичкою без цілі і мети, а для нашого усвідомлення підказок, як дорожніх знаків. Запрошуємо до дослідництва. Ми починаємо міняти свій стиль життя, він міняється сам – без нашого втручання. Це знімає напругу, ми не так втомлюємося, відчуваємо легкість в душі і в тілі, бо міняється світосприйняття. Визначається наше

місце у Природі і ми по іншому вже дивимось на Всесвіт. Ми по іншому дивимось на взаємовідносини з людьми (Микола), з тваринами (Корова), з птахами (Синичка), з комахами (Бджола), з плазунами (Вуж), з деревами (Клен), з рослинами (Материнка), з Сонцем, Зірками, Місяцем. Пишемо з великої букви, бо це їх назва (ім'я) і як наша шана їм. І в спілкуванні частіше вживаємо імя співрозмовника – і побачите... Наші відносини набирають доброзичливості, ми старасмось (можливо воно в більшості саме так трапляється) щонайменше приносити шкоди. Не напружуймось, не проявляймо старанності після відчуття зайнятись такими справами, бо можемо в пристрасті згоріти і пропаде така прекрасна якість, яку ми змогли при допомозі суцього побачити.

Вчимось надавати посильну допомогу весь час кругом і всюди, якщо ми відчуваємо таку потребу і бачимо, чи відчуваємо, що хтось її потребує. Діймо в милосерді обережно, щиро і повно, не будьмо нав'язливими в своїх пізнаннях.

Ці посили приймуться і дадуть сходи там де є певний рівень сприйняття. Це можуть бути оточуючі нас люди, природне середовище, Космос. Ми є в ролі передавачів і вони теж. Це є ріка текучої енергії в різних видах духовних і матеріальних благ. Коли ми входимо в стан пізнання і є передавачами, то така енергія рікою тече через наш океан. Навіть, якщо в нас є крапелька, то подивіться на неї проти сонячного проміння і ми отримаємо відчуття краси. Нам сподобається цим займатись, бо природа доброзичливості теж працює за методом бумеранга, та ще і повертається з сьомома братами своїми. Таким чином у нас збільшуються шанс давати більше. Будьмо готові прийняти їх і вчимося передавати, чи ділитися з іншими. Це будуть наші найщасливіші миті. Наше життя є повноцінним і щасливим незалежно від того, скільки в нашому гаманці грошей, скільки в нашому гаражі машин, бо в нас буде таке відчуття, що ми володарі всього Всесвіту. В нас зникне жадібність і звичка прив'язаності до когось, чи чогось. Коли ми щось потребуватимемо, ми зможемо ним користуватися. Бажаємо щастя у всьому, всім і повсякчас!

Наша акцентація на дії бумеранга застосовується для укріплення усвідомлення в пізнанні суті духа, але якщо в наше єство прокрадеться корислива ціль в дії бумеранга, то ... бережи нас Боже!

Краще починати налагоджувати взаємовідносини із собі подібними: чи то соціальні особини, чи то інші види природнього середовища. Ми завжди почнемо спілкуватись, проявляти свою доброзичливість із собі подібними єствами. Бо тільки подібне в природі притягує подібне: по інтересах, по здібностях, по потребах, по вміннях ... - це в суспільному матеріальному світі, але так і в духовному. В жіночий колектив притягується жіноче єство, незалежно від того в якій воно статі перебуває – жіночій, чи чоловічій. Якщо в жіночому колективі є жінка з чоловічим єством, то вона буде себе почувати незручно, їй буде нецікаво навіть спілкуватись на жіночі теми. Їй буде цікавити футбол, політика, бойовики... Кожна людина має жіноче, чи чоловіче начало, яке попадає в тіло разом з душею. Звідси і природа притягання подібного не залежно від наявності, чи відсутності вусів. Для прикладу, коли ми чуємо спів духовної музики і в нас вона є, то на свідомому, чи на підсвідомому рівні ми туди спрямовуємо свій слух, або починаємо приймати участь у піснеспівах.

П'яниця проснувшись «телефонує» думкою іншим і вони, на перший погляд, випадково зустрічаються, але в одного з них є півпляшки спритного, в них є п'яна тема для розмови – скільки випив вчора і як по геройськи поборов зеленого змія, що помістився в банці, а ранком кружкою розсолу його звільнив з полону.

Людина, яка має в собі задатки (начала) критицизму, то вона критикуватиме своїх батьків, що вкрай небезпечно; свого чоловіка-жінку, який, можливо, протягом трьох років через це покине її-його компанію; своїх дітей, які цю людину виженуть з її ж хати; своїх колег і начальників до тих пір, коли їй не попросять звільнитися, але ж силу вони черпають у собі подібних. А коли вакуум у спілкуванні-критицизмі, то це підказка, що прийшли інші брати під іншими личинами ...

«Один хлопчина, який не був задоволений своїм життям, розказував своєму дідусеві про те, які у нього проблеми, і як у нього все погано. Тоді той дідусь, взяв за руку свого улюбленого онука і сказав: «Розглянь цю кімнату і постарайся запам'ятати всі речі, котрі є синіми». Внук досить швидко справився із завданням дідуса. Зразу ж полинуло й друге прохання дідуса: «А тепер, закрій очі і перечеисли всі речі червоного кольору». Хлопчина розгубився, не знав, що сказати і спитав: «Я нічого не помітив червоного, адже ти просив запам'ятати речі синього кольору».

Дідуган у відповідь мовив, щоб він відкрив очі і оглянувся, та побачив, скільки в кімнаті було речей червоного кольору – а їх було багато. Тоді дідусь й продовжив: «Якщо шукаєш речі тільки синього кольору, а в житті - тільки погане, то ти і будеш бачити їх, тільки це тобі буде запам'ятовуватися і залишатиметься у твоєму житті. Запам'ятай! Якщо ти шукатимеш погане, то ти обов'язково знайдеш та ніколи не побачиш доброго...».

Стаючи на боротьбу з чимось, буде означати напруження і набиратимемось якостей того з чим

стаємо на борню. Якщо ми захотіли перемогти алкоголізм, то маємо випити всю горілку і вино. Якщо ми починаємо боротися з гнівом, який є в нас, то брати гніву, що гуляють вільно навколо нас, встають на захист свого брата – нашого гніву. В підсумку, ми стаємо ще гнівлівишими, заздрішніми, жадібнішими ..., тобто носіями тих негативних емоцій, що ми їх побачили, як негативні. І все ж, якщо вони є в нас, то ми не можемо їх ігнорувати – проблема від цього не зникне. Краще не боротись, а пізнати в ній себе. Чого це ми боремося з собою? «Зрі в корінь» - що сталося, що ми маємо виражену, чи приховану ту, чи іншу властивість-емоцію?, для чого вона нам, що більше зайнятись нічим?, які ми можемо зробити з цього висновки? Не боротись потрібно, а пізнавати свої негативні емоції і все буде гаразд. Досить помічними нам у виході з негативу добродіяння, чесність, справедливість, спокій і милосердя.

Коли ми говоримо про позитивні якості людського єства, що подібне притягає подібне і за основу беремо, як носія – душу, то це прекрасно, бо якщо душа з матрицею позитивних якостей, то це потрібно дякувати попереднім носіям душі. Коли розглядаємо негативні якості людського єства і носієм їх є теж душа, то це вже буде ознакою усвідомлення, що у нас є потреби і можливості з допомогою ума проводити очищення душі. Вкрай буде важко такій душі, коли ум займе головну роль і буде при допомозі зору, слуху, нюху, смаку, дотику збирати негативні якості в наше єство, чим «збагачуватиме» і нашу душеньку, заводячи її в тіло терміта.

«- Чого ти сердишся і гніваєшся? Чи не краще заспокоїтись і простити? – спитав Вчитель.

- А чого я маю робити йому послугу і прощати йому, він же... - хотів було оправдатись учень.

- Пробач, що перебуваю тебе, - сказав Учитель. – Дозволь задати тобі два питання і тоді я відповім на всі твої «як» і «чого».

Учень ствердно кивнув.

-Тобі добре, коли ти сердишся і гніваєшся?

- Ні, певно ні.

- Так кому ти робиш послугу, коли дякуючи незлобивості, спокою і прощенню робиш собі добре?

- Але скажіть, як можна не гніватись? Це ж так важко.

- Ти головне зрозумій, що кожного разу, коли ти хочеш вдарити когось батогом осуду, чи гніву, то першим, замабуючись, ти вдаряєш себе».

Природа бачення подібного подібним схована в методі дзеркала, бо в об'єкті подібності, ми бачимо на підсвідомому рівні свої якості. Нам суше цим дало підказку зрозуміти суть природи цього феномену, то усвідомивши, ми можемо бачити: чи то позитивні, чи то негативні якості і відповідно з ними поступати. Позитивні приймаємо і передаємо, а негативні вивчаємо і не впускаємо в своє єство – ні в душу, ні в тіло. Не впускати – це сказано образно, а природа в таких випадках зустрічі негативного є така ж як і позитивного – вони входять в нас і несуть всі позитив і різниця в тому: хто і скільки. Бачачи ці негативні явища в пристрасті, то ми в спокої побачимо і їх позитив для нас. А це застосоване слово – не впускати є тільки слово, бо ці негативні емоції, слова вони вже в нас - чи то сказані нами, чи то почуті. Так відбувається і з думками, і з діями нашими. Таке усвідомлене розуміння дає нам рости духовно. Це є підтвердження того, що ми вже навчилися бути сторонніми спостерігачами, коли ми бачимо такі тонкі потоки енергії. Цим ми несемо свою місію свого покликання. Це відбулося – зустрілися духовне начало з тілесними потребами. Гармонія і благодать. Коли це є зустріч двох таких людей, то це прекрасно. Така зустріч може бути одноразовою, а ще краще, коли вона є тривалою і взаємонаповнюючою. Це може бути в сім'ї, може бути в трудовому колективі, чи періодичних зустрічах кумів. Хоча, як показує практика достатньо однієї зустрічі для поштовху на пошук істинних знань про себе і собі подібних. Сушій може з'єднувати різні рівні по духовному розвитку, і, бачачи потребу, організовує їх зустрічі.

Ось така суть життя-буття. Продовжуємо виклад бачення наших негативних проявів в одній із них – гнів. Навчимося бачити одну якість, то ми зможемо бачити їх всі при потребі. Так, при потребі, бо саме ми вперлися лобом в цю, чи іншу негативну властивість, яку ми маємо побачити, відчуті для нашого ж блага.

Через наш гнів душа покинула тіло і знову з цим тягарем попала в інше тіло, сипнувши попелом «подяки» на наші не виконані обов'язки, на нашу земну місію. Наш гнів в нас і коли ми його бачимо звідки він прийшов, то ми через ті ж двері і випускаємо, бо він, визнавши, що ми його побачили, тікає. Коли ми не бачимо звідки він прийшов, то не знаємо, як його позбутись і намагаємось на когось його скерувати, бо починаємо жовтіти від набухання. Скерований через думку, слово, дію на іншу особу, а вона в цій ситуації не є творцем нашого гніву, то він неї не торкнеться. Навіть, якщо вона є учасником творення нашого гніву, але вона усвідомлено підійшла до його розгляду, побачить корені його прояви і скаже: «Пробач мене і пробач його, що не відає»(бо не знає, як позбутися гніву), тобто поступить мудро.

«Жило було на світі Щось. Воно тихенько жило в глибині душі. І, загалом, нікому не мішало.

Одного разу в душу зайшло Почуття. Це було давно. Почуттю Щось подобалось. Щось дуже цінило

Почуттям, боялось його втратити. навіть двері на ключ закривати стало. Вони деколи бродили по закоулках душі, розмовляли ні про що, мріяли. Вечорами вони разом розпалювали багаття, щоб зігріти душу. Щось звикло до Почуття і йому здавалось, що Почуття залишиться з ним назавжди. Почуття, власне, так і обіцяло. Воно було таке романтичне.

Але одного разу Почуття пропало. Щось шукало його скрізь. Довго шукало. Тільки потім в одному з кутків душі воно знайшло прорублену сокирею дірку. Почуття просто втекло, залишивши велику дірку. Щось у всьому винило себе. Щось досить вірило Почуттю, щоб гніватися. В пам'ять про Почуття залишилась одна діра в душі. Її не можна було нічим і ніяк закрити. І ночами через неї залітав Холодний і Злий Вітер. Тоді душа стискалась і леденіла.

Щось чуло як завиває злий холодний вітер із зовнішньої сторони душі. Потім в душу пробували заглянути ще інші почуття, але Щось їх не пускало, кожного разу виганяючи віником через дірку. Мало помалу почуття і зовсім перестали заходити.

Але одного разу в душу постукало зовсім Дивне Почуття. Спочатку Щось не відкривало. Почуття не полізло в дірку, як це робили попередні, а залишалось сидіти біля дверей. Весь вечір Щось бродило по душі. Вночі лягло спати і на всякий випадок положило віник рядом з ліжком. Проганяти нікого не прийшлося. На ранок подивившись в замковий отвір Щось переконалось, що Дивне Почуття зазвичай і далі сидить біля дверей. Щось почало нервувати, розуміючи, що не можна прогнати того, хто іще не зайшов.

Проїшов іще день. Незадоволенню Щось не було меж. Воно зрозуміло, що до смерті хоче пустити Дивне Почуття. І до смерті боїться це зробити. Щось було страшно. Воно боялось, що Дивне Почуття втече, як і перше. Тоді в душі появиться друга діра і буде протяг.

Так проходили дні. Щось звикло до Дивного Почуття біля дверей. І одного разу, при хорошому настрої впустило-таки Дивне Почуття. Ввечері вони розклали багаття і вперше за стільки років відігріли душу по-справжньому.

– Ти підеш від мене? – не витримало і спитало Щось.

– Ні, – відповіло Дивне Почуття, – я не піду, але при умові, що ти не будеш мене утримувати і не будеш закривати двері на замок.

– Я не буду закривати двері, – погодилось Щось, – але ж ти можеш втекти через стару дірку.

І Щось розказало Дивному Почуттю свою історію.

– Я не бігаю через старі дірки, – посміхнулось Дивне Почуття, – я інше почуття.

Щось йому не повірило, але запросило на прогулянку по душі.

– А де твоя стара дірка? – поцікавилось Дивне Почуття.

– Ну ось, – гірко посміхнулось Щось. І показало місце, де знаходилась дірка. Але дірки на тому місці не було.

Щось подивилось на Дивне Почуття усміхнулось і сказало тільки, що не буде закривати двері ніколи...».

Тепер знаючи, запитуємо себе: чим ми створили таку ситуацію, яка викликала гнів?, бо ми не спостережливі, не побачили в цій ситуації підказку сущого і не подякували йому за підказку, а суще і продовжило б урок підказок: «Подивись уважно, для чого відбулася ця ситуація, що наповнює нас гнівом». «Ми ж її не проаналізували, як могло так статись? – ми такі поінформовані, ми такі достойні, ми користуємось повагою самого президента ..., та хто посмів мою гординю розбудити ...?- ми їм покажемо...» - і поклав камінці в печінку: з подивом – де ж вони взялися?

Тіло дає нам готові камінці. Звісно хворобу можна придавити медикаментозно. Лікар послав в організм хімічні сполуки, які з'їли камінці і одночасно порушили технологічний процес на виробництві, яке називається тілом. Крім того в багатьох випадках послані хімічні сполуки досягають камінців і досягають інших клітин і організмів тіла, порушивши при цьому інші процеси в людському організмі. Можна зняти симптоми травами, дієтою (благосною їжею), хоча це не нашкодить, як хімічні препарати. Такі лікувальні процеси будуть тимчасовими і дадуть тимчасовий результат. Потрібно видалити з нашої сутності гнів, образи і не користуватися ними, бо вони знову і знову будуть провокувати хворобу печінки. Зазвичай говорять, що пив горілку і отримав цероз печінки, а давайте подивимось: чого пив? – від гіркоти життя (так воно сприймалось нашим еством), але сусід може сказати: «Що йому ще не вистачає в житті? – хороша жінка, хороші діти, хороші батьки, хороша робота і т.д., а він п'є». Бо незадоволений саме таким способом життя. Йому не вистачає щастя і він його знаходить в спиртному. Напився і тимчасово щасливий. Допоможемо йому знайти причину того, чого він п'є - і пити перестане, і печінка піддасться лікуванню. Без встановлення душевних причин хворобу неможливо вилікувати. Люди добрі, допоможіть Богу через це тіло відновити той рівень розвитку душі, в якому вона послана в це конкретне тіло і пропаде потяг до спиртного. Аналогічна ситуація в підході пошуку причин захворювання тіла іншими видами хвороб через пізнання душі. Досліджуймо.

Людина захворіла, погрязла у всьому негативному, нікому не довіряє, замкнулася в собі, втратила

надію, занепала духом - вона у відчаї. Як достукатися до її серця?, бо слідом ідуть хвороби. Саме час звернути увагу оточуючим, рідним для лікування душі. Якщо ми пізнаємо біль, муку, страждання, то це вже буде одним кроком в напрямку Бога. Ум інформує про болі, він не згоден з нашою зміною, з нашим розумінням болі, з нашим звертанням до Бога, з нашою зміною цінностей. В більшості випадків він посилає до лікарів тілесних, а душа теж шукає розраду, отримуючи більше свободи, бо ум зайнятий іншим. Багато знають, як і багато роблять спроби знайти причину людського нещастя в тілесних болях, хворобах. Шукаймо разом, залучаймо знайомих, користуймося порадами мудрих людей через інтернет. Попросіть знайомих звести з людьми, які є духовно мудримі в розгляді багатьох життєвих ситуацій. Такі люди завжди є у будь якому населеному пункті. Є такі люди і серед тих, хто працює з людьми, зазвичай і серед служителів церкви (духівники), психологів, вчителів і в кінцевому випадку серед лікарів. Відомий апробований спосіб: це почати розмову з батьком, чоловіком, сином, чи родичем чоловічої статі і в розмові говорити все, що приходить на ум. Не особливо акцентуємося на статі, шукаємо для душі. Ми ж зазначили чоловіче начало із-за нашої суспільної психологічної налаштованості, виходячи із скорішої можливості отримати допомогу на основі довіри, яка дає нашому єству можливість відкритися для прийняття порад, підказок... І говоримо. Все, все. Не дивуємось, якщо це буде нелогічним, чи дивним – так треба. Навіть той факт, що це буде наш монолог, тобто розмова самого з собою в присутності когось, то і це нам допомагає. Бо мова з думки, чи спонтанні слова є продуктом ума, а ця розмова є розмовою нашого ума з нашою душею, це розмова нашого світосприйняття з нашим Богом. Це ми говоримо самі з собою у нашому єстві. Це розмова мирського з духовним. Це світовий Бог говорить з нашим Богом. А найкраще залучити до спільної гри з маленькими дітьми на лоні природи і залишити їх сам на сам, але зайнятись непомітним спостереженням. Це спостереження може показати корінь негативу, бо в грі з дітьми людина повернеться на деякий час в дитинство в свій чистий образ, по-друге, ця людина на даний час є носієм негативної енергії. Це є процес очищення душі. Коли загубилася вівця, дитина і вона знайшлася, то зникає тривога, зникає сердечний біль ... Коли ми говоримо про себе з кимось, чи самі з собою, то це ми бачимо ту вівцю, ту дитину в образі своєму, все наше життя. Це душа побачила творіння ума нашого. Це наш Бог побачив нашого мирського диявола, свого брата і заспокоюється через знахідку. Так є.

Людина потребує допомоги і зайшла так далеко, що сама не в змозі знайти шлях до своєї душі. Заблукала серед людей. Підтримаймо добрим словом. Той, хто знає особисто, хай постарается створити умови в розмові до улюблених тем, в справах спонукати до улюблених занять. Можливо у них тепер немає потреби, але знайдіть тих, хто потребує такого виду діяльності (роботу). Потратьте на це певні суми грошей, бо коли захворіє тіло, то грошей не вистачає і сучасна медицина не дає гарантій в лікуванні. Всі знають, що будь яку хворобу лікувати на скорому часі набагато легше.

І своє здоров'я кожному слід берегти не тільки заради себе, а й для близьких. Ми часто помічаємо, що перебуваючи біля хворого і самі захворюємо. «З ким поведешся, того й наберешся!» Чому так відбувається? Бо ми говоримо спільно кожен про все негативне, що нам довелося зустріти на життєвому шляху. Говорячи про здоров'я, звичайно ми маємо на увазі не тільки тілесне, а й духовне. Ми постійно відчуваємо їх взаємозв'язок. На планеті і рука, і нога перебувають співробітниками духу людини, як і інша жива істота, а разом - всієї планети. Говорячи про вплив хвороб, слід усвідомити, що саме усвідомленість розмови і дій дає можливість не увійти в хворобливий стан, а й реально допомогти хворому. Тому прохання,- при відвідуванні хворих попробуйте переводити тему мови на хороші позитивні спогади в житті хворого, в своєму житті, в житті спільних знайомих. Це допомагає. Коли хворий зрозуміє суть такої допомоги, то це і буде початком його лікування його ж Душі.

Не слід пропонувати залишити життя, або просити смерті, бо саме природне здоров'я духу кується в горнілі життя. Зрозуміймо істину, що здоров'я духу створює і граничний стан фізичного здоров'я. Також і здоров'я тілесне може бути прийняте розумно: слід берегти скарб життя, але не слід віддаватися самовідданості. Неможливо знайти рівновагу серед життєвих протилежностей, але здоровий дух скаже своє мудре рішення. Будьмо пильні до самих маленьких змін у стані здоров'я і ми знайдемо відповідь на такі сигнали. Тоді ми будемо мати радість від фізичного стану тіла і душі. А якщо навчимося чути, споглядати і відчувати можливі назріваючі свої відхилення в думках, словах і справах у бік негативу, то позбудемося і проявів фізичних болів.

Давайте вчитись поки молоді, вчимося і на схилі літ відноситись до здоров'я душі і тіла по розумному, по Божому, бо здоров'я дає 90% щастя, а щаслива людина сидить у Бога за пазухою і все в неї є для душі і для забезпечення всіма матеріальними благами тіла. От і задумаймося, чого одні гірко гарують для отримання шмату хліба, а іншим – дається (слово ж яке прекрасне за цією дією). Давайте вчитися.

Ми всі є передавачами дарів: хто в більшій, хто в меншій мірі; вони є видимими і невидимими. Дозвольте переповісти Вам притчу-казку про дари і багатство.

«Одного разу цар проїжджаючи містом, побачив злидених людей. Приїхавши в палац, він покликав головного міністра і наказав взнати все про цих людей: хто такі, чим займаються і в чому їх потреби. Міністр доручив цю справу своїм підлеглим і ті зразу ж взялися за роботу. На наступний день звіт лежав у царя на столі. Ознайомившись з ним, він віддав розпорядження – допомогти цим людям і виділив кошти із казни.

І справа пішла. Міністр передав наказ своїм підлеглим, які зразу ж стали розмірковувати, як допомогти кожному з тих людей. Наступного дня всім потребуючим було надана допомога. І всі, хто її отримував, дякували тому виконавцю, який безпосередньо приніс її (допомогу), але ніхто не подумав, що люди ці були просто виконавцями чийсь волі. І тільки один чоловік, подякував виконавцю і спитав про те, звідки він взяв його потребу в допомозі. Той відповів, що він маленька людина і не гідний подяки, бо він виконував волю міністра. Чоловік ще раз подякував виконавцю і направився до міністра. Прийшовши до нього, він висловив подяку і поцікавився – звідки той взяв про його труднощі. Міністр відповів, що він мала людина в цій справі і не гідний дяки, бо він виконував волю царя. Подякувавши ще раз міністру, чоловік направився до царя, поклонився йому в ноги і від всього серця подякував йому за виявлену милість. Після цього він все ж спитав його, як це він звернув увагу на нього, таку маленьку людину в його царстві.

- В той день я побачив багато злидених і потребуючих і від сорому стислось моє серце за те, що я розкошую, а люди в моїй країні жебракують. І тоді я спитав себе: хіба це справедливо? Хіба для цього Господь поставив мене царем, щоб я жив у розкоші, не помічаючи чужих страждань? І тоді я відчув, що не зможу насолоджуватись розкішшю доти, поки хоч один житель моєї країни буде жебракувати. Ось через це я і допоміг вам усім.

- Дякую тобі, царю,- відповів чоловік і, низько поклонившись, пішов додому. По дорозі він вирішив зайти в храм. Коли він молився, то зрозумів, що цар і був тією з'єднувальною ланкою в цьому ланцюгу, а істинним благодійником був Бог, який вселив благородну думку. І тоді від всього серця він приніс дякувальну молитву Богові і найперш за те, що він насаджує в наші серця прекрасні думки і почуття, які нас міняють. А потім попросив допомогти йому, щоб він завжди міг тримати своє серце відкритим, щоб Божі думки і почуття безперешкодно могли входити в його серце».

Негатив розкоші в тому, що це не той спосіб життя, коли інші наші брати і сестри по духу і тілу живуть поряд і не мають кусень хліба. Це є життєвою небезпекою в духовному розвитку для обох сторін.

Ми ж творці своєї долі в межах свого сектору бачення (і не тільки) і чим ми будемо більше в житті послуговуватись добрими думками, словами, ділами, тим більше розширюватимемо кут (ширину можливостей). Чи то ми будемо повертати правий радіус вибору через доброту, чи ми можемо різко посунути лівий радіус кута і свідомо, чи підсвідомо звужувати наші можливості.

Дозвольте окремим абзацом поділитись думкою, що колись люди свідомо вирощували в своєму середовищі таких духівників (ця назва могла бути іншою в кожній нації, а тепер суспільство практикує такі послуги через психологів, духівників-священників). Аналогічно, майже кожна сім'я, кожен колектив має людину із такими задатками, починаючи з того, що комусь можна поплакатись в жилетку. Це люди, які можуть не усвідомлювати своєї ролі в колективі, а відповідно і колектив не особливо цим піклується. Розрадили проблему (і слава Богу) і не хочеться, щоб про неї говорили, чи навіть згадували, в тому числі і ми самі. Такі люди своєю присутністю роблять колектив повним енергії, живим, працездатним, повним натхнення. Згадайте будь яку колективну зустріч. Зібралися мляво, чи пожвавлено і заскучали, а тут появляється «душа компанії» - всі питання вирішено, всі розійшлися задоволеними і бадьорими. Такі Марати піднімають продуктивність праці, піднімають життєвий тонус колективу своєю потужною енергією. Знаючи очільники тримають таких індивідуумів в своїх колективах і навіть нові посади створюють, які у виробничому процесі не потрібні, але факт... - вони душа, вони духівники за покликанням сущого, вони знають смисл життя, вони вміють ділитися радістю...

Це «вміння» вирощувати працює і тепер в людському середовищі з однією різницею, що люди в основній масі роблять це «вирощування» несвідомо – ми вирощуємо суспільних лідерів, починаючи з дітей до міністрів, депутатів.

*«В один нещасний день
Олень,
Завдяки густому винограду,
Знайшов собі порятунок і огорожу:
Він за листям
його густим
Невидимий був мисливському зору!
Минула небезпека ... І ось,
Худобина ти моя
Давай, без всякої бентеги,*

*Гризти кору і листя огорожі ...
Піднявши шум такий,
що всі мисливці гуртом
Назад повернулись і Оленя
Вбили із рушниці без жалю ...
«І заслужено!
- Сказав безумець, вмираючи.
- Я образив той будинок,
Що врятував мене
Його послугу забуваючи! »
І віддавай
Тому пошану,
У чому знайшов ти захист й порятунок! »
Жан де Лафонтен.*

Саме в страху і через жадібність, гординю, злобу ... ми пропускаємо негатив у своє єство, що створює проблеми для нас і оточуючих. Бо ця гординя... зайнята своїми мнимими справами, а духовних охоронців в нашому єстві не виявилось, тому то ці негативні властивості безперешкодно проникають в наше єство. Усвідомлюймо це і продовжуємо пошуки для духовного розвитку, для вирощування духовних якостей-охоронців, яких в християнстві називають ангелами. Бог перестане бути виконувачем наших бажань (дай машину, дай коня, дай хатину і т.д.), бо природа того, що не вистачає чогось – є наша жадібність. Жадоба стискає гроші в кишені і душу в тілі. Все більше нагромаджуємо протягом життя і все завантажуємо зверху душу, бо більше палимо енергії і її більше потрібно для того, щоб нагромаджувати, зберегти, втримати, ніж на затрати для потреб. Напружуючись у надбанні матеріальних цінностей, ми не залишаємо часу на свій духовний розвиток. Тіло збагачується, а душа залишилась на попередньому місці, а то і зійшла з дистанції розвитку духовної енергії. Отримуємо перекош, шкутильгає наше єство. Гармонії немає. Ми дарма покликані в цей світ на це весілля (згадаймо притчу про весілля з Біблії).

У нас є достатньо сил і можливостей для виправлення цієї ситуації, які родяться в нашій довірі... З чистим серцем і душею повних любові, милосердя і благочестя віддаваймося людям і Богу, бо він тут і повсякчас. Він не віддалений, він рядом. Він навіть ближче до нашої сутності ніж тіло. Дбаймо про свою душу, бо це смисл життя кожної людини, як місія в цьому житті. І тільки тоді ми придбаємо все, що нам потрібно, і будемо в задоволенні у своєму бутті.

«Учень спитав Майстра: «Наскільки вірні слова, що не в грошах щастя?» Той відповів, що вони правдиві повністю. І довести це просто. Бо за гроші можна купити постіль, але не сон; їжу, але не апетит; ліки, але не здоров'я; слуг, але не друзів; жінок, але не любов; будинок, але не домашній затишок; розваги, але не радість; освіту, але не розум. І те, що назване, не є вичерпним списком».

Коли ми відчуваємо потребу Бога, його присутності, коли ми відкрились йому, вернулись до нього, то він вже біжить до нас. Він теж шукав нас заблукавшого у цьому мирському матеріальному житті. Бог приходиться тоді, коли ми його запрошуємо до себе. Саме запрошення зароджується в нас відчуттям, або, чи тобто проханням бога повернутись нам у своє, у наше єство, у своє духовне середовище. Ми можемо запрошувати його, а можемо і не запрошувати. Запрошення – це додаткова відповідальність. До речі, природа такого мирського гріха, як лінь, небажання, нехотіння, байдужість захована у відмові від відповідальності. Це нелегко знайти своє духовне начало, а ще важче носити його в суспільстві. Це так думає наш ум. Так не є.

Водночас, коли ми страждаємо (ми вже зупинились на розгляді цього явища), то глибоко, глибоко в умі винуватимо Бога і тільки страх не дає почасти нам заявити про це вголос. По великому розумінню, коли ми страждаємо, то уважно огляньмо-ся – значить не ті цінності ми сповідуємо, які потрібні для нашого життя-буття. Ніхто нам не створює страждань, це ми їх створюємо. Хоча цю енергію страждань ми можемо прийняти, або віддати дияволу (его), чи Богу (благості) в людському розумінні. Це є певна словесна схема і кожен сам попадає в ту, чи іншу ситуацію, переживає її, вибираючи, або приймаючи за істину.

Деколи в страху і в надії отримати допомогу, ми відмовляємось від відповідальності за свої слова і вчинки, які корпошать душу і тіло (це процес страждань) і йдемо в церкву, якими для очищення душі і тіла. Чи впускаємо ми Бога в душу? Ні, бо ми хочемо зберегти в легітимності свої слова і свої поступки, визнаючи за ними правоту, але певний дискомфорт між душею і умом нам хочеться покласти на когось, а саме на Бога, як істоту, думаючи в своїй страсті, що в неділю він приходиться в приміщення церкви. Прямуючи сюди, ми надіваємо маску, ховаючи навіть очі і обличчя від собі подібних, зовнішньо проявляючи смиренність, в сльозинці переживань, в трьох словах каяття. Але ж до приходу в церкву ми

були інші, була і інша поведінка; і є велика ймовірність, що Бог і в церкві нас через такі зміни і маски не впізнає.

Станьмо з боку від входу в церкву хоч раз і поспостерігаймо... Люди приходять і виходять зі смутком і сумнівом в правильності свого способу життя, своєї поведінки, з проявленими турботами зроблених, чи не закінчених мирських справ (окрім очей, це підтверджують міміка, слова і рухи частин тіла). Саме тут потрібно усвідомити, що гіркоту життя свого ми можемо поміняти на радість буття тільки самі і тільки самі - свідомо, чи на рівні підсвідомості. Свідомий вихід ми розглядаємо тут, а коли і підсвідомість мовчить (душа мовчить), то і далі барахтаємося у своїх не вирішених проблемах, страждаємо і винуватимо долю, сусідів, владу ...

Досліди і наші спостереження дуже легкі, як і будь яка улюблена робота. Якщо один з декількох підтвердить наші знання, то це буде успіхом. При кожній невдачі розуміємо, що кожна з них навчає більше за удачу, бо результат був в іншому напрямку і ця невдача була стримуючим моментом у подальших пошуках в даному напрямку. Можна пошкодувати, якщо хтось поспішає опанувати чимось саме сьогодні. Втрачати днів не потрібно, але й засмучуватися про них не слід. Спостерігати за собою слід, але не робити себе центром Всесвіту. Можна завжди і у всьому знаходити преуспяєння, тільки в таких працях полягає зміцнення довіри до Знань. І людина, залучена до цього пізнання буде життєрадісною.

Прихід в церкву, можливо, є виконанням простої формальності, щоб показати громаді свою релігійність, чи як одноразову плату за те, що втратили радість життя, що ми нещасливі. Тільки щира відкрита душа в церкві може спілкуватись з сущим. По довірі нашій буде нам, але до діалогу з Богом ми маємо очиститись – покиньмо все мирське за дверима церкви. Кожен раз берімо за приклад, йдучи на спілкування з сущим, згадаймо підхід Ісуса Христа до підбору собі учнів і послідовників, який просив йти за ним тільки очистившись від мирського. Тому прихід в церкву не має носити формальний підхід, а кожного разу з усвідомленням своєї божественності. Прийшовши на сповідь, розглянь причини вчинків, які викликають в нас стурбованість, страх і після цього не продовжуймо відноситись до себе і до оточуючих, як раніше. Тільки тоді це буде істинна сповідь і істинність нашого шляху.

Дослідження показують, що після формальної сповіді людина до кінця дня, а саме найбільше до трьох днів (показово, що техніка відчуття звільнення спрацьовує саме в такий строк) знаходиться під охороною божественного, а далі знову людина продовжує звичний спосіб життя в ногу зі своїми бажаннями, думаючи, що позбавилася «гріха», а фактичного позбавлення не відбулося. Ми це відчуваємо після походження трьох днів. А для чого знову займатись збором негативної енергії?, бо не можемо, чи не хочемо йти до Бога по справжньому, срамно думаючи, що в Бога своя дорога, а в нас своя. Він там на небесах, а нам потрібно добувати хліб і до хліба – ми грішники. Ми страждали і збираємося з такими думками далі страждати. А Бог показував протягом трьох днів, що жде нашого приходу до нього. Він допоміг би нам, але ми не відкрилися душею, не відкрили дверей - злякалися від страху, злякалися відповідальності. Показав Богу, що є намір йти до нього – йди, але не зупиняйся, або ще гірше – не повертайся назад. І навіть фактично це не наші походи – це його входження в нас. Формальні походи в церкву з часом розкриваються в своїй непотрібності і вони стають байдужі для нашого ества. Давайте жити так, як підказує серце.

Справжні паломництва (походи) до Бога відкривають все нові і нові його прояви – ми міняємо-сь(себе) і народжується відчуття, що і люди якісь інші, так якби помінялися. Це відчуваємо ми самі і бачать ці зміни в нас оточуючі в наших словах, діях і навіть в бездіяльності в нашій присутності. Молімо-ся (говори з собою) всі і сповідуй-мось (відай себе, вивчай себе). Бог в нас, Бог – це ми. Так написано в Біблії. Це вислів Ісуса Христа, сказаний, як повторення старих писань, на які він робить посилення. Боги – це ми. Це ми є носіями Божественної енергії. Так є. Ми є носіями і Диявольської енергії. Будьмо свідомі цього.

Бути християнином, це коли в нас є щось від Ісуса Христа – його дії, його пізнання, його відчуття, його розуміння сущого, його благість ... Це ввійти в його стан свідомого бачення істини. Це стан, коли ми вже не в людському тілі, а вийшли за межі людської природи і стаємо одним цілим з Христом. Так Христос і говорив тим, хто бажав до Бога Отця, що тільки той гідний мене і небес, хто довіриться мені, хто ввійде в стан душі моєї..., що дорога до Бога лежить через нього, тобто через такий стан духовного розвитку. Ці слова пишуться, щоб ми були учнями Христа, Мухамеда, Шевченка, Костенко, Скрябіна ...-були апостолами правди і добра. Будь-те (будь ти) Богом, а не нікчемностями, чи чисто біологічною істотою, щоб відчули, побачили здала, що можливо ми вийшли на шлях пошуку істини, що ми побачили ці двері до Бога, що ми в Бозі.

Ох не просто усвідомити смисл життя, коли роками наближаємось до завершення життєвої ходи. Мали знання про нього, та не усвідомлювали, що мирська суєта стала бар'єром у доступі до душі. Помаленьку ця суєта, цей ум, ця безвідповідальність перед Богом, перед собою і всім оточуючим і стали

прикривати двері до кімнати, де проживає наша душа залишаючи маленьку щілинку.

«Мати каже синові про великого Святого: «Навіть щепоть праху з-під сліду його вже велика». Трапилося, що Святий проходив селищем. Хлопчик уледів слід і взяв пучку землі цієї, зашив її і став носити на шиї. Коли ж він відповідав урок у школі, він завжди тримав рукою ладанку землі. При цьому хлопчик сповнювався таким натхненням, що відповідь його була завжди чудовою. Нарешті, вчитель, виходячи зі школи, похвалив його і запитав, що він завжди тримає в руці? Хлопчик відповів: «Землю з-під ніг Святого, який пройшов нашим селищем». Учитель додав: «Земля Святого служить тобі краще всякого золота». При цьому був присутній сусідній крамар і сказав сам собі: «Дурний хлопчик, що зібрав лише щепоть золоті землі. Дочекаюся проходження Святого, зберу всю землю його, отримаю найвигодніший товар». І сів крамар на порозі і марно чекав Святого і в своєму очікуванні втратив і лавку. Але Святий ніколи не прийшов. Користь не є шлях до духовності».

А ми будемо жити, ми живемо, оживаймо душею і тілом і відчуємо пульсацію всіх процесів життя, у всіх сферах. Призначення життя тіла з усіма складовими – це усвідомлення себе як людини – це процес пізнання своєї сутності, своєї душі, свого Бога. Кожна людина народжується самодостатньою, але бути самодостатньою, а головне – усвідомити і почати цей процес не так просто.

Зрозуміти... - де і як знайти щастя не кожному дано, але у кожного є така можливість. Тепер знаємо. Дерзаймо.

Сьогодні вчені стверджують, що тільки два проценти статистична душа отримує для себе духовної їжі: доброти, радості, щедрості, правдивості, благоді з оточуючого середовища і то фрагментарно, що також може стати для нашого ума предметом обробки при різних обставинах. Ці проценти і дають відповідний ріст. Ми подумали, що це досить мало для нашого життя. Пробуємо збільшити – шанс є у кожного.

Запрошуємо вчитися пізнавати себе у всіх, у самих елементарних діях. В діях інших і ми їх бачимо своїми очима. По перше, це бачення божих підказок для правильної організації нашого життя. Дивитись в чужі очі важко, не кожен відважиться, чи наш ум дозволить. Це дзеркало нашого ума, це той орган, який отримує до 80% інформації з оточуючого середовища і наш ум тільки біля двох процентів пропускає підказок, як знання для нарощування духовної їжі. Певний процент можемо використовувати для облаштування в матеріально-суспільному середовищі. Для того, щоб дивитись, потрібна чиста відкрита велика душа. А ми готові відкрити свої очі комусь? В чому проблема? Розглядаємо. Майже всі стараються ховати очі від нашого погляду, щоб ніхто не зміг зазирнути в наш неспокійний ум. Суспільство навіть нас виховує так, що буцімто дивитись в очі є певною непристойністю.

Очі – наше дзеркало ума, а так хочеться сказати, що очі дзеркало Душі. Так вони і дзеркало Душі, коли вони не на службі у нашого корисливого ума. Чиста Душа має свої віконця – очі і тому в нас виникають відчуття, що ми по іншому сприймаємо людей і світ. Так відбувається від чистоти Душі. Будьмо свідомі цього і свідомо не забруднюємо своїми думками, словами і діями свою Божественну Душу.

Очі, як дзеркало ума функціонують, коли стають дивитись на речі, на людей, на дії – та і то з прищуром - оціночно, а не як на божественні творіння, а не як на небо, хмаринки, сонечко, зірки, дерева, трави і ріки. Подивіться, а які красиві ходять поряд з нами жінки і чоловіки, дідуся і бабусі, юнаки і юнки, янголятка - дітки наші. Очистяться очі, очиститься душа. Дивимось відкрито і чесно. Робімо це самі для себе. Не біймося дивитися в очі, на жести, на міміку, вітаймося за руку, обнімаймося, посилаймо щирі посмішки, діймо благочестиво, але постараймося менше говорити пустопорожніх слів.

Мова продукт нашого ума і він продукує мирське - бачене і чує. Ум говорить думкою, говорить словом, говорить і дією. Ми знаємо, що якщо говоримо вдвох разом, то не чуємо один одного. Так і ум, коли говорить, то душа мовчить (вона світова мудрість). Тому звідси природа у проханні мовчати, коли ми хочемо поговорити з собою, з Богом. Душа рідко використовує ум для передачі своїх послань для нас нашим словом. Зазвичай, вона слово, дію посилає нам через інших. Це є вже розмова на думку ума рівного з ним. І саме наше бачення цих дій, чуття цих слів умом і дає йому побачити Бога нашого. Ум починає слабшати. Побачивши вівцю, чи дитину, які знайшлися, наш ум через ноги приклоняється перед Богом – ноги мліють, ум в суматосі запаморочується, а наш Бог в посмішці, в сльозах радості цвіте. Коли це йде від серця – то слова не потрібні. Очі побачать в очах і міміці; міміка реагуватиме на наш духовний стан і народиться потрібне слово і до-речна дія. В цьому радість життя. Насолоджуймося життям і використовуймо для цього кожен можливість. Це все робити можемо тільки ми і ви. Нести такі якості в люди легко, але люди по різному реагують. Суспільство руйнувало, руйнує і намагається більш вишукано нас руйнувати. Силу для руйнації ми даємо самі нашим умом, нашим его. Йому в цьому допомагає влада, великий бізнес і служителі церкви, так звані всюдисущі користолобці. Вони очільники цього процесу, бо

їм не потрібні вільні, щасливі, правдиві, справедливі, добродушні, розумні і чесні люди.

Виразником стану душі є також емоції, мається на увазі голос, міміка, рухи тіла, які суспільство теж вчить ховати. А дивитись на людину тривалий час ніж декілька секунд теж вважається непристойним. Жінки більш емоційні особистості і суспільство ховає їх душі під косметикою, а в руки дає дамські, чи господарські сумочки. Це все до того, що коли люди говорять про своє життя і свої успіхи, намагаються ховати своє відношення до цього, свої відчуття, то ховають очі і напружують обличчя (заморожується, бронюється непроникністю), ховаючи емоційні пориви і спади за потоком слів про сусіда, погоду, політику, Бога. Слово родилось від думки, а думку народжує поінформований ум. Тому - то в спілкуванні більше несуттєвого, що не стосується нас і частина своєї і суспільної брехні. Брехня спонукає страждати душу. А ум говорить: які ми нещасливі, чи винуваті перед собою, чи всіма... ми ж не реалізували всіх бажань, а подивіться, як живуть інші. Страх і зависть. Сміття в душу – хвороби в тіло.

Основна маса людей є зовнішніми слухачами і говорючими, але ніяк не спостерігачами і внутрішніми слухачами. Людина говорить одне, а обличчя, очі і руки показують зовсім інше, тобто, інше відношення до теми розмови. Та навіть те, що нам приходить слухати, то не все чуємо. Чується зазвичай те, що може бути нам корисним і запам'ятовуємо те, що дасть користь. Навіть неправдива інформація, але вже є джерело її виходу і це можна використати в недобрих справах. А почуте відібране, чи воно є насправді суттєвим? Те ж можемо сказати і про побачене, яке є теж в більшості своїй суб'єктивним. Скільки словесного і зорового сміття ми носимо в собі? Воно з часом починає смердіти і отруювати нашу сутність.

Перш ми зупинилися на зосередженості і умінні чути і говорити і там розумілося як чийсь слова були сказані на прохання нашої душі. Тут ми розглянули ситуацію, коли ум продукує свою корисливу тему і наповнює її словами, сподіваючись, що співрозмовник прийме їх своїм умом. І в більшості випадків так і є. Це розмовляють два уми. Один ум говорить і другий ум слухає. У цьому діалозі душа участі не бере. Це розмова спеціального ума на спеціальну тему. Погодимося, що в основній масі пристрастних людей переважають спеціальні розмови. Частина з них сприяє встановленню тематичних тем суспільної роботи, або особистої роботи, частина сприяє врегулюванню життєвих нюансів, але більша їх частина насичена негативом (засудженням, образами, важністю ...), одним словом, іноді підтримуються порожні розмови. Краще мовчки вчимося спостерігати. А потім, можливо, навчимося говорити мудро, від імені своєї сутності на основі своїх відчуттів.

Ми боїмося спостерігати, відчути, почути від страху, бо боїмося жити. Ось звідси росте пасивність до життя, ось звідси самогубства, бо не хочеться жити і сприймати таке життя, такої безпросвітної буденщини цього суспільства. Творець дав душу і тіло не для цього, а для виконання своєї духовної місії. Спостерігаймо усвідомлено і суще підкаже нам, як діяти в тих, чи інших життєвих ситуаціях. Живімо, як підказує наше серце, наша душа. Можливо, це спочатку буде важко в мирському житті, бо це все таки буде якась нова позиція у спілкуванні, в підході до вирішення життєвих справ, але ум і далі буде посылати думки в минуле, повертатиме нашу голову, щоб очі дивилися на ті речі і факти, які нам знайомі і які наповнювали наше життя до цього. А можливо буде важко до кінця життя, але буде присутнє відчуття легкості, ми відчуємо свободу, до роботи будемо відноситись творчо, ми дихатимемо любов'ю. Ми відчуємо людську доброту, ми пізнаємо щастя. Ми будемо задоволені змінами в сприйнятті себе і оточуючого світу, а це основне.

Ми слухаємо спів птахів, чуємо приємний запах і бачимо кольорову гаму квітів, бачимо крону дерева, що міняється протягом року, сонячні промені, які проходять через віти дерев і грають іскорками, чуємо музику вітру в кроні дерев... Ми бачимо частину природи, частину Всесвіту. Ми такими є від народження і будьмо такими до зустрічі зі смертю.

Всі люди рівні перед Богом, але система поділу на нації, на релігійну приналежність, на раси не дають нам, нашому его спілкуватись між собою. Заклики, що любіть тільки свою правильну релігію, часто говорячи, що православне християнство..., мусульманство саме правильне), то тоді про яку любов ми можемо говорити до інших релігійних конфесій. В цьому реченні поміщені дві якості: любов і ненависть, бо пропаганда любові на сьогодні вже загальноприйнятна, але наголошення на ортодоксальності, винятковості - це вже заклик до війни, бо вони є ворогами. Всі люди на Землі – одна родина.

Ми брати і сестри тілесні, а душі не знають і цього поділу. Такі заклики ми чуємо і від політиків: «Любіть свою Вітчизну», а що інші нації, народи не люди?, не носії загальносвітових духовних цінностей? Це ж прямий заклик до готовності воювати з собі подібним. Тому нам слід відкинути цей поділ на системи вірувань, поділ на нації, поділ на багатих і бідних... Такі поділи є присутніми в нашому житті, але коли наша душа усвідомить їх несуттєвість, то вона і сприйматиме відповідно.

Всі релігійні традиції є поклоніннями тим словам, що написані в книзі (Біблія, Коран, Веди...). Кожен читає, чи слухає (якщо читає, або чує їх) написані, чи виголошені слова, то кожне слово можна

трактувати по своєму і в кожне слово вкладати свій зміст, але і розуміти смислове навантаження в прочитаному, чи почутому слові у кожного своє. Однак, особливу цікавість викликають ті слова, що підходять під нашу життєву ситуацію, до нашої системи життя, світогляду, що пояснюють ті чи інші вчинки, або оправдовують наші дії. Тобто, наш ум порівнює писане-почуте з нашою дійсністю. А особливо деякі особистості намагаються бути знавцями цих книг (істинні знання приходять від Всевишнього), а це та інформація, яка проявилася суцільним тим, хто писав їх і багато років тому.

Служителі церкви, політики хочуть знати все про Бога, але це є таїна майже для всіх. Чого так? Пізнавати себе бояться, бо пізнання себе – це є пізнання Бога в собі. Ми віками налякані Богом. Бога не слід боятися. Подумаймо, чого ми маємо боятися себе, своїх думок, слів і діянь. Саме в цьому і є прояви духовних енергій. Так буває, що деколи ми боїмося своїх думок, слів і дій, але ж ми їх творці. І цей страх в тому що ми не усвідомлені, ми не вміємо пізнавати суть страху у власних думках, словах і діях. Бо пізнаючи себе, то цим дозволяємо іншим пізнавати нас. Ось причина нашого страху і чого ми цей процес пізнання ховаємо під словом - таїна. Однак тлумачення святих писаній (особливо тексти церковних служб) побудовані на бізнесовому інтересі, бо створює ідеологічну основу для створення матеріального комфорту, який породжує страх (це є у їх відчуттях - поспостерігайте, питайте).

З метою придушення страху, вичитуємо оправданіє, що нам (президентам...і зав гаражами) і саме нам надається право володіння від імені Бога. Зрозуміймо, що Бог дає божественні настанови, повчання, а суспільних президентів творимо ми своїми думками, словами і ділами своїми мирськими, як і посланцями духовними. Ось так, діла людського ума перекладаються на творіння Бога. І це правда, бо свята книга в основному, надаючи нам можливість управляти рухом духовних енергій, як частині божественного, але в нас в основній масі орудує ум, особливо в період предвибірчої компанії і, маючи силу Бога, ми посилаємо в суспільний ум прагматичні мислеформи в сформованих «якостях» очікуваного і «присланного» президента, чи зав гаражом. Таким чином, нам посланий президент, якого ми бажали, як носії божественної енергії, а побачивши, що він не дає нам і не допомагає нам в реалізації наших бажань, то ми відмежовуємося від нього з посиланням на таку волю віддаленого ефемерного Бога, але не свого Бога, як своєї особистості, який є в кожному із нас. Навіть, ми, які є тими носіями Божественних енергій, то і не факт, що ці енергії і творять суспільних президентів, а творити ми можемо духовний світ президентів. Так, чи інакше президент є носієм часточки божественних енергій. А тим Богом, який присилає нам президентів є ми. Такі істинні реалії. Але реаліями поширеного інформаційного підтексту особливості душі президента є також наяву в певній частині суспільства.

Президенти іноді звать вирішувати справи світу своїми указами, але основа невиконання їх і основа розбратів зовсім не в невдалому указі, але в щоденному побуті народу, в їх якості мислеформ і діянь. Можемо запитати - невже домашній побут може мати таке глибоке значення? Саме так, може.

Постійно говорять про нещасних, які безвинно страждають, зазвичай, про те ж читаємо в газетах, те ж дивимося по телевізору, але подивимося в корінь побуту і знайдемо безліч причин, що породжують нещастя. І такими розмовами, читанням, переглядом ми хочемо заховати свої нещастя і сховатися нібито від них. Можуть бути прямі і непрямі причини. Може людина страждати з вини іншого, але якийсь зв'язок наслідків все ж існує і їх породжує простий сімейний побут. Сім'я забута і часто служить найлютішим розсадником ворожнечі. Чи можуть такі породження проходити безслідно? Звичайно, ні. До того ж вони зазвичай прикріплені до одного місця, чим посилюється розмноження цих згубних енергій, бо в це середовище ми так чи інакше змушені повертатися з тим же багажем негативу в той же склад, де збирається той негатив протягом спільно прожитих років. Але також не забудемо багатолюдні установи, де відбуваються ті ж події і теж є гніздами людиноненавистництва. І такі людські розсадники є небезпечними ворогами щастя людського. Так люди мають зрозуміти своє покликання і не заражати простір.

«Не Архонти оголошують війну, але кожен громадянин таїть її у своєму домі». Ось така енергія людей і створює свій прототип в президентах.

Коли наш ум їх творить, то такі вони в своїх словах і діях і є, якими ми їх зробили, тобто, ми потрошки надали їм цих своїх властивостей – посиланнями очікуваної корисливості посиливши їх енергії нашими такими ж «енергіями». Зрозуміти потрібно, що наша мова іде про владарювання мирське, суспільне.

До цього скажемо, що саме вивчення книги про Бога дає нам привілейоване становище в очах своїх же громадян. Тому то ми любимо фрагментарну (деякі частини) книгу. Всю книгу не хочемо читати, чи слухати, та й саме життя не хочемо пізнавати. Таке фрагментарне тлумачення (бо саме так зрозумів той, хто захотів пояснити ту, чи іншу частину Біблії) окремих слів, окремих глав створило умови для існування великої кількості відгалужень. Таке спостерігається у всіх релігійних традиціях. Бог один, а окремих груп служителів церкви (тлумачів) багато. Це їх бачення, це і наше бачення і наше розуміння. Хоча Бога кожен бачить по своєму. А чого?...? – даймо відповідь самі, бо шлях до нього у кожного свій.

Цінність Біблії зосереджена в притчах Ісуса Христа і в прижиттєвих діях, як настанови для духовного розвитку, а ми зазвичай трактуємо їх як рекомендації для устрою суспільного життя. Він у кожне своє слово вкладав своє смислове навантаження, бо навіть учні не могли зрозуміти і весь час просили пояснень. Навіть пояснення не є істинними у нашому розумінні, а тільки він один розумів їх істинність. Ми можемо читати, і коли ми готові пізнати істинність слів, то суще нам відкриває їх суть, але ж знову таки заковика, що ми не в змозі цю суть розкрити словами – її тільки можна відчутти і побачити в проявах сущого. Природа цих проявів полягає в тому, що наше ество спонтанно звернуло увагу на ті, чи інші факти і події в оточуючому середовищі на прохання душі для нашого ума. Ці прояви божественних якостей і є тими підказками за якими ми можемо усвідомлено будувати своє життя. Дія прояву в прийнятті цих підказок нашим умом, нашою душею, нашим еством є істинною. Ті, що пізнали суще, розуміючи це, не стараються передати словом, а нам достатньо бути рядом з такою людиною і буде шанс пізнати смисл буття.

Ми свідомі, що людина не може знати Бога, бо Бог це все і воно не може людиною бути побаченим, почутим..., як цілісна істина. А чого не може пізнати? Подумаймо, скільки часу ми віддаємо мирському спогляданню, мирському слуханню-говорінню, мирській роботі і сну? Майже весь час. Тоді виникає закономірне питання – а скільки ми часу маємо для пізнання себе, для пізнання Бога? От нам і скалочка в нашому оці. Мудра людина буде послуговуватися цими книгами, бо своєю мудрістю вона знаходить свій смисл в словах і отримує задоволення. Для чого всій книзі поклоняться, чи із відторгненням знищувати – такий прагматичний підхід є існуючим і затребуваним частиною суспільства. Ми ж використовуємо інструкцію по користуванню пральною машиною, газовою плитою, автомобілем, щоб легше управлялись з ними в своєму житті. Також беремо до рук розклад руху поїздів, карту держави, святі книги, щоб використати на даному етапі життя і продовжуємо жити. Це певною мірою легше, корисно, але відносьмось до них, як до допоміжних підказок і шукаймо. Ми цим не наробимо великої шкоди (це вже початок пошуку) і тут є позитив і негатив. Кожен найде те, що шукає.

Так, в прийнятті духовного є внутрішні перешкоди від ума, але є і зовнішні: від держави, від традицій, від нашої мнимості в оточуючому середовищі. Держава через державний апарат як сила примусу в політиках, які не хочуть, щоб розумність стала критерієм існування, буття. У розумних людей є більший доступ до світових знань, але їх праці, їх слова зберігаються спецслужбами кожної країни, в архівах релігійних конфесій, в архівах великих компаній.

Великою помилкою є те, що державні сховища можуть зберігати весь матеріал, що залишився в рукописах. Така ж велика їх помилка в тому, що буцім то величезна кількість надрукованих книг розкриває найбільш важливі питання життя. Навпаки, можна стверджувати, що найважливіші записи залишилися невиданими, або гинуть в сімейних сховищах разом з тим, хто їх писав. Нікому не спало на ум друкувати такі записи. Хоча ідеї і сенс тих знань співзвучні тим епохам якимось чином чутні і сьогодні.

Ми так думаємо, що багато чого дбайливо написано і лежить в темницях, бо знаємо, бо відчуваємо цю енергетику. Нас тягне до вивчення, до пошуку, до пізнання такої енергетики на дану тему. І такі всенаповнючі знання відкриваються деяким. А таких праведників намагаються залякати - не виходить, то знищують різними способами. Так і триває невидима і видима в проявах боротьба між позитивом і негативом, боротьба між Божественними і диявольськими енергіями. Бо якщо Бог, уявимо собі умовно, знищить Диявола, то, по перше, автоматично ним і стає, бо знищення проходить негативними енергіями, а по друге, це приведе в підсумку до знищення 98% населення. Разом із знищенням людства в цьому природному круговороті розірваний ланцюг знищує і деякі елементи оточуючого середовища і при тому дуже серйозно. Крім того, в цих реченнях розкрита потенційна енергія носіїв цих двох процентів духовних енергій на фоні носіїв дев'яносто восьми процентів негативної енергії і в підсумку ми бачимо, що ці енергії зрівноважують одна другу. Така велика процентна різниця і показує ту могутність любові, доброти, милосердя, краси і творчості, якими ми визначаємо наповнюючу енергію в слові Бог. Диявол бореться, а Бог умиротворює його. Він це вмів і на це здібний. Про що це говорить?

З'явився один істинний мудрий світлий старець-праведник, то біля нього ліплять антагоністів-святих – аскета, мученика, щоб розмити істинні знання, принесені в суспільство, щоб знівелювати істинність і правду. Така ситуація і з вченим... Розділяй і володій. Цей принцип живучий по сей день серед пристрасних людей. На основі цього принципу пройшов віковий поділ релігійних традицій (іудаїзм, буддизм ...), хоча у всіх святих книгах збережено перший рядок про єдинобожжя (страх мали перед сущим, що такий зміст залишили). Було, є і буде єдинобожжя, як істина для людей милостивих і добрих, яка виходить від них. Якщо відкинути повчання релігійних традицій на всій планеті, то ми побачимо що у всіх людей однаково прояви любові, доброти, милосердя; всі однаково бажають щастя, бажають бути любимими і любити; всі однаково відносяться до своїх дітей і батьків. Так є окремі відмінності, але коли відкинути ці повчання, то ми зблизимось до неймовірного в подібності в поступках і словах.

Та і в мирському матеріальному світі ми теж до цього розуміння прийшли. І їх більшість в якісному розумінні. Так і в Природі ми спостерігаємо менше злих проявів у тварному світі і в світі рослинному. Менше і дуже менше. Людина рухається по життю зі своїм егоїстичним спеціальним умом і теж користується енергією, яку ми визначаємо як диявольську. І людські діяння описані у святих книгах і людина там поміщає і свого бога, як бога караючого і збуджуючого на негативні дії. Дія є рух, є життя. І ці книги також написані з життя і образ Бога написаний, як наш прототип, як зібраний образ з усім добрим і з усім не зовсім добрим, але все це було і є присутнім в нашому житті.

Однак людина, як і все живе хоче кращого і приймає його з радістю і з життя в життя душа несе ці якості у Всесвіті. Ось звідки ця спрямованість людини на краще через пізнання щастя, любові, доброти. І це виходить в неї. Людина в житті при можливості відторгає погане, як Бог відторгнув і свого помічника Архангела, назвавши його Дияволом. У пристрастної людини таке відторгнення йде постійно і ми в цій книзі і описуємо суть і способи відторгнення в любові і доброті, бо ці знання показують нам шляхи збереження людини і людства. І ми також маємо таку можливість, частково читаючи і цю книгу.

І в мирському матеріальному світі ми теж до цього розуміння прийшли. У святих книгах є повчання і для духовного збагачення і є опис методів стримування розмноження негативу в злі, гніві, гордині, засудженні дуже чисто технічними способами. І це типово в цілому для людства, виходячи з різниці пізнання сенсу свого покликання у Всесвіт.

Пізнання добра і зла, любові і ненависті ... дають таку можливість людству збільшувати позитивні енергії, що дає впевненості у нашій діяльності і дає відчуття спокою. А це погодьтеся дуже важливо, бо всі цього хочуть, але не завжди знають як це робити. Вчимося.

Колись язичники відчували (як і ми сьогодні), що є один Бог, як процес життя, як організатор цього життя, як наповнювач життєвими енергіями. Це таке облаштування Всесвіту і, в тому числі, суспільного життя людини залишається таїною і тепер. Інші Боги – Бог Сонця, Бог Дощу ..., яким людина дала назви і ці окремі їх види божественної енергії надала їм ті функції і наповнила їх тим смислом, про який вона знала, як функції людського організму (руки виконують таку-то роботу, серце інше і т.д.) – звідси і вислови по функціональності: вітер дихнув, сонце бачить, хмари ходять. Так людина бачила Всесвіт і себе, як маленький аналог всесвіту. Таке бачення Бога, Всесвіту носило і носить православ'я і інші древніші релігійні традиції, які відображають дійсні духовні критерії нашого буття людини, як одного із елементів цієї Вселенної.

Але за першими рядками в святих книгах йдуть цілі фоліанти караючого, страхаючого, гріхоненависного божества – це теж опис нашого ества в узагальненому виді. Зрозуміймо Ісуса Христа, що Бог є любов, що Бог є життя, а не ворог людини. Він є творцем конкретної людини, він є навчитель, він мудрець, а ми його творці і ми його діти, як продовжувачі його творчих діянь, як носії духовних цінностей своїми душами в цих тілах, в цих суспільствах. Але ми є одочасно носіями і творцями негативних діянь (брехунами, злодіями, вбивцями), тобто носіями диявольських енергій.

Людина сама є згусток енергій і для реалізації життя є їх споживачем, але слід сказати, що і вона є їх співтворець. І ця книга запрошує навчатися кожному створювати по можливості позитивні енергії, бо це наше покликання. Для цього ми тут.

Кожен і без книги знає від своїх відчуттів, що хороше і добре дають умиротворення, задоволення, заспокоєння і блаженство. Тоді і запрошуємо до творіння духовних Божественних якостей.

Давайте згадаємо, як ми відносимось до своїх дітей. Як могли б відноситись, коли б займались вихованням, навчанням мудро і в спокої. Бог мудрий і не метушиться при будь яких наших діях. Хоча нагорода і кара ходять поряд. І тільки тоді, коли ми усвідомлюємо свою суть людини, то відповідно і сприймаємо – з подякою за нагороду і з подякою за попередження в помилках, в хворобах, в неприємностях.

У страсті, у гніві, у зависті, в жадібності, в похоті ми страшні. Ці наші зовнішні чинники виникають із аналізуючого, або несвідомого ума. Зробив погану справу і, усвідомивши, вже не хочемо повторювати ту ж дію, а що наш Бог мудрості протягом віків може повторювати помилки – ні. Це ми самі по своїй глупості, не беручи на себе відповідальності, говоримо, що так робили наші батьки, що так прийнято в суспільстві, це так заставляє нас робити президент. Батько помер, суспільству по великому визначенню начхати на якогось бідолашу, а президент знає 500 чоловік в обличчя, але 50 мільйонів не може знати і тим паче змушувати до дій.

Розум, світовий Розум є божественна сила, наша сутність, наша душа є тільки частинкою цього розуму, як і розум є частиною всезагальної духовної енергії. Те, що оточує душу – тіло і його ум (думки, слова, діла) є зовнішнім, яке не пропускає до душі всього. Цей бар'єр не дає деколи душі чути свою сутність, свій розум. Людина це істота, що може бути розумною, бо ці 2% і наші надбання душі у кожного різні. Тому-то і живаємо слово «може». Відкриваймо ворота душі і в наш дім зайде більше розуму. Це ми так думаємо своїм умом, а фактично ум неусвідомлено не хоче чути і приймати ті позитиви із зовні і в

першу чергу від душі.

Поспостерігайте – довго розумних речей не хочуть слухати, загальною красою не любуються, милосердя і добродіяння втомлюють, чи дратують оточуючих, а те, що не є суттєвим для нашого ества, не є тим, що нам потрібно в повсякденщині, ми слухаємо досить уважно. Ця властивість людського ума використовується політиками і тому вони через пресу, телевізор, радіо по 2-5 разів ведуть повторення абсурдних непотрібних інформаційних повідомлень для закріплення в нашому умі бажаної ними події для формування певної суспільної думки. Ум бере їх за аксіому, відповідно роздаючи вказівки(абстрактно) для реальних дій, чи проти дій. Він є збирачем суспільного сміття.

Згадаймо притчу про бджолу і муху. Бджола чуть світ-сонечко летить до квіточки і збирає нектар для себе і для людини, проводячи запилення, даруючи всьому оточуючому: кому мед, пергу, віск; кому притягальний аромат; кому допомагає в розмноженні через запилення; кому очищує повітря; кого лікує, щось очищує... і не очікує орденів, премій, статусу депутатства. А хіба людина так не може? – Може...

Муха летить – куди...? – до смітєвого ящика, до виділених екскрементів і розносить всім те, що збрала на лапки, крила. Бджола влетіла в кімнату і відразу всі негайно біжать її вбити, бо вжалить (істота небезпечна). Ніхто не вмирає, а отримує лікування від бджолиного укусу. Вона не випадково влетіла в кімнату, хтось потребував її ліків, чи очищення кімнати своєю аурую (проходить процес освячення кімнати божою комахою), але почали ганяти, чи вбили. Суть ситуації в тому, що її фізично ніхто не боїться. Будь хто більший може її роздавити, але в неї більша сила душі, а це дратує дурня, бо розуму немає в достатній кількості. Влетіла, то відкрий двері і випусти – хай творить добро: опилує квіти, збирає нектар, освіжає повітря. Коли влетіла муха, то ліньки встати вбити, чи випустити (думка ця, що я теж мораліст – це ж теж жива істота). Подзичжить і десь тихенько сяде. Ми ж не ходимо в сусіда з грязними черевиками по всіх кімнатах, чи грязними руками беремо посуд. А чому? А муха? Їй можна. Творімо добро, усвідомлюймо корінь зла: де воно береться?, для чого воно прийшло до нас? і як бути далі?

Друга історія. Приходить духівник в дім, в тролейбус розказати мудрість людську, божественну, то майже всі не хочуть слухати – у всіх раптом появилась робота, а таку людину постараються спровадити з кімнати, або покинути тролейбус. Коли чуємо вульгарний анекдот в автобусі, то майже всі жваво підтримуємо ідею сміхом і дехто намагається доповнити тему іншим анекдотом.

Коли приходять слідом п'яниці і починає всіх обзивати, смердить від нього, йде з грязним одягом куди бачить, то у нас деколи бракує сміливості вигнати такого сусіда, бо може самі деколи такими стаємо, чи за увагу, чи підтримку певної бесіди, чи боїмося втратити помічника. А може ми горді тим, що кращі за п'яницю в цей момент. Де наша гідність? Таких прикладів є багато. Міркуйте люди, міркуйте і ще раз міркуйте – чого так ми поступаємо? Бо в більшості своїй ми є імітаторами, тобто повторюємо те, що роблять інші. Це перевірене і ви можете перевірити. Візьмемо дитячий психологічний дослід. Вчителька чотирьом діткам сказала, що на уроці буде задавати завдання : $2+2=5$ і щоб вони так відповідали, а п'яту дитину не поінформувала про це. В результаті чотири дали таку відповідь, як просила вчителька, а викликавши п'яту дитину, то вона теж написала у відповіді «5». Чому?, бо всі так написали, хоча вона вважала, що ця відповідь неправильна.

А дорослі ще більші імітатори. Ми імітуємо в сім'ї, на вулиці, на роботі когось і не задумуємось, чи поступаємо мудро. Ми можемо діяти мудро, тобто свідомо, коли бачимо щось погане, несуттєве, або абсурдне (кожен це відчуває по рівню свого духовного розвитку). Якщо ми знаходимось в стані мухи, то це не буде поганим, а саме тим, що ми шукали; коли ж в стані бджоли, то ми не приділяємо таким речам, фактам уваги, обходимо стороною, не дивимось, а думки скеровуємо на обдумування справ, що хочемо зробити дома (як, коли, з ким?). Думаємо про наслідки такої поведінки.

Перевірте самі. Розкажіть будь кому зміст цієї молитви-книги і побачите реакцію. Це реально, бо не забуваємо, що серед нас 80% живе в пристрасті. А коли приймемо таке розуміння своєї сутності, то ще більшу відстань побачимо між собою і вчорашніми колегами. Таке бачення в нас залишається від ще присутньої в нас духовної грязноти. Ми поки що себе позиціонували цими словами, але вони не є нашою суттю. Якщо ці слова розкривають нашу сутність і ми їх прийняли, то ніяких відстаней не буде. Пристрастні схочуть наблизитися, невігласи самі віддаляться, а пізнаючи вже рядом.

Остерігаймося реклами, бо це чиясь жадібність, користь – не підсідаймо на це сміття, як муха. Це допомагає, це додає енергії, навіть тоді, коли ми йдемо втомленими з роботи, але свідомий підхід до життя підказує (підказка) – чого ми опинилися в цьому місці і в цей час, щоб спостерігати даний факт – що він несе позитивного саме для нас, тобто духовного через матеріальне – вчить нас усвідомленій поведінці.

«У жінки середніх років стався серцевий напад, і її відвезли в лікарню. Під час операції вона пройшла через передсмертний досвід. Побачивши Бога, вона спитала:

- Мій час вийшов?

Бог відповів:

- Ні, тобі залишилось жити іще 43 роки, 2 місяці і 8 днів.

Почувши це, жінка зрозуміла, що старість їй поки не загрожує, і вирішила залишитися в лікарні, щоб підтягнути шкіру обличчя. Вона також перефарбувала волосся. Потім її відпустили з лікарні. Але коли вона переходила через дорогу, її насмерть збила машина.

Представши перед Богом, вона вимогливо скрикнула:

- Я думала, Ви сказали, що у мене ще є 43 роки, 2 місяці і 8 днів?! Чому ж Ви не відтягнули мене з дороги по якій їхала машина?!

Бог відповів:

-Я не впізнав тебе».

У нас появляється енергія (її дає сила розуму - розуміння, розум-інь), настрої, сила. Осанна! Будьмо насторожі, будьмо пильними! Завжди, в спокої, без напруження. Ще Христос просив своїх учнів про це і нас просить бути пильними. Не збираймо непотрібне сміття. Достойно леліймо свою душу, свого Бога, Себе. Визнавши, що збір сміття не є нашим, то автоматично наша сутність показує нам нашу суть. Ми цими новими бджолиними очима у всьому починаємо бачити добре, прекрасне, божественне, яким насичуємо свою душу. Відкрили-ся (собі) двері раю. Відчувається чистота свідомості. Ось такі шляхи самопізнання, самоусвідомлення.

Ви придивіться, як монахи, чи ті, що знають методи, як не збирати навколишнє сміття, вони не дивляться далі ніж чотири кроки на своєму шляху, а в час молитви свої очі направляють до небес і думки наші стають ясними і легкими.

Ось в такому стані не тільки будьмо спостерігачами, а й прекрасними слухачами. Слухаємо те, що допомагає рости душі. Більше мовчимо і в душі поселяється тишина, яку полюбляють думки, що займаються божественним промислом. Читаймо те, що підсилює стремління до духовного. Дивимось на те, що дає нам нове бачення, його чистоту в пізнанні оточуючого і себе, як частини Всесвіту. Якщо ми бачимо глупоту, брехню, користолюбство і т.д., то це ознака того, що ми побачили шлях пізнання істинних знань, однак це ще не означає бути на цьому шляху. Бачити, це є початком пошуку кореня негативного. Найшовши його, він зникає від нашого вміння пізнавати його, докопатись до його коренів. І тільки від вміння – нічого більше, бо інше буде шляхом назад.

Душа є господарем в тілі, а тіло сім'єю, образно сказавши, бо це є єдність і тільки в їх єдності ми Є. Зрозуміймо, що ми намагаємось слухатись велінь серця, а не голови, ума, хоча в більшості сьогодення все стає навпаки. Серце поставлено умом за стіну бажань. Серце потребує, а тіло бажає. Почуття любові не ціняться. Доброта, мудрість, милосердя ігноруються. Прагматизм на першому місці. Ця прагматична спішка охопити все і вся, взяти все і вся – є нонсенс. Людська подоба вмирає, а виростає монстр. Хто скаже, що досяг достатнього в мирському? - Ніхто. Багато до-ся-гнув (до себе гнув), але ще б трошки.

Ум добре і прекрасно, але душа має взяти його для потреб своїх і, певною мірою, для оточуючого середовища. Ум живе на минулих інформаціях, на тих відчуттях, що він отримав. І цим він допомагає нам свідомо розуміти його значення в житті-бутті, формуючи цей спосіб життя, який є в нас тепер і сьогодні.

Це усвідомлюють творчі розумні люди. Вмирає людська подоба, вмирає і людство. Не так багато часу залишилось. Такий процес зримий.

Тільки пристрасні особистості, охоплені відомчими, політичними амбіціями, влаштували гонку і біжать в небезпеку, не усвідомлюючи, куди вони ведуть світ. Все життя стало водоворотом тих цінностей, на які не покликана свідомо людина, мисляча людина. Це водоворот незрозумілих речей. Це наше таке розуміння. Вони є в житті і потрібні для усвідомлення вибору, але не в такій великій кількості. На них людство (в основному духовні індивідууми і ми в пристрасній періодично) витрачає велику кількість божественної енергії.

Сьогодні в центрі життя бізнесмен (в будь-якій професії – будівельник, лікар, вчитель і т.д.), бюрократ-чиновник, політик нав'язують такий стиль життя законами, які вони пишуть для більшості, що спонукають пастуха, шахтаря, вчителя... думати: де і з чого можна мати побільше зиску, бо праця роботодавцями не оплачується в розмірах, які б забезпечували гідне життя. Тіло з його потребами і бажаннями не пропускає енергії для потреб душі. Таким чином, ми отруюємо фактичним станом речей світ, забуваючи, що духовне є творцем всього суцього, а не гроші і банки. Вони є допоміжними предметами і функціями в житті людини.

Дорога до Бога.

«—Дивіться, оберігайтесь жадібності, бо життя людини не залежить від достатку його маєтності.

І сказав їм притчу:

- У одного багатого чоловіка був хороший урожай в полі; і він розмірковував сам з собою: що мені робити? нікуди мені збирати мої плоди. І сказав: ось що зроблю: зламаю мої житниці і побудую більші, і

зберу туди весь мій хліб і все моє добро, і скажу моїй душі: душа! багато добра лежить у тебе на багато років: спочивай, їж, пий, веселися. Але Бог сказав йому: безумний! в цю ніч твою душу візьмуть у тебе; кому ж достанеться те, що ти заготовив.

Так буває з тим, хто збирає скарби для себе, а не в Бога багатіє. Не турбуйтеся, але шукайте Царства Божого.

І сказав Своїм учням:

- Тому говорю вам, – не турбуйтеся для вашої душі, що вам їсти, не для тіла, у що одягнутися: душа більше харчів, і тіло – одягу. Подивіться на воронів: вони не сіють, не жнуть; нема у них ні сховищ, ні житниць, і Бог харчує їх; скільки ж ви краще птахів? Та і хто із вас, турбуючись, може прибавити собі росту хоча б на один лікоть? І так, якщо і найменше зробити не можете, то чого турбуєтесь про інше?

Подивіться на лілії, як вони ростуть: не трудяться, не прядуть; але кажуть вам, що і Соломон у всій своїй славі не одягався так, як всяка із них. Якщо ж траву на полі, яка сьогодні є, а завтра буде кинута в піч, Бог так одягає, то тим паче вас, маловіри! Ітак, не шукайте, що вам їсти, чи що пити, і не турбуйтеся, через це, що всього цього шукають люди цього світу; ваш же Отець знає, що ви маєте потребу в тому. Більше всього шукайте Царства Божого, і це все приложиться вам».

(Ев. від Луки 12.13-12.31)

Чи пристойна людям бахвальна безтурботність? Так не є. Деякі змішують безтурботність з покладанням надії на Бога, бо вони вважають, що якщо вони втілилися тут, значить хтось несе за них відповідальність, вимовляючи у відповідь вірш про птаха. Але покликання людини вже є велика турбота. Не можна уявити собі ні дня, ні години, щоб людина опинилася поза турботами, інакше кажучи, поза мисленням. Так турбота може розумітися, як відмінність людини. Не мудро уникати турботи, бо не останню турботу прийняла на себе людина, яка отримала мислення і усвідомлення, яке і трудиться в нас на стягання Духа, почавши цей шлях з очищення і маючи при цьому радість від цього пізнання такої можливості. Коли говоримо - не надто піклуйтеся про день завтрашній, це не означає, що радимо бути лежнем. Але таке неусвідомлене заспокоєння є залякуванням днем завтрашнім, як і порада в бездіянні чи відібранні рук і ніг, тобто обмежують своє покликання на планету. Люди замість польоту в пошуку пізнання пов'язують себе страхом і припиняють свій поступ. Дерзайте усвідомлено!

Річки забруднюються, забруднюються моря і океани, ліси і поля. Природа рушиться. І це результат такої «діяльності» людини, крім того, що вона ще знищує, калічить своє тіло і душу. Це друга сторона безтурботності. Як Природі втримати рівновагу. Їй важко утримувати баланс позитивної і негативної енергії. Ми так експлуатуємо землю, що рано, чи пізно, ми не зможемо на ній жити, як біологічні істоти. Навіть той, який за гроші втече з планети Земля на інші планети, чи галактики (так званий закритий монастир), проживе пару десятків років і помре тілесно, відірвавши душу з середовища сприятливого для її розвитку. Можливо, це і є задумка Всевишнього, як план збереження енергії, що на даний час знаходиться на планеті Земля, а можливо, не світова енергія туди його покличе, а гроші і жадоба до життя, не усвідомлюючи, що його душа може повернутися в тіло молюска на планету Земля. Там вона може клонувати собі подібних тілесних істот, чи роботів без душі. Варіантів багато і фактів теж. А чи ми знаємо їх? – Одиниці.

Деградація людської духовності стимулює і руйнацію матеріального оточуючого середовища. Цей процес повільний і наші душі не відчувають (для них часова категорія відсутня), хоча людський ум у своїй жадібності через надлишкові бажання небезпечно обмежений в часі, що спричиняє напруження енергій. Небезпека даного питання в тому, що достатньо однієї людини, щоб спричинити вибух атомних арсеналів, чи глобальних війн. Спалення позитивної енергії в реалізації людських бажань веде до певного надлишку негативної енергії у вигляді злоби, гніву, заздрості... Спостерігається зростання кількісного показника таких властивостей у обездолених людей, які побачили в телевізорі (хоча тут сильний контроль деструктивних сил), в інтернеті, особисті спостереження в міграційних переміщеннях (зов предків), бажаний рівень життя, яким хизуються окремі особистості і в нас, чи окремих націях де інде.

Світова енергія для зрівноваження проявляє нові потреби людини, але бізнес-ум світу шукає і тут вигоду, тим само несвідомо множить поінформованість через інтернет у гонитві за прибутками. Життя йде циклічним спіральним кругом, як наші зірки і планети, дотримуючись певної рівноваги енергій. Так жили і раніше, тільки з висоти сьогоднішнього дня ми бачимо децицію в минулому, а можливо такий рух носив локальний характер.

Сьогодні весь світ поінформований – що ми є однією сварливою родиною, що можемо одного дня побити горшки і самі себе. Людина не виживе такою, якою є зараз. Ми змушені міняти себе, бо інакше помремо біологічно (ми, чи потомки) і духовно і матеріально (можлива зміна виду енергії). Планета звільниться для відпочинку.

Ні одна істота, ні один вид земної популяції не приніс стільки смертей на планеті, як людина. Схаменімося!

Здавалось би, що з такими варварським відношенням до себе, до природи, до планети, вже не має бути ні нас, ні планети. А ми маємо життя, хто буття, хто існування, а можливо, протягом життя проходить три означені стадії, або живе в їх поєднанні. Ми живемо, ми ласкаємось на сонці, видивляємось в таємниці нічного неба, множимось - і це ж прекрасно. Існують гіпотези, знання про можливе існування життя на інших планетах, в інших галактиках, але вчені ще не знайшли таких планет. Можливо ця таїна не готова нам відкритись, чи ми не доросли духовно, щоб побачити. Йде констатація, що кругом нас все мертво – так не є. Хто любить мертво ...? Тож радуємось життю, дякуймо творцю, що вдихнув в нас життя. Життя це така таїна, якої майже ніхто не може пояснити, не те, щоб знати. Отримати такі знання сучасній людині є певною небезпекою. Будь який шукач може зустріти небезпеку. Якраз при застосуванні цього слова, людина показує свій страх. Тому то ми не часто зустрічаємо шукачів істини, справедливості, доброти, бо є особистий страх та ще й великий суспільний каток страху, який досить швидко на перших порах роздавлює паростки зародження істинних знань. Особистий страх для того, хто пізнав істину вже не є страхом, бо бачиться його суть. У такої людини про-являється істинний смисл життя і навіть смерть не вносить в нас відчуття страху.

Смерть незалежно від того, чи ми думаємо про неї, чи не хочемо бачити її в нашому оточенні, то все одно вона є досить близько біля нас і повсякчас, нібито все наше життя оточене смертю. Незалежно від того, наскільки ми закриваємо очі на смерть, але в реальності вона ніколи не забувається повністю. Де б ми не побачили таке явище, як смерть: чи то людини, чи тварини, чи улюбленого дерева, ми зразу ж усвідомлюємо брентність нашого життя, яке в кінці кінців закінчується смертю.

Людство пронизане страхом смерті, який до речі є свого роду стимулятором людини в пошуку захисту від смерті. Ми створюємо сім'ї, ми родимо потомство, ми створюємо нації, держави, віддаємось праці, алкоголю, гонимось в накопиченні багатств, котеджів, намагаємось кимось стати. І все це в певній боротьбі зі смертю. Ми не можемо від неї заховатись, в яких би не постали іпостасях: жінки, чоловіка, батька, матері, дитини, друга, китайця, слов'янина, чи негра, багатой людини, чи бідної, безробітної, чи президента.

«Одна стара жінка не хотіла вмирати і весь час ховалася від смерті. Але одного разу смерть застала її будинку і сказала старенькій: «Збирайся і підемо, твій час закінчився». Бабуся погодилася і почала збирати необхідні речі, одночасно думаючи - як би втекти від смерті, або перехитрити її. Вона увійшла в дитячу кімнату. Діти в цей час приступили до їжі. Вона швиденько сіла серед них і ложечкою їсть кашку, думаючи, що смерть не помітить її серед дітей. Але підійшла смерть до старенької і торкнула за плече, сказавши: «Нямай-нямай кашку та йдемо тру-ту».

Смерть не випадковість. Вона росте з нами, бо з дня, коли ми зачаті, ми починаємо рухатись до смерті, починаємо відлік і одночасно наближатись до смерті. Смерть не вбиває нашої сутності. Вона допомагає нам позбавитись старого зношеного тіла і переселитись в інше, в те, яке зароджується. Підстав для страху і жалю немає, бо життя і смерть є єдиним процесом, як єдина капля, ріка, океан. Сьогодні капля тут, а завтра ця капля в океані. Так і душа.

Ми наповнені страхом – страхом смерті. Ми боїмося навіть самі себе, якщо поряд нікого немає. Нам страшно від того, що навколо нас нікого немає. Сила страху може бути різною. Це може бути ілюзією безпеки в бункері, в будинку, при охороні, при посаді і т.д., але страх не зникає. Страх наповнює нас у всіляких різновидностях: боязнь жінки, дитини, начальника, людини, автомобіля, стовпа, що наближаються; боязнь зробити помилку ..., але в цих страхів все таки є смерть. Ми хочемо втекти від усього цього, від усіх життєвських проблем, чим по суті наближаємось до фіналу життя. Навіть за своє коротке життя ми відчуваємо прискорений біг ритму життя.

Маленька дитина не спішить жити, а дорослі її вчать своєю поведінкою (бігом на роботу, бігом до телевізора на серіал, бігом до столу на час реклами, бігом в садочок з дитиною, бігом тичемо пляшку з молоком не в рот, а в око і т.д.), а потім стимулюємо прискорення у всьому: скоріше їж, виростеш, то купимо велосипед; ох, яка велика, як принцеса, чи великий, як козак; о вже вищий за Петрика ... Дорослі з кожним днем прискорюються в цій гонці. Чим старіші, тим ще більше маємо бажання реалізувати все з можливого і неможливого, бо з життєвого досвіду на підсвідомому рівні знаємо, що коли були молодими, то встигали бігати на роботу, бігати по господарству, по магазинах, до друзів, а тепер відчуття недостачі часу, а фініш уже на горизонті літ.

Хтось сказав, що той, хто не спішить, то той не запізнюється, а хто спішить, то запізнюється. Хто спішить жити, той раніше помирає, бо на спішці витрачає життєву енергію і її вже не вистачає на тих 43 роки 2 місяці і 8 днів. А шанс є прожити довше. Смерть все одно настане. В цьому ніхто не сумнівається. Сумніватись можна у будь чому: у вірності чоловіка-жінки, в дитині, в батьках, в начальниках, в партіях. Можна сумніватись в наявності, чи відсутності Бога, але сумніватись в тому, що смерть є неминучим явищем для живого – ні!

Життя і смерть є одним в єдності і взаємозв'язку для нашої сутності. По окремоті вони не існують. Хто родився, той помре, а хто не родився, то і померати не буде. Одне відходить, а в друге приходять – і так чергуються. Той, хто усвідомить цей процес, як неминучість, то в нього і буде спокій на душі і інший умиротворений ритм життя, зваженість думок, продуманість слів.

Смертю смерть подолав. Який великий зміст в цих трьох словах, бо пізнав життя. В цих словах є перехід зі стану смерті в стан життя. І суцільний життя дарував, після смерті. Та ж аналогія в другій половині цієї сутності: Життям життя подолав... і смерть придбав.

В миру явищу смерті дають визначення, як результат гріховного життя. Ось такий пожиттєвий орден, або як кара за життя. Яке цинічне жонглювання беззмістовними словами. Душа і далі живе. Просто перейшла в іншу стадію розвитку, в інше тіло. Сказано, що смерть дарує життя, а життя наближає нас до смерті. Ось така природа життя і смерті. Не боятись їх - ні життя, ні смерті. Приймаймо їх усвідомлено і в спокої не робімо гарячки життю і не вкорочуймо терміну розвитку душі в цьому відомому нам тілі.

Усвідомлення сутності цих двох слів: життя і смерть - допомагають нам зрозуміти їх цінність і дозволяють видалити з наших суспільних стереотипів, вірувань в гріховність життя і страшність смерті. Радуватись потрібно, що старе втомлене тіло помирає, а душа дочекалася подарунка від Бога в отриманні молоденького тіла, яке повне життєвих сил. Не будемо вносити смутку в свою душу при житті нашого тіла через страх смерті, бо смерть несе нове життя. Родичі і друзі не тужимо за душею після смерті знайомого ества. Його ж душа можливо живе вже в іншому тілі, а ми ще посилаємо їй сльози і гіркоту нашу. Схаменімося.

Як в тілесному житті ми хочемо нового і не хочемо, щоб за нас переживали родичі, то так і душа цього не бажає. Відпустіть її з радістю. Простіть будь які прикрощі отримані від її спільного перебування з тілесним умом. Не творімо зла своїми сльозами. Зазвичай, природа таких сліз, є як явище жалю себе – це нові додаткові навантаження для нас: наприклад, дочки...у втраті матері-помічника, у втраті нашого хатнього аксесуара... Дякуймо душі померлого тіла, що витримала наші тілесні обтяжуючі бажання, ганебні думки, непотрібні деякі слова і небезпечні діяння. Це є наше усвідомлення, що ми є цілісністю з Богом, ми є одне ціле, з його силою, мудрістю, благістю, добротою, спокоєм, бо це в нас є; є в його творінні, в нашому тілі думки, які родять бажання і ми напружуємось, ми втрачаємо спокій. Думка побігла і тіло починає бігти. За чим? Для чого?

Люди не часто говорять про свою місію на Землі, а про істину ще менше, можливо, що вони ще не бачать себе. Можна припустити: раз маленько говорять, то не багато і задумуються. Ми вже розглядали процес наших вчинків, зародження яких починається з думки. Між ними може бути слово.

Але природа думки може виростати з наших відчуттів, які мають коріння в умінні спостереження, слухання ... В суматосі і гамі багато не побачиш, чи почуєш, а особливо суті. Ось чому Творець періодично посилає світлі душі на планету, щоб проявити, показати місію людини у образі пророків, святих, месій. Яке їх особливе місце в цьому оточуючому середовищі? Де є те духовне? Що таке матеріальне? Яке їх значення для нас? Саме людина є шукачем відповідей на ці запитання. Вона одна із істот, що також дбає про духовне, чи її на це сподвигає природа, наприклад, краса певного ландшафту і т. д.

Все таки людина періодично повертає свій зір на своє життя і задумується – чи жила вона, для чого жила, що, може, взяла корисного для себе, чи дала комусь, а можливо і не жила, і не творила, і не шукала ..., чи спала ходячи. Ох, якби ці думки раніше, то можливо по іншому була б самоорганізація життя. Це прекрасно, коли ми починаємо так думати. Це є зміна поглядів, це є початком зміни всього життя ...

«Пройшло 70 років, а ми як і не жили. Життя пройшло як один день». Такі вислови можна почути часто. Посилайте такі вислови молодшим за нас, аж до дитячого віку. Можливо, ми, прочитавши цю молитву, так поступимо. Так ви і зробіте, бо природа людини в пошуках кращого. Вона починає міркувати: як ним, цим знанням, розпорядитись, для чого воно нам, а може комусь передати і не мати клопоту, але ж нам приємно, то поділюся з дітьми, кумою. Бо озирнувшись на свої прожиті роки, ми не можемо сказати, що кожен день творили – не зробили щось, а саме творили. Давайте цей зародок бачення розвиваймо і будьмо спостережливими кожен день і дасться нам побачити багато нового і прекрасного. Зробили свою роботу прекрасно і маємо задоволення і чиєсь око милує наша робота, як деколи милує нас і чужа. Ми задоволені своїм творінням. Ми щасливі. Ми відчуваємо, що живемо. У нас появились нові сили. Де ж вони беруться? Організм той же. Відчуття щастя дає силу. Зерна щастя дає душа. Очищується душа, відходять хвороби тіла. Ось чому постійно йде запрошення дбати про душу - це велика місія людини на Землі, це наше покликання, це наш талант жити усвідомлено. То хто формує долю? На кого зобижатися? А не можна гніватись, а слід наростити крила для польоту. Сьогодні одну пір'їнку, завтра другу ... і на певному етапі життя крила понесли в щасті по життю. Бажаємо всім щастя! Ми розуміємо в слові «всім» і нас. А хто не хоче собі щастя, хіба інші його не хочуть? Хочуть. Бажаємо!

Для Всесвіту, для Бога 70 років у нашому вимірі дійсно одна мить і тому прохання: жити тут і повсякчас виходить з цієї миттєвості. Людина, що живе минулим, навіть у цьому тілі, живе однобоко, бо живе матеріальним, бо бачить результат минулого – свою зроблену хату, куплену машину... А сьогодні вона втратила життєві сили – не знає для чого жити і як. Водночас, коли ми живемо майбутнім з надією ще щось мати, ми живемо прискорено, ми жадібно чіпляємось за будь який позитив, чи радіємо знайденому грошу на дорозі світланком.

«Входить батько спозранку в хату, а син тільки щойно встав з постелі. То батько говорить, що тільки що ходив до своєї ниви і по дорозі знайшов 10 гривень. І в назиданіє додає: «Хто рано встас, тому Бог дає». А син і говорить: «А хтось раніше за вас встав і, йдучи, загубив».

Не прив'язуємося до плину часу, не прискорюємося, але і не живімо без устремління. Будьмо свідомі, що наше життя є тут і сьогодні, бо те, що прожив не повернеш (частина з нього втрачається, частина не приносить радості, частина є життєвим досвідом, який використати можемо тільки ми. І такі частини лягають на нас тягарем, забираючи силу, а ми питаємо себе, що де ж наша сила ділася. Вона є, але вона тримає минулий багаж і немає її сьогодні для того, щоб перейти дорогу.), а те, що хочемо жити щасливим майбутнім, то це є поки тільки ідеєю. Така ідея сьогодні прекрасна, а на час її реалізації буде тяжка і не нестиме в тому середовищі і на той час радості досягнутого. Людина, яка живе сьогодні не знає своєї душі в попередньому тілі. Немає про це інформації і в нашому мирському житті. Жити сьогодні заради кращого життя в майбутньому, виснажуючи себе, обмежуючи себе і в цій суєті не думаючи про духовне покликання, теж не виходить, бо потім ми не можемо з майбутнього передати знання, як щось таке, що вартувало цього напруженого сьогоднішнього ритму, через який не бачив себе, своїх дітей (коли вони вирости? – і сам не жив). Це вже будуть минулі знання.

Ці всі сентенції стосуються життя при матеріальному світогляді, чи наближеному до нього, тобто ми живемо в стані при-страсті. Але розгляд їх є цінним для усвідомлення, для розуміння смислу життя. Цей погляд збоку на життя дає можливість побачити істинні цінності нашого сьогодення.

Гармонійне сьогоднішнє життя дає нам можливість мудро поєднувати духовне і матеріальне. Ми так живемо в своє задоволення. Ми викопали яблуньку в лісі і посадили її на добре освітленому здобреному полі з достатньою вологістю ґрунту. По закінченні роботи оглядаємо результат праці і раді від втоми, від щему, що робимо добру справу. А вже за тиждень появляються листочки, можливо цвіт, що милує око і душу. В наступному році робимо пікіровку, підживлюємо, обрізаємо хворе, лишнє і знову споглядаємо результат роботи. Задоволені нашим творчим підходом. Одне дерево, інше і садочок біля хати. Це труд і краса. Ми творці з природою в цьому, хтось в танці і т.д. Але фактично ми весь час були неусвідомленими спостерігачами – побачили яблуньку, подивились місце, щоб було зручно для деревця, подивились зі сторони на результат праці. Це ж не була мета пошуку яблуньки і тим паче садити сьогодні. Це була прогулянка в лісі, по життю. Це було спонтанне рішення, але воно з самого початку дало відчуття радості. Отака природа смислу життя - жити тут і повсякчас. Суціль підкаже нам коли викопати деревце, коли зібрати букет із сухого листа. Живімо у такому стані, як у вихідний день на самотній прогулянці в лісі, чи в процесі прибирання квартири у вихідний день. В спокої з радістю і в задоволенні.

Тікайте від радості, щастя, які є постійними і надлишковими – так радять мудрі по життю люди, - бо це розм'якшує, розслаблює нашу сутність і, можливо, один маленький негаразд приводить нас у великі клопоти, марні клопоти, які ми вже не можемо, здається, вирішити. Розуміймо, що тікати – це є образне слово, - і за яким лежить спонукальна дія – в такому стані щастя і радості будьмо роздаровувачами радості, творцями добрих справ до тих пір, поки вистачає в нас енергії, бо життєві потоки енергій (обставин) течуть рікою по різних життях в одночасі і в тій же місцевості. Не для розслаблення від щастя ми покликані, а для творіння і надбань духовних і матеріальних по силі нашої, щоб нести цей хрест – символ сторін Всесвіту. Бувають горе і біда великими, які все одно є посильними для нас і дають можливість узріти суть таких негараздів, що дають нам бачити їх і дають можливість розвиватися далі.

Згадаймо притчу про кокон. Навіть для самопізнання, чи бачення себе в стані радості, ми, зазвичай, проходимо якусь дію, іспит, які дають нам можливість усвідомити це відчуття радості, це відчуття самопізнання смислу життя. Ісус мав пройти через Хрест, щоб бути дорожнім знаком всім християнам, щоб показати добродіяння і злорадства людської сутності і миру цьому.

З любов'ю трудись, з любов'ю живи, то і на схилі років не будеш шукати неспокою для душі і тіла, розради в непотрібних речах. Не будеш жалкувати за тим, що зробив, і за тим, чого ще не зробив. Хто б ми не були за професією – трудись на радість душі і в такому стані ми зовсім по іншому будемо дивитися на себе, на результат праці, на оточуючих людей, на природу – гармонія грає в серці. Праця не до душі, а праця в баченні як безвихідності, яку також можна наситити духовністю, роблячи її якісно, вносячи творчі елементи. Звичайно ми так знизимо на перших порах кількісний показник праці, але споглядання за якістю торкнеться струн душевних в милуванні своєю працею, а можливо й інших. Ось ці енергії

милування і змінять наше ставлення до ненависної роботи, бо в ній присутня трошки нова якість, яка і породжує почуття задоволення.

Коли бачиш, відчуваєш, що починаєш виходити на шлях пошуку істини, то появляється потреба навчити, чи показати людям свій шлях пошуку себе, істини для того, щоб інші відчули смак цих відчуттів, смак піднесеності, смак інших поглядів на речі, на проблеми, на людей, на життя в цілому. Таке досить сильне відчуття, що спонукає на перших порах поділитися з іншими, подарувати іншим, йде від радості пізаного, від щастя, від доброти своєї – так родиться потреба дару-передачі.

Дарувати не заради того, що нам вернуться подарунки, або отримаємо подяку на небесах. Ні і ні. Даруємо без будь якого умислу по стану душі і душа зразу ж через тілесні відчуття отримує подяку у вигляді задоволення. Це така природа триваючого відчуття щастя. Коли ж подумаєш, що може при потребі нам хтось допоможе, то душа зразу ж згорнеться, а обдарованого ми ставимо в становище боржника з цим тягарем-зобов'язанням. Він зразу ж відчуває цей тягар. Хто з нас думає інакше? Таким даруванням передачею знань ми принижуємо себе, а ще більше того, кого обдаровуємо. Так написано, так ми знаємо. Дарування має бути таємним і не очікуваним, а за покликом душі і серця і не в стані повинності сплатити податки для викупу душі, чи для отримання благословення на інші недостойні справи. Буцімто дарування дає нам право на нові порушення нашої духовної рівноваги і суспільної моралі.

Природа процесу дарування є вираженням любові. Тому саме закохані роблять найбільше подарунків. Подарунок в благих намірах є таємним і безкорисливим, надає ту любов для нашої душі, яка розвиває інші духовні якості нашого ества. Подарунок в пристрасті теж має місце, бо даруючий хоче показати публічно свою любов, чи її ознаки, з можливою вигодою, а обдарований очікував публічного подання подарунку в стані задоволення публічної значимості його особи. Так є в житті. Мабуть це не любов, а купівля продаж, тобто мирська дія нашого егоїстичного спеціального ума.

«Одного разу ібн Сірін почув, як один чоловік говорив другому:

- Я робив тобі добро і робив те-то і те-то.

- Замовчи, бо немає щастя в добрі, коли його починають перелічувати та перелічувати. Хто докоряє за дароване – його дяка не приймається. І хто показує самозадоволення тим, що зробив – його нагорода анулюється, - сказав ібн Сірін».

Життя – це таїна, яке потрібно прожити і яке все таки ми любимо. Хочеться дарувати і бути обдарованим любов'ю повсякчас. Коли ми скажемо, що когось любили, то цим показуємо про відсутність такого відчуття тепер, а коли скажемо, що будемо любити, то ніхто не хоче чекати в майбутньому, бо так чекається увага, а любов – має місце тепер. Ми знаємо, що ця і інші божественні якості, як от – краса, доброта, щастя, радість, милосердя відбуваються, відчуваються, бачаться і сприймаються тільки в теперішньому часі.

«Чоловік і дружина робили оцінку року, який наближався до кінця. За вечерею в ресторані чоловік почав скаржитись на те, що пішов не тим шляхом, по якому, на його думку, він мав іти. Дружина уважно дивилася на новорічну ялинку, яка прикрашувала ресторан. Чоловік подумав, що вона більше не зацікавлена в розмові і змінив тему:

- Чи ж не чудесні лампочки на ялинці! – сказав він

- Так, але якщо ти уважніше подивишся, то побачиш серед сотні лампочок є одна, яка перегоріла.

Мені здається, що замість того, щоб дивитись на минулий рік з погляду сотні лампочок благоприємних, які освітлювали його, то ти зациквився на єдиній лампочці, яка нічого і нікого не освітлює».

Славимо словом тільки минуле, а майбутнє – ні. Чому? Бо життя не проста штука, не простий процес. В минулому часі буде нині абсурдом бажати любові, щастя... В теперішньому часі ми можемо бажати: бажати любові, щастя ... В майбутнього ми тільки просимо дати любові, здоров'я, щастя ... І тільки скоріше, буквально через хвилину, бо не знаємо тривалості нашого життя – день, два, рік ... А фініш який? – смерть. Майже ніхто своїм умом своєї смерті не бачив. Бачимо, як хтось помирає, а своєї не бачимо. Душа бачить смерть тіла, але в неї немає язика і іншого, щоб озвучити своє бачення, чи рук, щоб описати. Вона бачить, бо вона безсмертна. Про це пишуть і говорять релігійні традиції кожної нації. Про це розказують ті, які повернулися з клінічної смерті. Почитайте таку літературу, можливо пропаде страх помирати, а прийняти, як належне і дасть розуміння брєнності нашого тіла.

Душа через певний період займається пошуком нового тіла, нового храму для себе. Її життєва енергія переміщається в цей новий організм. Тільки тіло позбавляється життєвої енергії, якої досить маленько. Прах є прах. З праху появився в прах і повернувся. Велику енергію має душа, хоча дослідники не можуть її найти, але описують її джерело в досить маленьких розмірах в порівнянні з розмірами тіла.

Хоча це не так. Відрубана рука є частиною тіла, але душа ніколи не відчуває, що в неї менше стало енергії. Втрати енергії не відчуває і тіло, бо воно не мало тієї життєвої сили, енергії, що мала душа. Коли ж ми бачимо смерть якоїсь людини, то ми не бачимо куди пішла її душа. А може вона теж вмерла, а може перейшла в інше тіло людини – і не тільки ... Енергія залишилась. Ми всі вивчали закон збереження енергії. Вона нікуди не дівається. Просто може перейти з одного виду в інший, або зберегтись як категорія божественного для переміщення в інше тіло.

То чого жити тим, що віджило і якого назад не повернути. Та і чого жити тим, що має такий нехороший кінець. Живемо сьогоднішнім днем. Прожив день і дякуй. Радій життю. Якщо ми маємо радість сьогодні, то не хочемо згадувати минуле і коли нам прекрасно сьогодні – ми не будемо зазирати в майбутнє. Бо коли ми за усвідомлене життя, відкинувши дитячі і юнацькі роки, бо знаходилися під турботою батьків, і не пізнали радості життя, то про яку радість ми можемо говорити, коли на обрії майбутнього стоїть смерть, як вершина життя. Мабуть – це страх, це боязнь загубити самого себе, а коли загубив, то це і є смерть. Бо поки живий, то хочеться жити і навіть не це слово – просто живеш в задоволенні. Все таки ми володіємо пізнанням, любов'ю, усвідомленням частини таїни, а частина може наповнювати все наше єство.

Майже кожна душа не залишає тіло до тих пір, поки не зробить усвідомлено його трошки прекраснішим, більш чудесним, більш люблячим. Тобто йде процес вдосконалення, очищення душі для входу в рай, рухаючись в такому напрямку і в кінці кінців тіло, як енергія перетворюється в інший вид, а душа опиняється в райському середовищі, створеному в цьому середовищі, в процесі очищення і стягання духовних якостей протягом багатьох тілесних життів. Коли наше єство постає перед небезпекою великої деградації, то наша сутність посилає нашому тілу хвороби, чи смерть, щоб зупинити бажаний ум. Те ж можна сказати і про душу, яка несе своє зерно, ріст, цвіт і плід до переселення на інші планети. Процес розвитку тіла закінчується, душа розчиняється у світовому пізнанні, у світовій свідомості. Є тим смислом, до якого йде наше усвідомлене наближення. І це є життя нашого єства. Це і є ми.

Життя минулим – це прожите життя, бо ми ще живемо і не знаємо скільки будемо ще жити. Ісус сказав: *«Ніхто, положивши руку свою на плуг і який озиратися назад є неблагонадійним для царства Божого»*. Хто живе минулим, озируючись назад, не зоре добре ниви, не житиме повноцінно. Це чисто психічний вантаж, який ми тягнемо на собі і показуємо, чи намагаємося показати дітям, оточуючим. Його ж важко носити, як наповнений мішок за плечима, бо потрібно і сьогоднішній вантаж переміщати, потрібно жити, чи животіти. Це не прожите минуле, бо ми в гонитві за одним упустили сказати матері ласкаве слово, чи порадувати її добрим настроєм, бо вона чекає і бачить своїх дітей щасливими. Це ми не приголубили свою дружину, бо копали рів від сусіда; це ми не погралися з дітьми, бо затрималися на роботі. Ми хотіли показати свій найбільший професіоналізм серед колег, бо у всіх 3-ій розряд і нам хочеться більшого, а справа не йшла. Мабуть не доросли до 4 –го розряду. Поза колективом є і 6-ий розряд, а колеги і близькі люди не побачили в нас людини, а якогось робота, то і на схилі наших літ вони поставлять робота в кладовочку і теж «забувають» про нього. Чого забули?, бо вони і не знали, що він до цього був серед них. А скільки ми залишили ран людям, природі на протязі такого не прожитого відрізка часу, перебуваючи під тиском навантажень минулого і в напруженому ритмі досягнути більшого.

Спрямовуючи свою енергію на реалізацію матеріальних благ, ми не залишаємо енергії на розвиток духовності. Якщо ми в матеріальному плані позбавляємо себе матеріального достатку різними обмеженнями, якими для душі, то і надмірність таких обмежень веде до обмежень потреб душі – душа мільчає – душа не росте, не розвивається, бо порушена рівновага, порушена гармонія.

Кожен будує, творить своє життя по своєму. Мільйони життів – мільйони творінь. Хто творить добро, хто злобу, хто радість, хто нещастя, страждання – то це все справа, як говориться, справа нас самих. Коли ми маємо радість від життя, то і сприймаймо його з відкритим серцем і душею. Ми є такими сутностями, як бачимо і відчуваємо всіх і вся навкруги і себе в цьому житті. Життя проявляється такими якостями, якими ми володіємо самі.

Наша планета досить маленька навіть у нашій сонячній системі. Здавалося б, чому Земля, і ми в тому числі, так не дбайливо витрачаємо її скарби? Адже початок ходи закладено у всіх чистих висхідних починаннях. Так воно і є. А суть такого руху енергій відображається в духотворчості Всесвіту. Можемо запитати себе - чим можемо зараз служити на Землі, чим можемо допомогти братам своїм, крім зазначених шляхів духовного зростання? І це питання і наступні наші діяння є також частиночки духовного розвитку кожного. Слід оздоровлювати Землю, тобто, в цілому ряді заходів провести світову місію в завданні оздоровлення. Ми є свідками того, як люди не бережливо використовують запаси земні. Вони готові отруїти землю і повітря, аби мати гроші і владу; вони знищують ліси, але ж вони є в певній мірі творцями позитивних енергій, які людина ще не навчилася створювати; вони зменшують кількість

тварин, забувши, що тваринна і рослинна енергія живить землю. Вони витрачають надра, бездумно витрачають різні види енергії, забуваючи, що рівновага має бути дотриманою. Возлюбім всі творіння Творця, бо ми одне з них - всього навсього. Випадання однієї ланки зі створеного кругообігу енергій загрожує небезпекою. Замислимося зараз же про причину катастрофи Атлантиди та інших цивілізацій.

Ще одне важке досягнення очікує людину на життєвому шляху до Істини - нелегко придбати повагу до вселенської і земної творчості, в яке ми увійшли на маленький період і увійти в стан звільнення від почуття власності на що небудь. Той, хто відчує велич Безмежності, звичайно, зрозуміє всю несумірність примарною, як би своєї власності на такому перехідному місці, як Земля. Той, хто зрозуміє велич творення думкою, словом і ділом, той оцінить Всевишнього в будь якій земній творчості і своєї також. Так відчуємо один великий шлях і віддамо плоди праці нашої тим, хто йде услід за нами. Так збережемо цінність праці не для себе, але для наступних, які продовжать цей зв'язок вдосконалення. Слід також тут на Землі затвердити в серці своєму точку зору на власність, інакше ми заберемо в духовний світ найтяжчі почуття про земну власність, яке іноді ще за життя гнітить нас, виснажує і втомлює нас.

Земля, як і повітря, вода, вогонь і небеса не належать на праві особистої власності людині, а належать творцеві, тобто, всім в однаковій мірі. Людині тимчасово на праві власності частково належать предмети, якщо з його участю вони створені. Це все є незаперечним. Тому такий вид енергії права власності на землю є нікчемним і мізерним і належить вона людям, які забули Бога. Таке право власності має ознаки тимчасового оволодіння, тимчасової крадіжки того об'єкта, який передано творцем у загальне користування всім. Не може рослина, як і тварина, людина належати на праві власності іншій людині. Так природою не передбачено. Таке право їм надають їм же подібні за гроші, владу, тобто тими категоріями, атрибутами, які належать частині суспільства, а не Богові і ті, хто є «виплодками» гніву, злоби і війни. Саме вони придумали всілякі права, в тому числі і неусвідомлене право на накопичення невидимих енергій негативу, причепивши собі тавро особливості для особистого виділення перед людьми і Богом. Сущий таких не зажадає і вони приймаються дияволом і заходять в чорноту смоли.

Всім є час задуматися - досить хвилини. Але багато хто не вловлює значення того що відбувається. Так звані «переможці земні», марнотратники природи людської, де ж ваша сутність? і де ваш грошовий привид? Хто визначить - чим закінчиться життя ваше - у перемозі? – Чого, або кого?, або віддзеркалення далеких подій? - Але не ваших. Де межа дійсності? В якому світі живете? Нехай зберете всі цифри, але не знайдете знаків рішень. Тільки найтонша енергія може відрізнити, де життя і де мертвота духовна переслідує вас не даючи спокою ні в справах, ні в житті. А шанси у вас дані вам найбільші! Але люди воліють жити серед примар в очікуванні, а ви, багатії, що живучи не в очікуванні, але й не за можливостями, а в розкоші, яка проявляється в недбалому відношенні до творінь Суцього в предметах, і в тій енергії, яка закладена в ці предмети - хто з вас досяг успіху в утвердженні і відчутті виконаної місії ??? Пам'ятаємо, що така зневага не є бережне відношення до всього, навіть до того золотого гудзика на піджаку.

Всім людям відкритий шлях для самих необмежених пізнань. Навіть пізнання своїх помилок принесе нове прозріння. Нам приємно поступово на досвіді перевіряти, який душевний стан дає кращий прояв.

Якщо ж люди будуть виправдовуватися тим, що вони не розгледіли суті подій, то можна лише пошкодувати про сліпоту. Слід вивчати і уважно придивлятися до життя, щоб розрізнити справжніх діячів. Коли убитий соловей, тоді не можна чекати співу.

Навіть чуючі, або читаючі ці рядки, хочуть, щоб події відбувалися по їх уяві. Так не буває! Енергія світу Духа обертається біля Божественного, а не навколо уявлених. Навколо уявних рухається негатив, а ми до цього скажемо: **«Нехай невігласи зло бажають, але все таки праведники тчуть тканину Світу цього!»**

Немає земних слів для вираження духовних якостей, але ознаки чи прояви їх іноді можна помічати. Утверджуємося усвідомлено в пізнанні, що духовні знаки є природним буттям всього суцього.

Присвятивши себе стягнанню духовних якостей, можна покращувати свій психічний стан, можна покращувати свій матеріальний стан... І це не вигадка. Прийняття позитивних духовних енергій дозволяє приходити в наше життя позитивним матеріальним змінам. Цим може займатися кожен, неважливо, молодий він чи старий, чоловік чи жінка, багатий чи бідний. Деякі Душі проходять до цього дуже тривалий шлях пізнання в безлічі тілесних життів до возз'єднання із загальним Духом-Океаном, а деякі пізнавши Любов приходять швидше. Тому наповнюючи свої дії, слова і помисли любов'ю, ми допомагаємо іншим зараз і через них собі в своїх відчуттях радості і доброти. Це шлях всіх і тільки усвідомивши це, кожен має можливість почати пошуки цього шляху. Сприйняти все це умом важко, бо він вимагає доказів і фактів, навіть організацію зустрічі з таким же пізнаючим. Зустріч з пізнаючим для нас, конкретно з ним є на даному етапі духовного розвитку в читанні цих рядків, як результат утвердження правильності нашого шляху. Будьмо пильними і зустрінемо помічника наяву. Він нам уже давно допомагає - у багатьох життях. Допомагає в проявлених підказках, в наших відчуттях від наших

дій. Вливаючись в Океан Духа ми маємо можливість бачити всі реальності Всесвіту очима тих хто знаходиться в тілах і речах, ми навіть зможемо бачити свої життя реально в інших живих істотах - вони будуть нам знайомі по наших діяннях в минулому. Підтвердженням цьому є наше бачення в людському середовищі добрих, щирих, милосердних, радісних людей. Так, бачимо. Так, відчуваємо. Хтось більше обларований цими якостями, а хтось менше. Це і є показником різного рівня духовного розвитку. Ці люди в попередніх життях настигали стільки позитивних божественних якостей, які і проявляються спме в цьому житті так виражено. Вони є нашими орієнтирами, вони є нам підказками для нашого ж блага, то так сприймаймо і приймаймо їх. Раз ми бачимо і відчуваємо їх якості, то у нас вже є шанс для надбання собі таких якостей. Це не є випадковістю. Це є конкретно для нас підказкою і ми досить близько по духовному станові до них, бо суть нашого бачення, що ці якості вже є в нас, але, можливо, ще не так проявлені.

Нехай люди з'єднують поняття внутрішнього вдосконалення з прийняттям краси земних речей. Краса для багатьох, хіба це не рятувальний шлях для тих, хто слідує в інші світи? Майже неможливо думати про прекрасні простори серед туману благополуччя. Кажуть, що і голод заважає на шляху до Бога у відчуженні своєї безвиході, але також додамо, що і благополуччя є шлях сходження. Хто зрозуміє відмінність між голодом і благополуччям, той вступить на шлях пізнання сенсу життя. Бережімо його, бо воно дбає про нас: годує, поїть, одягає, радує піснею солов'я, красою макового цвіту ... Не множмо в своїх умах минулих вибіркового фактів (розглядаймо їх в комплексі, якщо є така потреба суспільства), не множмо ілюзорного майбутнього, бо в більшості воно є надією, що ці надії буде виконувати хтось, але не ми конкретно. Природа надії в тому, що зароджена надія родить політиків, робить уряди, родить держави. Вдумайтесь - однакові люди, а скільки держав; всі діти Бога отця - брати і сестри, а скільки конфесій. Все змішалось і все замішане на політиці, на виражених фантазіях політиків. Ці фантазії ми їм посилаємо з делегованим правом. Можливо відійде в минуле інститут сім'ї, зникне поділ на нації і т.д. Якщо певна критична маса досягне (по визначеннях сучасних політологів і соціологів), а це десь 10%, то суспільство усвідомить умом своє єство і вони зможуть показати світу божественність, релігійність, природність людського покликання, то відійде в минуле і сам поділ на релігійні традиції певних соціальних груп.

Політики і служителі церкви мають однаковий бізнес в отриманні делегованих, якби ж то делегованих, а то депутатських повноважень, в отриманні надлишкових матеріальних благ від людини через посів серед суспільства фальшивої ідеї безкорисливості і служінні їм, як божественній ідеї, хоча це не божественний умисел. Це є те середовище, яке має сприяти посіву духовних якостей, тобто має виконувати допоміжні функції нашого єства, а в реальності виходить навпаки.

«Вся сутність здається індиферентною; є ви, чи вас нема, це нікого не хвилює. Ця обставина дуже сильно сильно руйнує ум. І тоді входить релігія, так звана релігія... Справжня релігія всіма способами намагається допомогти вам відкинути таку потребу, щоб ви змогли побачити те, що і ні у кого іншого нема ніякої потреби у вас, що, вимагаючи уваги до себе, ви просите про вимисел свого ума.

На Землі є три сотні релігій, але всі вони роблять в точності одне і те ж. Вони всі роблять однакову роботу; вони дають вам одне і те ж задоволення.

Вони говорять, що є Бог, який турбується про вас, який дивиться за вами, який слідує за тим, щоб у вас все було добре, — турбується про вас настільки добре, що посилає вам святу книгу для керівництва вашим життям, посилає свого народженого сина допомогти вам вийти на правильний шлях. Він посилає месій і пророків, щоб ви не блудили в сумерках, — тут вони експлуатують другу вашу слабкість: страх диявола, який намагається всіма можливими способами підитовхнути вас на невірну дорогу». ОШО

Це не промисел суцього. У кожного є можливість спілкуватися з ним. Природа конкуренції між їх релігійними традиціями була озвучена в ЗМІ і приблизно такого змісту: якщо це ваша філософія життя, то і наша має право на розповсюдження, але, якщо це є ваш бізнес, то ви не допустите конкурента.

«Рабе, я не розумію: приходиш до бідняка – він привітливий і допоможе, як може. Приходиш до багатого – він нікого не бачить. Невже це тільки із-за грошей?

- Виглянь у вікно. Що ти бачиш?

- Жінку з маленькою дитиною, повозку, яка прямує на ринок...

- Добре. А тепер подивись у дзеркало. Що ти там бачиш?

- Ну, що я там можу побачити? Тільки себе самого.

- Так ось: вікно із скла і дзеркало зі скла. Вартує додати трошки срібла – і ти бачиш тільки себе».

Так як ми часто торкаємось слів - багатство і багатство в контексті речення може сприйматися як негативне, осуджуюче, чи восхваляюче сприйняття, а за ним і відчуття. І щоб визначитись зі словами, то ми нагадували, що застосовуємо їх не для критики, чи осуджень, а для розуміння і пізнання наших дій і проявів у фактах, предметах, живих істотах і подіях. Можливо, досить часто застосовуємо застереження і наголошуємо на важливості послуговуватися словами, які мають смислове наповнення. Бо кожне слово

має енергетичне наповнення. Тим, хто бажає пізнати процес зародження мов може почитати спеціальну літературу, а ми відносимося саме так, як описуємо. Зважаючи, що в українській мові слово багатство пишеться як багатство, але виходячи зі змістового наповнення в дії (як і всіх слів у всьому світі), то ми пишемо бог-атство і від основного кореневого складу бог і вбачаємо дію божественних енергій, тобто позитивних.. Бог – це дія енергій у всьому і скрізь. Слово ж багатство визначає кількісний показник. І там де потрібно визначити кількісний показник матеріального, то ми і пишемо багатство.

У кожного є можливість жити по совісті, по прикладу природи, а не по законах мирського пастуха. Приймаємо його і нехай він служить отарі, хай дбає в забезпеченні соковитим випасом і водопоєм, якщо він матиме професійні вміння пастуха. Такий бізнес (страшне слово – той, що біса носить) побудований на духовній бідності, на голоді, хворобах, стражданнях мас. Вони, як приклад для багатих, ситих, здорових – таке може статись з кожним. Це не є осуд багатства, а для усвідомлення його природи – то це є тимчасове володіння матеріальними статками (енергією) во благо всім. Володарю - по його потребі, а надлишок іншим потребуєчим – це умова справедливості. Бо перекіс в цьому процесі веде до того, що в бідних нагромаджується гнів, зависть... Краде, чи привласнює надлишок статків вироблених іншими той, хто боїться, що завтра не створить для своїх потреб; бере надлишок, бо боїться, що завтра працюючий на «хазяїна» зрозуміє, що він має рівні права в долях на надлишок. А природа цього страху у відсутності довіри, у відсутності довіри до собі подібних; немає віри ні в собі, ні до інших. Ці явища в мирському житті застосовуються, як гріховні діяння. Хоча це не так, бо в утворенні цих явищ беруть участь обидві сторони. Тобто не тільки той, що завидує, а й той, що є об'єктом зависті.

Цей перелік таких «гріхів» виріс в християнстві до півтора сотні і якщо взятися судити всіх причетних до цих гріхів з обох сторін, то і суддів не буде, бо наш суддя - наша справедливість кожного у всьому. Кожен такий гріх вмотивований олігархами церкви, як протилежність до очікуваних благ в очікуваному майбутньому. Зрозуміймо, що наша душа, наші тіла, наше єство, наше суспільство потребує правдивості, свободи, доброти, щастя сьогодні. Найвчать людей, діляться можливими знаннями для розуміння природи всіх якостей, які є в суспільстві для основного – для душі з розумінням того, що ці «гріхи» є тими ж благами для нашої сутності, тільки в меншій кількості. Нам зрозуміти потрібно суть гріха, його позитив. Позитив, який він несе кожному в окремоті, то тоді ми не зі страхом будемо відноситись до нього, а намагатимемося всяк послати подяку Суцному, що він дав можливість побачити ту благодать через позитив, який несе цей гріх-помилка в наше життя.

Мудрість людська виростає в людині від пізнання божественних духовних знань, які дають можливість нарошувати суспільні і інші матеріальні знання в людському досвіді, але ніяк не через божественний страх. Страх є страх з його неадекватними наслідками в діях. І які б ми до нього не ставили приставки це є одним з видів енергії в явищах негативної людської поведінки. Людина, яка пізнала Бога не має страху – вона свободна в несенні духовних знань серед людей, серед оточуючого середовища. Тому то носії божественної мудрості (святі) зі спокоєм приймали тілесну смерть від людства.

Наука сьогодні володіє певними знаннями і має докази того, що можна знівелювати ці, так звані, «пороки суспільства», але цього не хочуть служителі церкви, ні політики – вони завжди проти наукового прогресу (це дарунки Бога), проти розуму (це Божий промисел), то вони проти Бога, хоча слова можуть застосовувати «за». Вони мають страх втратити механізм управління суспільством відомими способами від свого ума, вони мають страх втратити прибутковий бізнес.

Релігійні традиції світу цього і молитви пристрастних людей якраз розкриті в цій викладеній притчі Ошо.

«Ваша молитва не є чисто любовною справою, ні — це бізнес. Як наслідок цього, ви молитесь, коли у вас неприємності; коли неприємностей нема, ви не молитесь. Коли ви в якомусь затрудненні, не можете справитися з чимось, ви молитесь, поскільки потребуєте допомоги Бога. Коли труднощів нема, ви забуваєте і Бога, і молитву.

Одного разу корабель повертався в свою рідну країну.

Раптом океан зійшов з ума ... моторошний вітер, корабель на краю загибелі. Всі почали молитися. Один суфій просто сидів там і не молився. Люди розгнівалися на нього і сказали:

— Ти релігійна людина, носиш одяг, зелений одяг суфіїв. Що ж ти за суфій? Ти мав би молитися першим. Ми не релігійні люди, ми просто люди бізнесу, для нас ця молитва, як і всі наші справи, не що інше, як бізнес. Ми пропонуємо Богу: «Ми дамо тобі те, ми дамо тобі це, тільки спаси нас». Чому ти сидиши мовчки? Чому ти не молишся?

Він сказав:

— Ви уже сказали, чому: я не бізнесмен. Якщо він хоче покінчити зі всіма нами, добре. Якщо він хоче спасти нас, теж добре. Я з ним в повній згоді. Чому я маю молитися? Для чого? Молитва означає деяку незгоду, вона означає, що відбувається щось, чого ви не хотіли б. Ви хочете, щоб Бог заступився за вас,

вмішався, припинив це, поміняв обставини. У мене нема свого бізнесу. Це його справа турбуватися про те, щоб спасти чи втопити. Якщо він хоче, щоб я був живий, то це його справа, не моя. І якщо він хоче, щоб я помер, це його справа. Я не просив про народження; я появився тут несподівано. Чи можу я просити про смерть? Якщо народження не знаходиться під моїм контролем, то чому смерть може бути не під ним?

Ті люди подумали: «Ця людина зійшла з ума».

Вони сказали:

— Ми займемося тобою пізніше. Дай нам тільки якось добратися до берега, і ми займемося тобою. Ти не суфій, ти не релігійна людина; ти дуже небезпечна людина. Але зараз не час турбуватися про тебе і вступати в полеміку з тобою.

А на борту був самий впливовий, самий знаменитий чоловік країни, він піднявся на борт з мільйонами бриліантів і дорогоцінних каменів. Він нажив їх дуже багато. У нього в місті був прекрасний палац — самий прекрасний мармуровий палац. Навіть цар завидував йому. Навіть цар багато разів просив його:

— Віддай мені цей палац — називай будь яку ціну, і я оплачу.

Але цей безумець говорив:

— Це неможливо. Цей палац — моя гордість.

Коли корабель майже уже затонув, цей чоловік закричав, звертаючись до Бога:

— Послухай, я віддам тобі цей палац. Тільки спаси мене.

І так сталось, що вітер зтих, океан заспокоївся, корабель було врятовано. Вони благополучно добралися берега.

Тепер цей богач опинився у великому затрудненні із-за своїх слів. Раніше він був у гніві на суфія — тепер гнів пройшов. Він сказав:

— Може бути, ти був і правий, що зберігав мовчання. Якби я поступив твоєму прикладу, я не втратив би свого палацу. Але я бізнесмен, я найду вихід.

І він знайшов вихід.

Наступного дня він виставив палац на аукціон. Він повідомив всі найближчі царства, всіх, хто був зацікавлений. Прийшло багато царів, цариць, богатих людей; зацікавлені були всі. Всі вони були спантелечені, побачивши, що якраз перед палацом сидів кіт, прикований ланцюгом до мармурової колони палацу. Богач вийшов і сказав:

— Цей палац і цей кіт виставляються на аукціон одночасно. Ціна кота — мільйон динарів, а ціна палацу — один динар: один мільйон і один динар.

Люди сказали:

— За цього кота — один мільйон динарів? А за цей палац — один динар?

Бізнесмен сказав:

— Не хвилюйтесь через це. Якщо ви зацікавлені, то знайте, що вони продаються тільки разом. На менше я не згоден. Якщо хтось зацікавлений, то це моя мінімальна ціна.

Цар цієї країни сказав:

— Так, я дам вам ціну, але скажіть мені, будь ласка, в чому секрет цього кота і палацу?

І він сказав:

— Секрету нема — у мене просто неприємності із-за молитви; я сказав Богу, що дам йому палац. А я бізнесмен; якщо він бізнесмен, то я тоже бізнесмен. Кіт — один мільйон динарів, — і цю суму я заберу собі. А палац — один динар, — і ця сума піде у фонд Бога».

Молитва — це просто ваша спроба переконати Бога поступати у відповідності з вами. А це абсолютно ваша уява. Перш за все, ви не знаєте Бога. Ви не знаєте, що йому подобається і що не подобається. Ви не знаєте, чи існує він чи ні. Але молитесь. Це погана постановка справи, і так діється у всьому світі.

Я проти такої молитви, тому що це в основному бізнес. Це підкуп Бога. Це надія на те, що ви можете підкріпити його его: «Ти великий, ти співчутливий, ти можеш зробити все, що захочеш». (Таким чином, даючи силу, даючи енергію свого его, то цим одночасно ми і даємо силу Дияволу. Тому, ми вже стали часто говорити, що сьогодні нами, світом править Диявол. Ось і в цьому природа його могутності у всіх наших мирських ділах. Це вже душі наші стогнуть від такого стану речей і діянь наших і вже через думку, через слово ми так говоримо, як про доконаний факт — править Диявол!)* І все це говориться тому, що вам щось потрібно. За всім цим лежить обґрунтування — інакше б ви не молилися».

Хто дав релігійним традиціям такі повноваження? — Ми. Бо якщо у нас такі благі наміри, то покажуємо особистими прикладами і особистим станом душі. Це дасть більше благ для суспільства. Духовний стан служителя церкви, політика, як служителя держави (державний службовець — є такий соціальний стан в суспільному облаштуванні) має бути критерієм як певного батька, вождя, вчителя. Вони говорять, що є слугами Бога, слугами народу, а наяву є суддями в образі Бога, є вождями і власниками людей і матеріальної сфери. Природа влади є пряме приховане явище, так зване пекло, що описується в

святих книгах. А ті, що помішують смолу і підкидають енергію під чан (в тому числі і з нашою допомогою) є якраз тією неконтрольованою, безсовісною і без – душ – ною частиною суспільства, які хочуть називатись елітою, що так не є.

До керівництва нами пруться самі, один одного давлячи, обманюючи і ховають свої сіркові очі від усіх. Їх життєве кредо: «Плюй на ближнього, какай на нижнього і карабайся на верх». Одначе лізуть не тільки до можливості володіти і впливати на собі подібних і по гроші, а й в наші душі, у наші діла своїми руйнівними ідеями наробити більше зброї для захисту миру. Який абсурд! Не буде зброї, то не буде і війни. Ось такими благими словами-лозунгами прикриваються диявольські наміри. Думається, що з часом таке подане ними нам бачення зміниться. Духовність приходить до нас, коли ми відчуваємо її потребу і ми запрошуємо Бога з його якостями до себе, в свою душу, в своє життя. Від'єднуємо зерна від плевел. Можливо, ці роздуми про спокій, про нарощування духовних цінностей, можуть сприйнятися, як заспокоїлива дія – ні це бунтарство, це вимога свободи духу і тіла.

Син батька не може з-розум(ом)-і-ти, брат брата, то як можна говорити про розуміння, чи порозуміння служителя церкви, чи політика, або їх діяння. Їх духовна бідність візуально бачиться на явному матеріальному збіднінні суспільства. Бідних з кожним роком більше, більше злочинців, більше тюрем, більше суддів, більше державних установ, але де ... благополуччя? Щось не так діється. Ми самі себе не можемо зрозуміти і подеколи усвідомити своїх слів і вчинків. Ми не можемо усвідомити суті, свого покликання. Пізнання себе дає шанс (сенс) росту індивідуальності, для нашого розуміння і для нас, для нашого розуміння природи добра і зла. Той, хто пізнав себе не буде кандидатом на посаду, не буде продукувати своє бачення.

Добре жити скучно, погано жити нестерпно. Проходить таке чергування на наші замовлення. Мужчину притягує жінка, а жінка – мужчину; бідного – багатий, а багатого – бідний... Багатий може думати, що в забитих селах люди живуть в радості і благоді, у злагоді душі і тіла, бажань і можливостей, бо на них не впливає цивілізація. Бідний може думати, що велике щастя жити в столиці, ходити в цирк, в ресторан, лежати на дивані. Це дані соціопитувань. Який парадоксальний висновок впливає звідси: багатий думає про духовні цінності, а бідний про матеріальні. Ось звідки істинне твердження Ісуса Христа: що тому, хто має – додається, а тому, хто не має – відніметься. Це ж мова про духовні цінності, про духовні надбання.

Про природу багатства ми говорили, слід розглянути суть бідності і зрозуміти, що бідність матеріальна, яку ми бачимо візуально йде поряд з бідною духовністю, якої ми не бачимо. Бідний не той, у кого мало, а той, кому ще мало з того, що є, і той, хто бажає ще більше. І саме з такого критерію нам слід зрозуміти бідність матеріальну і духовну. І ум такої людини весь час в гонитві за багатством, а це ознака бідної душі. Бідної душі не тримається багатство.

Але шанс духовного розвитку присутній і тут. Тіло, отримавши душу з таким низьким розвитком душі, має усвідомити, що ми маємо шанс в мирському житті отримати однаковий відрізок приросту духовного з багатим, а то ще й більше. Ми ясніше бачимо можливість, ми не переобтяжені матеріально і до нас у всіх менші претензії в матеріальній і духовній площині. Кіно, газета, книги показують різні і рівні можливості в досягненні матеріальних висот не залежно від наявного матеріального становища, але давайте відштовхуватись від реальних потреб і можливостей, але не від книжкових і своїх бажань. Бідному важче реалізувати бажання не маючи матеріальних статків. Тому то народжується розчарування, зависть, злоба..., а ці «якості» не сприяють духовному росту, а навпаки ведуть до ще більшого збідніння душі.

Кожен заздрісник, наклепник, ненависник, насамперед жебрак душею. Вони позбавляють себе накопичення, вони є богозалишеними особистостями. Вони і в минулих життях також не подбали пізнати істину і основи буття. Ми можемо з болем спостерігати, як такі жебраки шкодять і собі, і іншим. І неможливо дати їм полегшення, для них кожен даючий вже ненависний, і ці слова викличуть тільки злість. Можна часто спостерігати, як одержимі злістю діють всупереч здоровому глузду, аби зробити комусь погано. Ось такі діяння можна сміливо назвати втіленням диявола в людській подобі.

Сійте доброту, милосердя, радість стільки, скільки можете і додається Вам. Принагідно згадаймо притчу про виноградаря і оплату праці ввечері тим, що працювали в нього зі сходу сонця і тим, що прийшли перед закінченням збору. Це теж духовні повчання і саме так ми їх розуміймо.

Протилежність нас манить таїною і одночасно ранить. Таїну формує зовнішнє сприйняття і сприйняття зовнішніх дій. Коли ми бачимо на вулиці мужчину і жінку, що тримаються за руки, то в нас росте осуд від зависті і від страху, бо ми теж так пройтись з близькою людиною не проти, але боїмось осуду іншими. А чого це вони тримаються, а хто їм дозволив, який вони приклад негативний показують дітям? ... Чого вони тримаються за руки? Та і ті, що тримаються не зможуть пояснити. Таїни не розголошують, а духовні таїни і при бажанні пояснити, то слів потрібних не знайти. Про це говориться в одній притчі – коли вчитель попитав своїх учнів, чи вони знають, як пахне троянда? Всі знали. Тоді він попросив їх розказати про це – і ніхто не зміг. Цей божественний промисел і людині не може відкритись

навіть у її пізнанні. Людина свідомо цього, хоч визначає смисл життя певними словами. Не-сві-дома (не світить дома, в душі) ж стоїть на березі річки і дивиться на протилежний берег і її інтригує невідомість, але опинившись на протилежному боці, вона бачить нову інтригуючу невідомість покинутого берега. Все шукає нових і нових пригод, але мабуть авантюр. Заспокоюємось і побуваємо на обох берегах річки і сприймаємо все як є із задоволенням, дякуючи сущому, що дана нам така можливість бути свідомим спостерігачем, бути капелькою в океані, частинкою у всесвіті, бо ми пізнали обидва береги і їх розділяє одна і та ж вода і вона омиває їх обох. Там стояв дуб, а тут стоїть вільха. Що помінялось ? Душа наша на місці. Пізнала обидва береги, пізнала воду. Це було зовнішнє для неї.

Свідомі дії можна описати, як дії во благо душі душею при допомозі ума. Несвідомі дії проходять і тоді, коли душа в тілі, але тілом управляє ум. Тільки в неординарних ситуаціях наше єство діє від імені підсвідомості. Це відбувається саме тому, що в таких випадках ум від страху, чи в розгубленості відключається і нашим тілом управляє вже душа. Ніхто нікого не спонукає бути «білою вороною», чи нести «свій хрест» по життю, бо сущий дав тіло для росту душі. Саме зовнішнє є поводитирем внутрішнього. Саме зовнішнє складає скарби у внутрішнє – в душу.

Дії від ума виникають від бажань. Бажання є творцем і рушійною силою нашого матеріального життя, яке ми реалізуємо через гроші в будь якому еквіваленті у змагальності і в порівнянні: більше, краще, красивіше, швидше... Не май одразу кілька великих бажань. Добре їхати верхи на одному коню, а не на двох, чи трьох.

Якщо ми звільняємось від бажань, то наш ум не продукує ідей, проблем. Ми так перериваємо ланцюжок і ми забуваємо, що були проблеми, які збуджували, чи пригнічували нас. Ми зупинились. Живемо сьогодні і тільки сьогодні. Ми не спішимо і ми не напружуємось для вирішення питань, а енергію скеровуємо на себе, або у Всесвіт – для всіх. Ми даємо. Ми маємо задоволення. Най наша капля енергії попала в океан Всесвіту і це добре. Ми маємо відчуття, що ми також океан незалежно, чи ми українці, чи мусульмани, чи чоловік, чи жінка. Ми відчуваємо силу, що розпирає груди – даруйте її. Не дайте уму скерувати цю силу, яку відчули, на будь що незначне, а в основному на ліквідацію виявлених своїх бажань-недоліків, які були в минулому. Саме там вони родились і доводячи їх до зрілості ми стаємо напружуватись, щоб здійснити, чи закінчити, або вирішити проблему в майбутньому. Тому, якщо ми перестаємо думати, говорити про діла минулого, то ми не родимо дитини-бажання для вирощування зрілої якості у майбутньому, тобто ми перестаємо відчувати тиск проблем. Нами перестають управляти бажання. Вони не поїдають нашої енергії, яку ми у такій «безвиході» стараємось почерпнути з океану, з себе. Така природа бажань, яка веде до спалювання своєї енергії, свого тіла і оточуючих. Раз таким розмірковуванням ми зупиняємо ум, то практично з цього моменту відчуттям задоволеності ми відкриваємося в стані прийняття і ці самі бажання починають реалізовуватися в нашому житті. Ось таке усвідомлене вміння управляти своїм єством через пізнання і дає нам можливість жити в радості і в матеріальному достатку. Пробуй-те!

Не пізнавати природи бажань є небезпечною тенденцією – крім тіла захворіє душа. Бути стороннім спостерігачем в цій ситуації без їх вивчення, без прикладання певних зусиль, без застосування певних знань приведе до деградації наше єство. Для прикладу. Не звертаючи уваги на прогресію катаракти лівого ока, чи настроївшись на те, що ми не будемо звертати уваги на цей факт, то катаракта все одно буде залишатись незалежно від того, що нам 70 років і на наші передбачення, що для нашої життєдіяльності нам достатньо зору правого ока. Таким баченням ми прирікаємо себе на небезпеку, ризкуючи тим, що катаракта заволодіє і правим оком. В результаті ми станемо повністю сліпими.

Добре є, коли ми вчимося вирішувати свої бажання не створюючи нікому проблем. В повсякденщині ми все одно займаємось діяльністю і творимо, чи трудимось в залежності від духовного стану для потреб тіла, або трудимось для реалізації своїх ідей, бажань. Якщо наше бажання стало проблемою для когось, то це перш за все є нашою проблемою. Її потрібно самим і вирішувати, не перекладаючи на чийсь плечі, чи проігнорувати її. Від цього планета Земля не стане статично на три слони. Здається, доречним буде на всі ситуації життя, як показовий епізод із життя великого Галілея. Коли папа римський запропонував змінити в його книзі текст і викинути рядки про те, що Земля обертається навколо сонця, бо так не написано в Біблії, то мудрий Галілей сказав, що не напише цього рядка у своїй книзі, але Земля від цього не перестане обертатись навколо сонця, тобто його розчерк цьому не завадить. Тому то, якщо є факт, то до нього маємо підійти зі знанням, вивчити до самих коренів, зробити висновки кожному з будь якої сторони конфліктної проблеми.

Людський ум часто розчаровується в мирських бажаннях, коли їх неможливо реалізувати, а реалізуваши одні, то автоматично на заміну реалізованим бажанням вимальовуємо у своїй уяві нові аж до радощів раю. Про пекло згадуємо, як категорію минулого. Тому то мудра людина до бажань завжди відноситься обережно, з усвідомленням їх суті. Тільки розум дає нам розуміння, що ні одна річ не може

задоволити наших бажань. Можливо, тільки відчуття потреби в пізнанні істини є безконечним, що живить нашу сутність енергією, що дає силу битись серцю, дихати і мати радість. Але так більш за все слід змінити це слово «бажання» в цьому абзаці на слова: відчуті потребу.

Відчувати потребу - це насіння всього сущого. Бог забажав, щоб була людина... і так сім днів. Бог забажав творити. На шостий день сотворив Бог людину, сказавши: «По подобію і образу своєму», по подобію, як частину природи тілесно і по образу, як творця, який свідомо може пізнати себе, тобто, пізнати Бога в собі. Шість днів трудитися, а сьомий віддає своїй суті, своїй духовності, очищенню себе, для усвідомлення себе без думок, слів і дій, тобто в спокої на відновлення сил тілесних і духовних. Ці шість днів є теж творчістю, що допомагає розвитку душі, тому таке узагальнення, що тільки сьомий день для духовного розвитку неприйнятний. Перебуваймо з Богом, у Бозі кожен день, бо в цьому є насущна потреба всього, що є в Природі. Бог є творцем постійно і не тільки в тих шести днях при створенні світу. Ця енергія творіння була до того і є, і буде. В нього і сьомого дня в тижні немає, бо ці всі дні в нашому суспільному умі. Сьомий день оголошено церквою для церкви, як соціального інституту, а потім же там появилася потреба у відзначенні інших суспільних дат, як знакових для церкви. Для Бога кожен день має проходити в молитві – чи то думково, чи словесно, чи в процесі творчої діяльності, як способами надбання духовних якостей, бо він є цим Всесвітом і далі по сей день управляє і досить вміло, унікально, творчо.

Якщо ми усвідомлено розуміємо Бога, то ми весь час знаходимося в стані молитви в доброті, любові і радості. Коли ми працюємо, коли ми спимо, то ми завжди в русі думки, слова і дії. Так і в начало діяльності кожної релігійної традиції закладено ці чисті починання. А вже потім людство вносить свої елементи - і це справа їх ума. Ум не приводить зразу до Бога і це приводить нас до усвідомлення в окремоті до відторгнення релігійної традиції. Ось в таку наповненість життя, наповненість творчістю вкладено в слово - забажав – були види енергій (сила, відчуття, потреба) і він зайнявся творінням прекрасного, говорячи: «Добре», схвалюючи свою роботу від задоволення. Це і була його потреба творити в роздаровуванні, в її розподілі. Сущий не йде в церкву спеціально для молитви, а весь час в трудах безперестанно, то що він не є менш значущим як джерело духовних енергій. Частина людства йде в церкву згідно якоїсь релігійної традиції, а в іншій традиції цього святкування немає і людям немає потреби іти в церкву. Такий каламбур в середовищі релігійних традицій наводить на думку, що творінням релігійних традицій займався не Сущий, а люди. Він не святкує – він трудиться. Він весь час в нас в нашому єстві і в інших предметах і дієвих рухах у всьому Всесвіті і чомусь не дотримується ритуальних діянь, технік – вони йому без потреби. Ці ритуали канони є чисто церковними, а не духовними справами. Тому визначення сьомого дня для віддачі Богу не є істиною, цей день є для інтересів церкви. І з позиції нашого ума так ми можемо споглядати, а фактично він скеровує наші єства в сьомий день для проведення релігійних ритуалів, бо тільки до цього ми доросли в своєму духовному розвитку на сей день (тут мова про тих, хто відвідує церкву). Так є в пристрасному житті. Устремління релігійної традиції цілком виправдане, а наше сприйняття проявлених бізнес інтересів лежить в нас самих грязнотою нашою.

Ми, можливо, не знаємо все про Всесвіт, а про його прояви в природі на планеті Земля, інших планетах, сузір'ях, сонцях ми можемо тільки дивуватись, що весь цей процес працює без збою у своїй мінливості, у своїй циклічності. Бог продовжує творити, навіть тоді, коли нас не буде тут. Але, чи ми, діти його по духу, досягли таких вершин кожен окремо, чи задіяли ми все можливе для нашого духовного росту? Ба, навіть в мирському, матеріальному не кожен може сказати, що досяг матеріальних цілей за своє нетривке життя. Життя, яке є повним бажань і напружень, підйомів і падінь.

Друга сторона медалі бажань є можливості. Не кожна людина, яка усвідомить потребу пізнати істину зможе протягом життя знайти цей шлях до істини. Багато званих, але не всі будуть гостями.

Можливість пізнати істину, можливо, ближче самої істини, як можливого візира в пізнанні сенсу життя. Життєва спрямованість руху по шляху до істини більш насичена фактами і подіями, що дає енергію для духовного зростання, ніж сама істина, бо з нашої позиції істина сприймається як щось стабільне. Але чим ми більше пізнаємо її прояви, тим прекрасніше наше життя тепер і дуже велика ймовірність, що ці пізнання збережуться в наступному житті.

Спокуса, диявол завжди приходять із зовні. Їх створюють наші бажання, подавлений гнів, жадібність, зависть, злоба, міжстатеві втіхи. Підживлюючи спокусу бажаннями, ми спалюємо в собі енергію, позитивну енергію, ми спалюємо свою душу... Ні її ми не спалюємо, ми її закриваємо вказаними явищами, «закриваємо» діями ума, диявола нашого. Бог і Диявол, позитивна і негативна енергія у Всесвіті урівноважуються. Такий процес урівноваження часто люди спостерігають у своєму житті. Не дарма говорять, що в житті людина по черзі проходить то чорну, то світлу полосу життя. Але людина, яка в своєму житті послуговується духовними надбаннями, іде врівноважено по життю. У спокійній ході людина своєчасно приходиться до пункту призначення через обидві полоси. В духовному плані така людина ходить з Богом.

Великим помічником у формуванні бажань і водночас свідомості є наші очі. Недаремно говорять, що

очі є дзеркалом ума і по їх реакції на наші слова і наші дії ми можемо визначити позицію співрозмовника, чи колеги до даних слів, чи дій. Для прикладу. Станьмо зі сторони і поспостерігаймо за очима людей. Через деякий час поспостерігаймо за очима тварин і потім знову за очима людини. Ми порівняли і встановили, що в цілому у тварин спокійний м'який погляд, а в людини – заклопотаний, тривожний, боязливий... і тільки деколи добродушний, щасливий... – в залежності від стану ума чи душі. Уважно поспостерігаймо спочатку за однією людиною, особливо коли їй доводиться спілкуватися, чи співпрацювати з різними людьми і в різних середовищах – в сім'ї, на вулиці, в трудовому колективі. Спостерігаймо і самі робімо висновки: наскільки людина спокійна, то настільки і спокійно, і мудріше приймає рішення... Знаходиться в стані спокою не так просто. Це не є стан нерухомості тіла, а стан спокійного споглядання, уважного слухання, мудрого прийняття рішень і зважених дій.

Людині важко бути спокійною. Її з дитинства вводять в швидкий ритм – намагання батьків у прискореному пізнанні оточуючого середовища, підтюпцем за батьками до садочка, школи; потім система заборон і обмежень (в сім'ї, в садочку, в школі, в університеті) з двоїстістю оцінок і стандартів життя. Стаючи на шлях самостійного життя, приходиться вирішувати масу питань, застосовуючи різні способи і методи, починаючи з дітей, батьків, знайомих, колег, підлеглих, начальників і кінчаючи своїми рішеннями, своєю реакцією, своїми поступками. Людина мандрівник, пошуковець хорошого, поганого і змішаного.

Саме по очах все це видно. Основна маса очей напружена, стривожена, відчужена, сумна... Коли людина помічає за собою спостереження, вона раптово міняє стан очей і в більшості випадків до ворожості (хто і як посмів підглядати в наші думки, клопоти, бажання? На основі особистого страху). Виказує стан душі і міміка, і жестикуляція, але як допоміжна функція оцінки, хоча і в багатьох випадках ці допоміжні функції керовані умом. Очі майже не можна контролювати. Хочемо, щоб не бачили наш суєтливий ум, то ховаймо очі від чужих поглядів. Так багато і поступають, перебуваючи в лихому стані. Читаючи ці рядки, то приймімо дещо для науки собі, раз ми порівнювали, оцінювали, то і вибрати будемо ми мабуть кращі варіанти.

У минулому, єдиним способом навчитися чогось була участь в будь якій діяльності разом зі старшим поколінням, працювати з ними - це було єдиним способом. І, звичайно, старших завжди поважали, тому що вони були вчителями. Вони знали, а ми були не знаючими - ось тут було коріння пошани тих, які знали. У минулому було майже неможливо, щоб молоді люди не поважали старших, або, щоб вони, посміли б навіть в думках уявити себе більш обізнаними, ніж старші. Знання було вирішальним. Люди, які знали - володіли владою, силою. Люди, які не знали, то владою і силою не володіли. Сьогоднішнє покоління підійшло до нової, абсолютно нової стадії розвитку. За цей час велика частина знань людства зробила квантовий стрибок - вони так сильно пішли вперед у плані доступності. Просто сидючи в бібліотеці, ми можемо отримати всю інформацію про весь світ, у всіх його вимірах, щоб не відбувалося. Нам навіть не треба виходити за поріг бібліотеки.

Негатив є негатив, але досить по різному люди його розуміють і сприймають. Який би не був стан душі, то це не є негативом, бо ми його побачили. Це є прекрасно – в очах жевріє надія, горить вогонь життя з його перемогами і невдачами.

Відкинемо осуд, оцінку, аналіз, висновки і постійне «копання» в минулому і це буде першим кроком до бачення своєї суті. Аналогічна ситуація між релігійною традицією і істинними знаннями, між святим і грішником - перший згадав, знає, а другий має шанс знати. Відкинемо гасло служителів церкви, політиків, психологів: «Ви повинні жити так-то, а такого-то не робити - згадайте десять заповідей». Хто їх дотримувався, хто їх дотримується? Живи в гармонії, в згоді з Природою і наша сутність сама підкаже - як нам чинити в тій чи іншій ситуації без шкоди собі і для всіх. Майте гідність і по-вось-мо-сь, як Боги, тоді ми будемо бачити все навколишнє в інших якостях, а все життя, як вируюче, невичерпне джерело. Тоді й виникає бажання, як потреба - слава Сушому.

«Одного разу, повернувшись з прогулянки, Хінг Ші застав своїх учнів за бурхливим обговоренням. Підійшовши до них, він запитав:

- Про що ви тільки що спорили?

Учні відповіли:

- Вчителю, ми пробували визначити, які три хиби у людини самі страшні.

- І до якого висновку ви прийшли?

- Ми вирішили, що самі страшні хиби – це бути сліпим, глухим і німим, - відповів один з учнів.

- Ви сказали лише половину з того, що слід знати.

- ??? Половину?...

- Так, бо ви не згадали про те, що немає гіршої хиби, як бути сліпим до біди чужої душі; бути глухим до прохань про допомогу серцю і бути німим через байдужість і миритися з цими явищами в собі».

Тому релігійні традиції стоять на сторожі – людина має отримувати щонайменше знань, але наголосимо – знань божественних. Ці традиції не можуть спинити потяг до розвитку душ у пізнанні істинних знань і тому стараються наповнити нас бажаннями у накопиченні через засвоєння непотрібної інформації, каламутної інформації, несуттєвої інформації – і щонайбільше в школах і в суспільстві через систему книговидавництва, кіномистецтва, естрадної музики, через засоби масової інформації, яка суттєво впливає на життєдіяльність окремої людини і суспільства в цілому. В цьому їм допомагають партії і державний апарат, бо в них одна мета – обмеження свободи, обмеження в пізнанні смислу життя, обмеження до оволодіння знаннями Всесвіту.

Саме завдяки великому потоку інформації людина виявилася відділеною від своєї цілісності, чистоти – їй ніколи займатися пізнаннями. Інформація віддаляє нашу сутність від пізнань і цим займається суспільство в особі школи, церкви, ЗМІ ...

Це одна із скритих форм стишеного знищення людства, бо непотрібна надлишкова інформація забирає велику кількість життєвої енергії і яка «виховує» в нас рабське існування звичайного кіборга з скороченим строком життя і який уже зараз з першого класу відчуває відсутність радості в житті, а друга частина небезпеки в тому, що молодим людям цією інформацією не дають розвивати в собі при-родні задатки і в них не залишається часу на пізнання себе, своєї сутності. Це ціленаправлена політика геноциду людства і спектр способів її втілення досить широкий. Це найближча небезпека людства, це хвороба, яка пустила метастази, коріння... Ми своїм німим спогляданням займаємося знищенням дітей, нашого майбутнього людства, бо це основна складова в процесі зникнення цивілізації.

На війні вбивають тіло, а в школі, університеті вихолощують духовне, вбивають душу. Для прикладу, ми вчимо дати подій, назви міст ..., а для чого. Яка роль тих предметів у житті дитини, та і дорослі не знають. Для обмеження спроб пошуку істинних знань про себе, як людину, так і про все, що її оточує. Згадуємо притчу «Школа звірів».

Можна спостерігати різні типи людей, які відрізняються по суті своїй. Одні не думають про майбутнє, і намагаються, як би, покінчити в житті земному всі свої наміри; інші спрямовані вперед всім духом, для них життя земне не представляє ніякого кінця, бо думати про нього вони не мають часу. Навіть не будучи дуже витонченими, ці люди серцем чують, що все попереду. Майте справу з другими, бо навіть при помилках вони все-таки будуть спрямовуватися в майбутнє і тим самим вже йдуть у пошуках шляху істинного. Знайте, що Душа радіє перебуваючи в серці люблячих майбутнє, як спосіб руху і потенціал їх невечерпний. Також дивіться співчутливо на людей, що не відають майбутнього, бо багато людей склали собі такі обмеження, що вони не можуть проявитися через каламутні обмеження ума.

Наприклад, жінка працює заради своїх дітей - тільки подумайте, скільки всього вона здатна зробити за двадцять чотири години на добу, день у день протягом життя, скільки енергії вона витрачає на все це. Що це наше читання книги, або будівництво будинку є невеликим тимчасовим мізером на фоні всього життя. Де ж вона черпає сили і енергію? У Всесвіті. Вона навіть не замислюється над процесом прийняття і раздаровування (це необхідна умова, яку слід усвідомити). Ці енергії, як би автоматично надходять в її єство і переходять далі. Вона не скаржиться на втому, не шукає виправдань в ліні, в зайнятості чимось іншим. Цінність такої жінки в безперервності і постійності течії цих енергій. Сталість і рішучість працювати (втілювати, перетворити в реальності думки, слова і діяння) і є устремління. Такий стан сталості і є умовою, яка підтримує її життєві устремління. Така сталість руху енергій не народжує навіть думки про те, щоб ухилитися.

Тут слід дещо усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, отримати доступ до енергій Вселенського Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя і мати особисте задоволення - так не буває. Це занадто дрібно. Ми самі по собі дрібні. Якщо ми робимо щось, тільки щоб допомогти самим собі, це ніколи не спрацює. Нам не вдасться по-справжньому вкласти в щось, якщо це тільки для нас одного. Для цього необхідно відчути велике устремління в передачі понять основ знань про духовний світ іншим. Тоді через нас починають рухатися позитивні очищаючі, лікувальні енергії для Душі і Тіла. Такий відчутний рух енергій в нас дозволяє нам ментально змінюватися в кращий бік - змінюється сприйняття і відчуття навколишнього середовища і змінюємося і ми самі. Це основа цих знань - прийняти для інших, відкинувши гасло - жити як інші. Таким чином ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Буття – це все, що відбувається з нами: добре, чи погане. Наші намагання діяти, це є дія ума, дія інформативного середовища, на базі минулих думок, пам'яті, інформації, досвіду, середовища (мораль, право, звички, характер), та і сама дія при завершенні є в минулому. Буття це є теперішнє, це є те чого ми не знаємо, але це не є і майбутнє. Не даремно говорять, що не суди людину за її дії, бо це вже в минулому, яке ми не можемо виправити. Ми ж не знаємо, чого людина так діяла на той момент, а не інакше. Вже

тепер вона, можливо, поступила б інакше. Можливо, таке усвідомлене розуміння такого переходу поглядів і відчуттів і є природою переходу в іншу іпостась, на іншу шаблону драбини розвитку. Суть переосмислення наших минулих негативних (грішних) вчинків веде до бачення істини, веде до усвідомлення пізнання реальності. Наприклад, цей духовний ріст і є шляхом до святості. У кожного святого є минуле, у кожного грішника є майбутнє. Так є в житті, що грішники виростають духовно і тілесно до стану святого, а святі, падаючи, стають грішниками.

У процесі зміцнення устремління до духовного ми також тут зупинимось і на інших негативних діях, які є присутніми в нашому житті. Зокрема це осуд, судження. Ми, зазвичай, осуджуємо те в інших, що хочемо робити самі, але боїмося наслідків. Це стосується будь якої професії (навіть такої, як мирські судді). Зазвичай, професія вибрана нами, нашими батьками, суспільною затребуваністю, своїм аналізом, оцінками і перспективними очікуваними вигодами, чи по проявлених задатках, таланту і є зовнішнім відбиттям нашої сутності. Подобається робота, робота до душі – ми деколи так говоримо, то ми по виду діяльності, по роботі і можемо визначати сутність людини. Ті наші слова, ті навички і вміння, ті вчинки якраз і розкривають нашу сутність. За цими ознаками і своїм баченням ми маємо змогу духовно рости, бо це улюблена робота, це творча робота. Ми цей духовний ріст будемо відчувати через присутність задоволення. Швидкість росту у кожного своя. Навіть зберегти той стан душі який ми відчули досить не просто на перших порах. І тільки усвідомивши цей стан, ми вже його відчуваємо постійно. Відчувши його раз, ми отримаємо великий доступ до іншого бачення себе і іншого бачення оточуючого нас світу, а відповідно до зміни свого стилю життя.

Вся краса нашого усвідомлення має інші якості – ми протягом тілесних життів прийшли через страждання до розуміння усвідомлення нашого життя, його смислу. Тепер наш такий стан підтверджує наше ество в наявності бдіння, в нашій насиченості енергіями творіння, в цій нашій цільній мудрості і визначеності смислу самого життя.

«Одного разу вчитель показав учням чистий листок паперу, на якому була поставлена маленька чорна крапочка і спитав їх: «Що ви бачите?». Один з учнів відповів, що бачить крапку; другий відповів, що бачить чорну крапку; третій відповів, що бачить жирну крапку. Тоді вчитель відповів: «Ви всі побачили крапку, а ніхто з вас не побачив великого білого листка паперу!».

Ось так же ми судимо про людину, по його дрібних недоліках».

Судити буття не можемо, бо не знаємо майбутнього. Ми не знаємо своєї сутності. Досить мізерна частина людей займається пізнанням себе і то настільки наскільки ми можемо знати інших. Природа судження лежить в основі таких дій, як порівняння, аналіз, висновки. Інша людина є нашим дзеркалом у якому ми бачимо своє тіло, слова, вчинки. Це і є механізм бачення себе усвідомлено, а коли ми навчаємось споглядати, відчувати себе, пізнавати себе, то це і є тією стежиною, що веде нас на шлях пізнання істини.

пі – знання

У чому різниця між знанням і пізнаванням? У словнику різниці немає, але в смисловому наповненні різниця безмірна. Знання - це теорія, пізнання - це знання плюс досвід. Знання за своєю суттю є інформацією для нашого ества, але інформацією правдивою, істинною, що приходить від Суцього. І якщо ми в змозі її прийняти своїми відчуттями і пізнали в процесі досвіду, то це і є пізнання. Між ними може бути процес усвідомлення після отримання знань, бо не факт, що ество прийнявши знання і наш ум почне діяти. Ум добре починає діяти, отримуючи інформацію, бо вона йому знайома, а істинні знання йому не знайомі в деяких параметрах, а саме в духовних. І це його насторожує, думка зупиняється і він не діє – він вивчає духовні знання. Він обов'язково зробить висновки і прийме їх. Це буде його досвід, який влаштовує його, тіло і душу.

Той, хто пізнав себе знайде найбільшу з таємниць всередині себе - душу, а всередині таємниці тіла - сам вівтар своєї свідомості. І як тільки людина знаходить свідомість в самій собі, то одночасно вона знаходить ключ до найвищого Духу.

Як увійти у власне пізнання своєї сутності? Саме ум з тілом відкривають двері до пізнання - тіло служить трампліном, а ум робить рекорди.

Не шляхами, не фактами і доказами підтверджується предмет пізнання, а сам предмет і вміння його пізнавати суттєвостями своїми. Інше доложиться наявними фактами і доказами. Зуміємо розбудити ці чуттєві можливості пізнання, тоді і істина засяє.

Знання ж несуть інформацію і якщо вони не прийняті нами і не пізнані на практиці, то вони залишаться інформацією. Інформація несе також знання людські минулі, тобто, колись вони прийшли до

них, але відкинуті, як не прийняті більшістю, то тут - якщо ми їх приймаємо душею і вони пізнаються на практиці, то це вже є знаннями і ці знання також від Сушого, але пройшли через людське збереження для нас. Просто слід розрізняти в її закінченості, як пізнаний факт, або подія. Прийняте нами знання є знанням для нас, але для інших воно спочатку теж може бути інформацією від нас. Тобто в самих символах слів «знання» і «інформація» за змістом різниці ніякої, а тільки по результату прийняття, засвоєння і застосування. Знання ж прийняті нами, як новий ідеал, то це стане, грубо кажучи, формальною заміною одного ідола іншим, з новими словами, з новими думками.

Тільки часова відстань є показником істинності знань? Істинні знання перевірені часом і не одним досвідом. Ми зможемо побачити, як знання створює дистанцію, як знання стає перепоною ... Як знання стає між нами і реальністю, як у міру збільшення знання зростає дистанція ... Як втрачається невинність; як руйнується диво, калічиться, побивається знанням; як життя в знанні стає тупим і нудною справою ... Втрачається таємниця. Таємниця зникає, тому що ми починаємо жити з ідеєю, що вже знаємо. Якщо ми знаємо, то яка може бути таємниця? Таємниця можлива лише, якщо ми не знаємо.

Саме тому людина стає все більш поінформованою і все менш релігійною. Чим більше людина зайнята суспільним навчанням, тим менше у неї можливості наблизитися до цілісного. Тут знову повторимося, що не дарма Ісус Христос запрошував всіх бути, як діти. Дитина знає істину, ми, стаючи дорослими, все більше починаємо знати тільки звичайну зовнішню дійсність. Ця дійсність полягає в тому, що ми оточили себе планами, ідеями, бажаннями, мисленням. Ця дійсність - наша інтерпретація істини - державного устрою, або якоїсь партії, або якоїсь релігійної традиції, як свій ідеал. Істина - це просто те, що є; те, що ми споглядаємо; те, що ми відчуваємо. Дійсність - це те, що ми здатні сприйняти умом через органи сприйняття, це тільки наше уявлення про істину. Реальність складається з речей, і всі вони є окремими в нашому сприйнятті. Істина виходить із розуміння тільки однієї космічної енергії, якою насичений весь наш життєвий простір і ми. Істина складається з єдності, реальність складається з множинності. Скільки людей - стільки й реальностей.

Із спогадів ОШО. «Він погоджувався зі мною до певної точки. Потім я сказав щось таке, що не сподобалося з його єврейському вихованню, що суперечить Каббалі, і негайно ж енергія змінилася. Він сказав: «Все правильно. Все, що ти говориш, правильно, але в одному - що у Бога немає мети, що існування існує безцільно - я не можу з тобою погодитися. Тому що Каббала говорить прямо протилежне: що у житті є мета, що у Бога є мета, що він веде нас до певного призначення, що є призначення». І я не прошу зі мною погоджуватися, пам'ятайте - не йдеться про те, щоб погоджуватися чи не погоджуватися. Коли ти бачиш троянду, погоджуєшся ти з нею, чи сперечаєшся? Коли ти бачиш світанок, ти погоджуєшся чи сперечаєшся? Коли ти бачиш вночі місяць, ти просто його бачиш! Або ти його бачиш, або ні; але не йдеться про згоду чи суперечку». У цьому вся природа покликання нашого, але ніяк не мети.

«Я знаю ...» Всі великі уми світу - будь вони містики, поети чи вчені - абсолютно погоджуються в одному: чим більше ми знаємо, тим більше розуміємо, що життя - абсолютна таємниця. Наше знання не руйнує таємниці.

Лао-цзи говорить: *«Весь світ здається таким розумним, тільки у мене в голові плутанина; весь світ здається впевненим, тільки я в замішанні і нерішучості»*. Лише дуже дурні люди думають, що, чим більше вони дізнаються, тим менше в житті таємниці. Лише тільки посередній ум стає занадто прив'язаним до знання; розумний розум залишається вище знання. Він використовує його, безперечно використовує - воно корисне, утилітарно, - але прекрасно знає, що все справжнє приховано, залишається прихованим. Ми можемо продовжувати дізнаватися і дізнаватися, але таємниця залишиться невичерпною.

Слухай з прозрінням, приймай те, що лягло на душу з приємними відчуттями. Прозріння - це коли ми щось спонтанно чи несподівано споглядаємо, відчуваємо, і сприймаємо як подих вітру - без будь якої думки, визначення, без аналізу ...

Розповідаємо один дослід. Кішка ставала збудженою і стурбованою, її серцебиття прискорювалося, як тільки її дитину вбивали далеко, далеко. Як вона могла це відчувати? Ось такий експеримент був проведений людиною.

Людська мати відчуває не так гостро. Це дивно - має бути навпаки: людська мати мала б відчувати гостріше, бо вона більш розвинена, більш знаюча, більш поінформована. Але це не так, тому що голова взяла все в свої руки, і внутрішні центри залишаються паралізованими. Вона втратила зв'язок зі всесвітнім Розумом, з Природою.

Права півкуля тільки констатує факти; вона не може привести причини. Це просте твердження, дуже просте твердження, саме в собі повне, завершене. За ним не стоїть жодна причина, і за його межами немає ніякого результату, це просто констатація факту.

Тому всі вислови Ісуса прості. Не питаємо, чому. Він не зможе довести цього в суді, він просто

скаже: «Я знаю». Ісус і інші праведники постійно говорять притчами, від Суцього, від Істини. Бо якщо запитав наш ум, то вони притчею створюють розуміння, щоб наш ум сам дав відповідь. Питання від знаючого свою сутність не надійде.

«Покровський отримав величезний виграв на перегонах, і Берташу, природно, стало завидно.

- Як тобі це вдалося, Покровський? - Зажадав він.

- Просто, - сказав Покровський. - Мені наснився сон.

- Сон?

- Так. Я вирішив зробити потрібну ставку, але не був впевнений щодо коня. Раптом вночі перед скачками мені приснився ангел. Він з'явився в головах мого ліжка і сказав: «Благослови тебе Бог, Покровський, сім раз по сім благословень». Прокинувшись, я усвідомив, що сім на сім буде якраз сорок вісім, і що ім'я номера сорок вісім - Небесний Сон. І я зробив третю ставку на Небесний Сон і вигрив все дочиста.

Берташ сказав:

- Але, Покровський! Сім на сім буде сорок дев'ять!

- Ну ось, ти і будь математиком, а я буду з грошима - сказав Покровський».

Ми часто чуємо, як люди скаржаться на марність молитви. Вони іноді кажуть: «Для чого тоді праведники, церкви і монастирі, коли світ грузне в злобі, гніві і приниженні?» «Невіглас-скептик запитав: «Чому ми маємо зважати про якісь Вищі Світи? Ніколи не чув ні про що подібне». Доведеться відповісти: «Деякі види тварин не знають про Вищі Світи, але люди бачили і відчували безліч разів доторки чогось чистого, приємного, тасмничого, невідомого і можуть говорити про дійсність. Якщо ми жодного разу не відчуємо наближення Невидимого Світу, то це означає, що наші відчуття омертвіли, ми втратили вміння сприймати і приймати» Ми додамо, що всі скептики є такими, що відмовилися від духовних якостей і тому не бачать їх краси, їх привабливості, бо їх ум відмовився у своїй гордині від Розуму. А на додачу скажемо, що вони не дадуть ніякого позитиву і рішення. Так є. Але ніхто не подумає, у що перетворився б світ без молитви. Тому слід припинити всяку хулу на діяння Духа. Тільки через молитву і благі діяння прийде відчуття зв'язку зі Всесвітом. Вивчення і пізнання психічної енергії людини і людства, як і всього живого стоїть на порядку дня і цьому може допомогти дієва увага освічених людей. Досліди над психічною енергією доставляють радість. Кожне спостереження викликає можливість наступного устремління. Незліченне число здогадок, порівнянь і тверджень у фактах і подіях, які, як до магніту притягуються, бо нами розпочато процес пізнання -... і Знання надходять уже усвідомлено. Послали запит, то надходить і відповідь.

Таким шляхом від повсякденних спостережень в побуті, а потім і в оточуючому середовищі в процесі співбесід з поглибленням і розширенням в пізнанні духовних енергій можна відчувати енергію психічну окремої людини так і енергію Космосу. Усяке пізнання прекрасне тим, що не містить кінцевого тупику. Безвихідь не знайома шукачеві, бо йому для цього не потрібні матеріальні затрати, а в результаті має велике задоволення від пізнання. Він черпає постійно, розробляючи нові відгалуження пізнання. Прекрасно, коли зберігається захоплення в подяках при кожному наближенні до нового усвідомлення - це вже шлях. Слід виховувати себе в усвідомленні якостей психічної енергії. Багато цінних Знань не були надруковані і загинули в розрізних рукописах. Якщо хтось і скаже, що він достатньо читав про властивості психічної енергії, то він однозначно її не прийняв і не усвідомив її благості для всіх. Саме для всіх. Отримав знання, вмій їх передати в пізнанні - і не інакше!

Людина у своєму пізнанні рухається в одному напрямку з Богом - або у творчій усвідомленій свободі, або в соціальній обмежуючій моралі, які людина використовує явно чи тасмно. Але співмірність пізнання очевидна в дуже великій пропорційній різниці до окремої людини в кількісному і якісному показниках. Так, це не порівнювані енергії Всесвіту і енергії однієї людини. Припустимо, що Бог створив людину як індивідуума, чи як особистість, але участь своєї малості у створенні соціальної особистості з духовною спрямованістю розвитку залишив за людиною, давши їй свободу.

Чуттєве може шепотіти дифірамби душі, але й уму варто усвідомлено прийняти можливості духовних енергій. Не раз було сказано, що людина є одним із співробітників її ж свідомості. Саме так воно і є. Кожна думка запам'ятовує уявний образ. Таке творіння буде непорушним, і пора усвідомити відповідальність за таке творіння.

Людська душа є як би з'єднуючою ланкою між духовними якостями Всесвіту і соціально біологічною реальністю, як і всі істоти, але людина в своєму середовищі визначає у своєму пізнанні саме такий соціальний статус і на шляхах пізнання істини також визначає з позицій соціальних. Свідомість в пізнанні дала високий стрибок в природі через людину. Навіть такий приклад показує досить суттєві зміни в усвідомленні процесу пізнання після прочитання даної книги.

Бачення світу по новому, як це? Звичайно, спочатку в людському розумінні дещо обмежене поняття свідомості, бо ми ще не відкрилися для прийняття таких знань. Це відбувається від наявного життєвого досвіду і звички - жити як всі в цьому видимому світі. Знання - теж рамки, якщо не розширимо кордонів споглядання - вчимося бути спостережливими. І тоді вийдемо за межі людської свідомості і знання, знайдемо маленьку крихту божественного розуміння. Як прекрасний простір, який починає відкриватися. Ось у цьому природа бачення світу і себе в ньому по новому.

Не закони і мораль, не історію людства слід вивчати і не перейматись тим, що думають про нас інші, але одночасно і нам на варто особливо приділяти великої уваги зовнішньому, показушному в житті із застосуванням порівнянь, оцінки, аналітики, характеристики, висновків з хизуванням в своїх можливостях цим послуговуватися, а вчимося процесу усвідомленого пізнання себе і Всесвіту. Коли навчимося приймати потоки енергії з Безмежності, тоді ми зможемо сказати про пізнання смислу життя в свободі, в устремліннях і діяльності своїй. Не бог за нас має трудитися, а творчою працею і пізнаною психічною енергією собі допоможемо. Тоді ми можемо сказати, що почали пізнавати Всесвіт і він прийняв нас, а ми прийняли в себе його.

У підсумку можна сказати, що вміння створювати і послуговуватися потоками енергій спочатку в межах родини, а потім виникне потреба передати ці знання для всього людства, що є одним із завдань людині Всесвітом. А цьому вмінню передує, або воно йде поруч - це вміння відчуження (відчуття) поступів окремо взятої людини, або окремої групи суспільства з якою у нас є можливість рухатися по життю. Саме від єднання цих процесів у пізнанні світу і дає можливість людству жити в мирі та злагоді, жити в творчому творенні при духовному і матеріальному достатку. Але люди, зазвичай, далекі від творчої праці, а це майже основа налаштування на пізнання, на усвідомлене сприйняття, на уміння прийняття, на уміння дарування, на формування діалогу зі Всесвітом, чим втрачають кращі скарби. Вони твердять кращі молитви і заклинання, техніки і методи, але як пил несуться ці роздроблені і неусвідомлені ритми. У видимий пил в середовищі омертвілого суспільства перетворюються осколки знань, бо це була тільки для них інформація, а не прийняті у відчуттях і усвідомлені в пізнаннях знання. Не привабливими різними зовнішніми обрядами, особливо, коли ми і так в стані радості, яка і покаже нам істинні багатства Всесвіту. Суцільний так створив, що кожна людина має в собі дар зносин з ним, як і все живе і не живе.

Релігійні традиції, партії, держави і використовують такий дуалізм у житті суспільства для досягнення своїх цілей - панувати, відриваючи людину від можливості пізнання свого покликання на планеті, відкидаючи природну потребу в гідному блаженному житті-бутті. Удавання, лицемірство, брехня є засобом поширення негативу, хоча вони є пафосно лозунговими і використовуються ідеологами цих інституцій суспільства, і нібито відкидаються як аморальні, але фактично використовуються. Судіть не по словах, а по справах! Будьмо правдивими перед Богом, Собою і Людьми!

Наповнюємо себе лагідністю і любов'ю і тоді є можливість наблизитися, або утвердитися в наповненні ества Святим Духом, як загальної потреби повсякденної реальності. Ми за цей процес шляху від соціального і з нього до духовного, бо соціальне дає поштовх, основу для пізнання. Але саме духовне насичує енергією життя соціальне і дає йому повноту. Довіра до одного із духовних проявів життя, довіра до суспільних, моральних і соціальних реальностей, то це і є процес бачення шляху до істини, бо це дає основу пізнання і веде до пошуку, до пошуку всенаповнюючого та всеохоплюючого.

Базарні «мудреці» посміхаються і перелічують, скільки разів вони обманули чийсь довіру. Вони наповнили свій капшук і поклали на себе тяжкий груз. Нехай краще людина буде обманутою, аби не бути обманщиком, бо сказано: *«той, хто обманює не знає, що він дає нам пропуск на кращий берег життя»*. Якість довіри наповнює наше життя успішністю, щастям. Але нехай ця благословенна якість не чекає якихось незвичайних випадків для свого прояву. І такий стан розуміння дає нам відчуття прийняття краси успішності в житті зараз і в хвилини предконечності реального життя.

Коли говоримо про духовний світ, то не слід віддалятися від земних рішень. Саме, якщо постійно стверджувати усвідомлений розвиток на тому, що лише при рівновазі енергій можна розвивати будь яке спокійне зростання духовних і фізичних творчих якостей, прикрашаючи себе і Всесвіт, то духовний стан нашого ества вимагає земної рівноваги у всіх діяннях. І все ж періодично наша свідомість погоджує наші дії з новими можливостями, що відкрилися. І це нормальне явище, яке дозволило нам відчутти такі зміни. Такий стан підтверджує, що почався ріст усвідомлення, і дух стає гідний особливих доручень. І ми сміливо можемо приступати до їх реалізації.

Багато таких доручень суперечить суспільному і особистому уму, бо пов'язане з мирськими труднощами і небезпеками. Те ж саме спостерігається у зростанні духу, але дух відваги такий, що його вже не зупинить наш ум. У цьому процесі пізнання ум переходить у статус слуги душі. І тоді до нас приходить нове усвідомлення свого покликання в цьому і наступних життях. Наші матеріальні запити

зменшуються, і робота залежить від самодіяльності. Ми не сприймаємо суспільні закони, але ми їх і не порушуємо, бо живемо по правилах природи. Друзі стають рідкісні, а перешкоди спочатку нагромаджуються, як неприступні гори, хоча, між іншим, їх подолання неначе невідчутні; дія найтонших енергій неочевидна. Це є перехідні періоди прилаштування і ми усвідомлені, що, так звані, духовні болі стають менш болісні; поділ і посилює духу непоясненні, але в нас піднімається відчуття бажання у виконанні загальної суспільної потреби і затребуваності в нас. Розширюється духовна співпраця, не обмежена простором, особистостями; змінюється ставлення до навколишнього середовища, а просторова робота перестає бути порожнім звуком; новий підхід у вирішенні проблем, перешкод призводить до появи нових способів і методів, що вводить нас в стан радості і стає як би своєю невід'ємною роботою, тобто, ми овоюємо свій шлях, ми зрозуміли смисл життя.

Готуємося до суспільного і наукового прийняття в розумінні таких явищ, але тут способи і методи звичайних дослідів непридатні. Люди вміють приймати заходи проти грубих проявів стихій і до часу прилучення до розуміння нових енергій слід своєчасно усвідомити їх, і тим самим можна уникнути безлічі втрат усіма. Ще недавно від блискавки люди ховалися під дерево, або бігли прожогом. Тепер вже знайшли дійсні способи самозбереження. Звичайно, так само буде і з тонкими енергіями, які ми позначаємо словами: любов, щастя, доброта, достаток.

Чому ми так піклуємося про нові можливості, які з'явилися - вони вже затребувані людством, і люди вже шукають шляхи пізнання істини і готові застосувати такі одкровення в пізнанні життя, які ще мають практичні труднощі у вирішенні життєвих питань. Незвичайні прояви ми спостерігаємо в своєму психічному стані і в людському середовищі, як одиниці у своїй сукупності. Воно проявляється свідомо, і ця психодинаміка спрямовує найтонші потоки до об'єднання. Явище зв'язку, здавалося б, роз'єднаних половинок можна називати священним дійством Космосу. Він існував, існує і буде існувати. Але краса в тому, що ми його пізнали і навчилися застосовувати. Коли Всесвіт посилає, а об'єкт готовий до прийняття, то вони близькі до об'єднання і свідомо спрямовуються - і ми радіємо від щастя.

Кожна людина кожним рухом своїм виробляє значний життєвий досвід, але іноді недбало відкидає ці іскри пізнання. Прийняття такого досвіду, такого пізнання суспільство визначає в слові мудрість. Хай навіть ці хвилини пізнання і неусвідомлені, але вони складають основу досвіду. Не безпричинні радість і туга і ця книга допоможе нагадати нам в моменти, коли земні повідомлення у проявах принесуть підтвердження цим настроям. Божественна енергія підтверджується вістями земними. Знаємо, що багато енергій за земного життя не дійдуть до нас, але до душі в новому тілі доходять - і ми іноді й маємо ці хвилини радості осяянь, але все-таки можна углядіти значні відповідності подій і почуттів. Так нашаровуються досліди, які складуть переконливе ціле - довіра. Воістину, самі великі досліди кояться в лабораторіях життя, сприяючи духовному зростанню.

Зазвичай, люди неусвідомлено затемнюються в тенетах минулої поінформованості і отриманого практичного життєвого досвіду. Саме такий стан перешкоджає цілком повернутися до пізнання істинного смислу життя. Пізнавши його не стане думати про повернення до старих способів життя. І все ж деякі малі земні минулі події заважають продовжувати шлях пізнання. Пізнаємо їх і наш шлях мимовільно очиститься. Про пізнання та прийняття духовних проявів знає душа людська, але ум намагається затемнити цю явлену мудрість. Іноді люди навіть несвідомо говорять справжні слова - він згорів від злості, або він засох від заздрості, або він загорівся бажанням. Але не майстри ці люди, і вони готові безглуздо розсипати перлини перед свиньми, які їм самим так потрібні.

Неможливо збагнути щедрість людську, коли знищуються скарби світу. За одну можливість заперечення люди не щадять себе. Вони готові оббрехати всіх навколо себе, аби сказати, що в них ніякого Бога немає. Так, якщо люди сповнені ненависті, але запевняють, що вони живуть в мирі, то вони залишаться брехунами. Нелегко змити таку брехню. Вона хоче проникнути у світ Духу. Нехай люди подумують, чи мають вони право забруднювати і тонкі світи? Але людина не розуміє своєї відповідальності перед Всесвітом. Не вчать у школі про безперервність життя. Немає такого шкільного предмета, який міг би уявити велич життя людини. Мало таких педагогів, які сказали б про безпеку уявних понять. Говорячи про нижчі негативні людські поняття, не слід відносити їх тільки до якихось величезних подій. Потрібно пам'ятати, що все життя людей наповнене малими, але показовими уявностями. Скільки надуманої мужності, скільки уявної відданості, скільки удаваної працьовитості проявляється по всьому світу. Як ми обідняємо себе і навколишнє середовище, бо душа знає ціну таким вигадкам.

Тільки з сили духовних енергій окремих індивідуальностей може рости суспільство рівних і вільних індивідуальностей, через те, що тільки окремо взята людина може почати пізнання свого внутрішнього, своєї душі і відбутися, як засівач духовних якостей в суспільстві. Душа хоче спокою і миру. Це якраз і буде процесом еволюції людства, це і буде історія людяності, це і є наше щасливе сьогодні.

Нехай люди зрозуміють, що для пізнання варто бути в змозі прийняття відчуттів. «Я прийшов для прийняття покаяння від грішників, але не від праведників», бо вже в стані покаяння, очищення і навіть підготовка до них стверджують ці процеси в реальному житті, вони відчутні. Праведник і так вже є носієм тієї духовної чистоти і знань в пізнанні істини, він має вже постійний зв'язок з духовними енергіями. Чуйність до відчуттів є у кожного, але ми намагаємося заглушити її пристрастним умом.

Важко уявити, що потенціал основної духовної енергії та енергії фізіологічної даний кожній людині, але наскільки по різному обходяться люди з великим даром. І так ми чинимо в багато чому: хочемо здоров'я - стежимо за його станом в їжі, у відпочинку, у праці та за задовільним середовищем проживання; хочемо мати пристойний одяг - бережливо ставимося до наявного, не полінуємо поміняти до кожної зміни виду діяльності, чистимо тіло і т.д. Це не є велика праця, а можливо, ми є велика праця для оточуючих і жити з нами під одним дахом і працювати в одному колективі. Люди вважають важким те, що їм не подобається, і легким те, що їх не утрудняє. Бувають люди, які запевняють, що ніколи не моляться і, тим не менш, вони зберігають піднесений настрій - причин багато. І перша з тих, що можливо їх молитва не схожа на молитву вживану його навколишнім середовищем, але вона присутня у сказаному комусь доброму слові, в наданій допомозі потребуєчому, в усвідомленій творчій праці ...

Етичне пізнання життя є як реальність і здатність людини до філософського пізнання духовності своєї та світу в гармонійному взаємозв'язку і вводить нас у стан буття, як об'єкта матеріального, хоча процес пізнання тільки народжується, або уже є середовищем самого пізнання і проявляється в людській мудрості підтвердженій життєвим досвідом, який здобувається в пізнанні фактів та подій проявлених, які й стимулюють ум до поглибленого пізнання духовності. Пізнання фактів, ситуативних подій, природних проявів є пізнаннями в констатації, чи, так званими дорожніми знаками для не випадкового інтуїтивного початку відчування процесу впливу їх на нашу духовність і підштовхуванням нашого ества на шлях пізнання істини, на шлях пізнання смислу нашого життя-буття. Пізнання духовності людства людиною, як частиночки всієї Природи, Космічних енергій не є певною закінченістю, статичністю, а процесом розуміння безмежності.

Присвятивши себе стягання духовних якостей, можна потрапити на небеса, насправді - кожен може, неважливо, молодий він чи старий, чоловік чи жінка, багатий чи бідний. Прийде день, і ми побачимо ангелів, дивовижних, божественних створінь, навчимося спілкуватися з ними і, можливо, коли-небудь самі змінимося і станемо як вони, виткані з вічного світла духу, і будемо літати всюди серед тих, хто живе на Землі й у Всесвіті, допомагаючи їм, живлячи їх душі, виховуючи, немов власних дітей, щоб в один прекрасний день вони теж змогли стати таким, як ми, повними світла і любові. Знаймо, що бачення і спілкування є образне відтворення дій цих енергетичних об'єднань, які і є тими енергетичними потоками, які і є якби охоронювачами наших сутностей в тілесному житті. Деякі Душі проходять до цього дуже тривалий шлях пізнань в безлічі тілесних життів до возз'єднання із загальним Духом-Океаном, а деякі пізнавши Любов приходять швидше. Тому наповнюючи свої дії, слова і помисли любов'ю, ми допомагаємо іншим зараз і через них собі в своїх відчуттях радості і доброти.

Це шлях всіх і тільки усвідомивши це, кожен має можливість почати пошуки цього шляху. Як насіння рослин проходить шлях до нових насінин, так і людське життя додає нові духовні пізнання з життя в життя. Сприйняти все це умом важко, бо він вимагає доказів і фактів, навіть організацію зустрічі з таким же само пізнає, як нас, а не себе. Однак і ця уже усвідомлена зустріч при читанні цих рядків є основою того рівня духовного розвитку, який дає можливість пізнавати нас, конкретного, на фоні своїх можливостей пізнання на даному етапі духовного розвитку в читанні цих рядків, як результат затвердження правильності нашого шляху. Пильнуймо і зустрінемо помічника наяву. Він нам уже давно допомагає - у багатьох життях. Допомагає в проявлених підказках, в наших відчуттях від наших дій. Вливаючись в Океан Духу ми маємо можливість бачити всі реальності Всесвіту очима тих хто знаходиться в тілах і речах, ми навіть зможемо бачити свої життя реально в інших живих істотах, предметах - вони будуть нам знайомі по наших діяннях в минулому. Вони були віховими в нашому розвитку. Ми своїми очима в стані пізнання будемо іноді дивитися на їх світ - це проростають ті духовні насінинки, засіяні нами, а ми вже засіяні енергіями Передвічного Духа.

Не дарма така велика концентрація уваги духовних людей на чистоті діянь, як результат виявлених духовних енергій в кожному з нас. І ця плоть тільки тому плоть, що наш ум влаштовує на даний час через очі, вуха ... сприймати і відчувати її такою і це все за погодженням тих знань вселенського Духа через конкретну душу. Конкретна Душа має ті пізнання, які вона зуміла настяжати (накопичити) протягом життів. У цій різниці криється і різне сприйняття і різниця відчуттів і різні дії в життєвих покликаннях, як подібність прикладу з лопатою. Ці крупичі знань і формують наші сприйняття. Наприклад, людина в дереві бачить дрова, бджола бачить в його квітах складову її корму, листя для кози є корм, для трави тінь, для Природи регенератор перетворення невидимо вуглецю в кисень ... - і це все реальні енергії. Навіть

різні люди сприймають один і той же предмет чи подію за рівнем духовного розвитку. Тіло також є частина духовної енергії, але трошки іншої. Стан енергій плоті в житті людини схожий на життя рослини від насіння до колосу. Енергія не загубилася - вона сконцентрувалася в насінні, а людська плоть - в Дусі. Вони одне і теж. Адже Тіло і Душа це суцільна таємниця для ума. Листочок рослини, або корінь його не можуть відчувати весь цілісний процес життя рослини. Навіть і творчість листочка - уму неможливо пізнати у виокремленості. Тоді запитаємо себе: що ж рухає умом - адже це теж частина Божественної енергії. Це він збирає всі контрасти життя в житті Тіла, в проявах Душі, в сприйнятті Краси і Відчуттів, в усвідомленні Гніву і Гордині ... Пізнання дається в розумінні цієї єдиності. Єдин Бог в Любові і Енергії (Русі), як рух позитивних енергій у Всесвіті. Людство є тими річками через які течуть ті крапельки в Океан Духа. Крапельки є душа в плоті людській, яка на шляху до океану очищається, очищає інших від тих властивостей і змісту, що зустрічаються на її шляху не випадково.

Ось чому ми в підсумку можемо сказати, щось же нас рухає по життю і чому ми прагнемо до пізнання: ми насичуємо Всесвіт позитивними енергіями і він насичує нас. На цьому принципі побудоване все життя Космосу - еволюціонуючи чи перетворюючись, дотримуючи приблизної рівноваги енергій.

Одночасно ми усвідомлюємо, що у творенні духовного бере участь все, що наповнює Всесвіт. Духовність і процес її пізнання не може бути моральністю, визначеною етикою, які встановлюють рамки поведінки, певні обмеження, але духовність не порушує цих рамок, а навпаки – є наповнюючою їх основою. Вона безмежна і розвивається індивідуально для кожного і по суті передбачає пошук шляху духовного зростання, який, як не прикро, все ж на певному етапі пізнання призводить до відчуття повноти пізнання, повідомимо, що конкретному носію душі ймовірно також є обмежувачем в розвитку. Тому пізнання плодів пізнання в пізнанні життя призводить до усвідомлення духовної гіркоти через нашу упереджену суєту і схильності людини до суспільного облаштування, до природи і залежності від них. Але в цілому це становить певну малість і то тільки на початку усвідомлення шляху в пізнанні Духу.

Живе пізнання завжди буде поширювальним, але не обмежувальним. За цією ознакою можна відрізняти істинність знань.

Треба звикнути до усвідомлення певної значимості знань в нашому житті. Володіти знаннями не так просто – це може бути дещо обтяжливим, особливо на початку. Краще зберегти всю тяжкість знання, ніж перебувати поза реальністю.

Пізнання кожного людського індивідуума є самим важливим в процесі духовного розвитку, так як вони виходять в житті нашим досвідом і є тим посередником, тією енергією, яка веде наше єство в лоно Духовності Всесвіту. Воно почерпується нами такими, якими ми є тепер і залишається в безмежних просторах Всесвіту для потреб шукаючих. І мудра людина пам'ятає, що за межами того відомого йому у межах зовнішнього пізнання ще є така велика область непізнаного, яку вона ще на даний час не може сприймати і відчувати.

Наші устремління в пізнаннях не мають виснажувати нас, бо це буде понад наші природні можливості, але не дозволяємо уму управляти нами в його бажаннях. Це є не добре. У нього будуть занадто високі домагання, і домагання керівника – подивіться, не організатора, а керівника, жорстокого, авторитарного керівника. Різниця дуже тонка, але постарайтеся це зрозуміти.

Ум обов'язково приведе нас в біду, в те чи інше лихо, в те чи інше страждання, або нещастя, тому що машина - це сліпа річ. Він може тільки повторювати те, що в нього закладено. Він схожий на комп'ютер; спочатку його слід запрограмувати, тобто наповнити інформацією, минулими знаннями і сьогоднішніми ідеями. Інформація хороша, якщо вона зберігається в пам'яті, і кожен раз, коли вона нам необхідна, то ми легко можемо її знайти. Це прекрасний засіб, але не суть життя.

«У біблійній школі вчитель поставив класу питання. Він обернувся до Дженкінса:

- Хто зруйнував стіни Єрихону?

- Вибачте, сер, - відповів Дженкінс. - Це не я.

Учитель був дуже роздратований. Він пішов до директора школи і сказав:

- Я тільки що запитав Дженкінса, хто зруйнував стіни Єрихону, і він сказав, що це не він. Що ви про це думаєте?

Директор сказав:

- Я знаю родину Дженкінс багато років, і якщо він каже, що не він, значить, це не він.

Тепер учитель був ще більш роздратований. Він подзвонив до Міністерства освіти і сказав:

- Я запитав хлопчика в класі, хто зруйнував стіни Єрихону, і він сказав, що це не він. Тоді я прийшов до директора і поскаржився йому на цього хлопчика. Він мені відповів, що знає сім'ю цього хлопчика багато років, і якщо хлопчик каже, що це не він, значить, це не він. Що ви про це думаєте?

Міністр помовчав секунду, потому сказав:

- *Послухайте, мені набридли скарги з вашої школи. Нехай стіни полагодають, і якщо будуть ще скарги, я взагалі закрию цю школу!»*

Саме в цьому полягає, наша так звана, освіта - вона продовжує програмувати ум. Тоді він стає в нас величезною коморою пам'яті, і кожен раз, коли нам необхідно щось згадати, він може просто надати необхідне. Не слідуємо вказівкам своєї машини, а залишаємося водієм. Водій у нашому естві - Душа. Вона визначає напрямок, яка буде швидкість, коли їхати і коли зупинитися. Якщо вона втрачає пильність, якщо ініціативу перехоплює машина і починає їхати по-своєму, то ми приречені. Навіть інтелектуал не буде вченим. Він напише історію науки чи філософію науки, але не буде сам по собі вченим, дослідником, винахідником, першовідкривачем. Він буде просто накопичувати, узагальнювати, аналізувати інформацію. Так, в цьому теж є певна потреба суспільства, що стосується зовнішнього світу, навіть інформація до певних меж має чимале застосування в рамках цього суспільства. Але у внутрішньому світі в ній немає жодної потреби. Це перешкода, вона надає негативний ефект на внутрішній досвід.

Матеріали для творіння ми почерпуємо зі Всесвіту. Однак потяг до творчості, до відкриттів є актом зустрічі таланту, закладеного в наше ество і процесу пошуку істинних знань. Ця сполука і є дією, і є творчістю, і є благодатною одержимістю й натхненням, які можливі в певному ареалі вільності, свободи. Ця сполука властива геніям. Ця сполука присутня у багатьох людей і проявляється в них в осяянні, чи певному невідомому їм механізмі до знань Всесвіту у такому способі, який ми визначаємо словом – інтуїція. Внутрішнє пізнання, внутрішній потяг до пошуку ще не є процес творчості. Це є тільки нереалізована можливість таланту, геніальності, творчості. Зовнішні вияви творчості зустрічаються з мирськими очікуваннями, бажаннями, які притушують вогонь творчості, - не вистачає сил побачити цей спротив, вбачається в неготовності діяти за покликом душі, бо страх перед суспільною силою не дасть нам реалізуватись. Ці сили здатні погасити наш порив повністю, а можуть на певний період тільки пригасити. І новий духовний подих вільності роздмухає іскорку творчих сил. Мабуть у миру були, є й будуть творчі індивідуальності, які залишаються не проявленими творцями в зовнішньому світі. Тут слід бути особливо обережними, бо при загорянні пізнаного таланту, ми, наш ум буде оцінки, підсумки своїх очікуваних корисливих бажань ще не здійсненого продукту творчості. То якраз у цьому і є природа загасання таланту, ще в нашому внутрішньому естві. Пізнаний талант еством є актом зустрічі отриманого дарунку при народженні, при зачатті, при отриманні душі маленьким організмом і процесом пізнання в собі таких завдатків з можливостями. Можливості розширюються, розкриваються в нас у стані свободи й спокою, бо саме в такому стані бачиться все у світі й у своїй душі. Тоді людині відкривається доступ до Світових Знань. Талант не є соціальним надбанням, але саме соціальне створює умови, робить словесні, візуальні підказки для стимулювання, тобто спонукає наше ество до виконання свого покликання через відшліфовку таланту. Людина в процесі реалізації свого творчого потенціалу забуває про власні життєві потреби, можна сказати, відрікається від мирської суєти, бо творчість вимагає спокою, певного зосередження, певного напруження думки, слів, чи дій. Це стан душі в любові, у піднесенні, у наповненні енергією, у благості. Прояв Божественного в індивідуальній творчості виходить від індивідуума, але спрямована вона не повністю на нього, а для миру цього, для засіву духовними цінностями всіх.

Людина народжується насінням, як творчий потенціал. Вона народжується з великим потенціалом, основу якому становить наше усвідомлення реалій життя і знання самого потенціалу. Вона не народжується з лімітованим розвитком. Це її особливість, її неповторна риса, бо у всьому Всесвіті тільки людина народжується з потенціалом, а всі тварини народжуються без нього. Собака народжується собакою й залишається такою все своє життя. Лев народжується левом. Людина не народжується людиною, людина народжується насінням: вона може пройти становлення, може реалізуватися в розвитку, а може й не пройти і не реалізуватися. У людини є майбутнє - ні в одній тварині майбутнього немає. Усі тварини народжуються доскональними. Людина - єдина недосконала тварина. Тому можливі й зростання, і еволюція, крім окремих істот в людському тілі.

Ми визначили, що людина може повніше за всі інші види Природи жити свідомо. Ця суть закладена і в саме визначення в слові – людина – це той, хто може розуміти. Однак і нам слід розуміти, що не кожна людська особина, суспільна особистість може розуміти. Тут наголос на слові: може. Могти і самі можливості появляються в людини при наявності духовних начал. Однак і духовність є підставою говоріння, що людина Бог. Це так, це тільки можливість, бо навіть не кожному людину можна назвати цим прекрасним словом – людина, як уособлення свідомості.

Бажання це і є рух думки, енергії, фізичний рух, говоріння, тобто, хто як хоче так і розуміє. І тому приймаючи рух, ми весь час в суєті, ми не можемо перебувати в стані самоті, в стані усвідомленості.

Творча праця дає людині найвигідніше становище в Природі, але праця не завжди є творчим уділом, бо вона «підготовлена» батьками, садочками, школою, вузами, суспільством у процесі перевиховання й підлаштування під їх інтереси, а тому велика частина людства приречена на нетворчу працю, на тяжку,

виснажливу працю, яка носить рабський відкритий, чи прихований характер. Частина людства трудиться для забезпечення своїх життєвих потреб, а подеколи й не має змоги своєю працею заробити навіть на гідну їжу. Інша категорія громадян суспільства, маючи умови для задоволення своїх життєвих потреб, спокушена суспільними ідеями збагачення, сама себе вводить у виснажливу працю, покладаючись на свої фізичні сили, чи здібності ума. Ще інша, найменша, частина суспільства є привласнювачами продуктів праці на підставі їх законів, а найменший надлишок забирається ними шляхом податків. Вони фактично є посередниками в перерозподілі суспільних життєвих благ кожного зокрема. Енергія праці є елементом загального руху енергій.

Усе росте й рухається. Рух основа життя. Подивіться на людину – вона не може не рухатись. Спробуйте побути в стані спокою. Це не так просто. Життя - це рух енергії думки, слова, дії й усієї Природи. Зупинка енергії є смерть. Зупиняємось у творчості, то зразу виникає нудьга, пригніченість, відреченість, появляється страх, приходять смерть – смерть творча, смерть духовна, а там і смерть фізична. Душа боїться пустоти, бо тоді ум шукає енергію для тіла й, зазвичай, ця енергія є викинутою, і є негативною. Вона є диявольською. Такі вияви бачаться потім.

Людина по своїй природі творець – індивідуаліст. Усі ми родимось розумними, чи сказати більш точно, маємо прямий доступ до світового Розуму і можемо їм послуговуватися. Усі ми народилися талановитими, бо придивіться, що кожна дитина має задатки, чи таланти до якогось виду діяльності; щасливими є і ми коли це бачимо в маленьких дітях, які вони щасливі й скільки в них емоцій радості з причини і без причини, бо це стан душі. Творець не буде творити щось менш значуще. Не творіння Суцього має вади в об'єктах, але наше судження про нього і є нашою вагою. Так, можуть діти родитись з фізичними вадами, вадами малого ума, але це вже є наслідком, бо величину розуму, любові, щастя вони отримують нарівні із всіма, як ми сонячного тепла й світла від Небесного Світила.

Джерело володіє цими знаннями і знає до чого призводять егоїстичні устремління людини - до загибелі цивілізацій і часткової загибелі навколишнього світу. Постав дурня горшки ліпити, то він і цілі поб'є. Ті ж війни, ті ж зради і духовне здичавіння в проявлених поведках тварини. У нас пишайуться крихтами суспільної цивілізації, так само точно атланти вміль пролетіти над планетою, щоб швидше обдурити один одного; так само осквернюються храми, і мудрість людська зробилася предметом спекуляції і розбрату. Те ж саме відбувається в будівництві, так якби будуємо суспільне облаштування на один мирський день. Так само повстаємо проти Бога і задушуємось власним егоїзмом. Так само порушуємо рівновагу підземних і наземних сил і створюємо такі взаємнини в своїх неусвідомлених зусиллях, що вже проявляється в передкатастрофічному стані Природи.

Досліди і наші спостереження дуже легкі, як і будь яка улюблена робота. Якщо один з декількох підтвердить наші знання, то це буде успіхом. При кожній невдачі розуміємо, що кожна з них навчас більше за удачу, бо результат був в іншому напрямку і ця невдача була стримуючим моментом у пошуках. Можна пошкодувати, якщо хтось поспішає опанувати чимось саме сьогодні. Втрачати днів не потрібно, але й засмучуватися про них не слід. Спостерігати за собою слід, але не робити себе центром Всесвіту. Можна завжди і у всьому знаходити преуспяєніє, тільки в таких працях полягає зміцнення довіри до Знань. І людина, залучена до цього пізнання буде життєрадісною.

Знайте, що ці знання даруються, відкриваються нам Богом, Всесвітом (хто як готовий і кому довіряє, бо слово може бути різними буквами написане, а суть одна), так як ми мали можливість їх прочитати, почути і відчути. Ці знання були і є в нас, тільки в нас не було вміння і готовності їх узріти і прийняти.

В цьому стані пізнання, ми усвідомлюємо могутність, багатство, мудрість, доброту Всесвіту. Ми узріємо Бога і Себе. Ми зрозуміємо смисл життя. Ми приймемо цю позицію, що кінця цього шляху пізнання не існує, як немає межі нашому вдосконаленню протягом життя і із життя в життя. Саме така позиція формує наші потреби, а не безмежні бажання володіти... Ми навчаємось щасливо, в радості, в задоволенні жити з тим потенціалом Всесвітньої енергії, яку ми зможемо брати з усвідомленням своїх можливостей дати цьому пізаному зрозумілому світу відкритих можливостей раду з любов'ю для себе і для інших. Кожен із нас відчує, що саме ми є творцями нашого життя (його способу, видів, наповненістю предметами, зустрічами, знаннями, уміннями). Ми здивуємось своїм попереднім поглядам на своє життя, на життя оточуючого людства і всього видимого і невидимого, всього живого і неживого. Цей прийнятий потік Енергії зі Всесвіту дає таку силу, таке натхнення і водночас розуміння і умиротворення, яке і дає нам усвідомлення нашої ролі-долі на цій планеті Земля, як частини Вселенної. Ми самі находимо прояви доказів цього: до нас приходять відчуття любові, покращується матеріальний достаток, з'являється відчуття наповненості нашого життя добротою, щастям. Саме такий стан і формує наші хотіння, бажання, які виходять з позитивних намірів во благо собі і іншим – і ми цей стан в книзі називаємо словом – потреба нашого ества. На скільки речей і дій ми дивимось тепер інакше, а саме в благосному розумінні. Ми вже є (після прочитання книги) спостерігачами того, як починають вдало вимальовуватися і

здійснюватися обставини і події. Ми щасливі відчувати задоволеність таким станом життя – воно покращується, розвивається, росте, іде вперед – і так було, є і буде.

Всі ми живемо в світі, в якому всі відносини, події людство вже обумовило певними прикметами, забобонами, заборонами, звичаями, правилами, суспільними законами і відповідно кожен свідомо чи несвідомо послуговується ними. І що характерно, навіть ті таємничі прояви Космосу і Природи, які людина не може пояснити, але із-за наслідкових результатів і по них теж провела якусь систематизацію, можна сказати, визначила від них якісь правила прийняття і поведінки, знаючи приблизні результати. Такі дії умовно людство може визначити про присутність в його житті певних законів Всесвіту. Ми зважаємо на них, бо вони складають частину нашого життя-буття.

Знання частини цих проявлених енергій і вміння ними послуговуватися в значній мірі дозволяє нам відкритися для входження позитивних потоків і мати успіхи в житті, і бути щасливим у цьому круговороті життя. Незнання, відторгнення позитиву послаблює наше єство із-за малості власної енергії душі і людина відчуваючи її потребу, буває несвідомо допускає входження в своє життя негативних енергій. В такому стані людина стає «творцем» негативних вчинків і в її житті появляється маса неприємностей і не вирішуваних проблем.

Знання таких, будемо говорити «правил» облаштування Всесвіту і дієвих наслідків є помічними в організації особистого життя. Ці правила не є якісь твердо визначеними рамками обмежень і заборон, чи навпаки, як присвята життя для пошуків таких проявів, які є часто намарною тратою енергії. Красота Всесвіту в тому, що він відкритий для нас постійно, тільки вчимося відкрити душу для входження його енергій в нас.

Іноді неприємності йдуть за бідою, за початком збіднення душі, а не самі по собі і надалі за нашим ставленням і розумінням її. Образу, розладнаність, прикрість, смуток, чи найперше усвідомлення причин їх появи в нашому житті - це вибір за кожним з нас. Давайте спробуємо при всіх відчутних неприємностях, видимих негативах своєї діяльності вишукувати хоч крапельку позитиву, який є в кожному явищі, але, можливо, в меншій кількості і на цій основі пробуємо благо-дарувати за проявлений негатив, усвідомлюючи, що це менша прикрість з цілої низки, якщо ми не змогли усвідомлено побачити першу. По - друге, ми цю негативну енергію зменшили, побачивши і забравши звідти позитив. І, що цікаво, що така усвідомлена можливість побачити позитив не є випадковістю - це підказка душі нашої.

Як користуватись силою знань?

«Гуњи Бо прославився своєю силою серед правителів. Танци Гун розповів про нього чжоуському царю Сюиньвану. Цар приготував дари, щоби запросити його, і Гуњи Бо з'явився. Побачивши його немичну статуру в серце Сюиньвана закралась підозра.

- В чому твоя сила? - спитав він з сумнівом.

- Сили моєї, вашого слуги, хватить лише для того, щоби зламати ногу весняній саранчі та перебити крило осінній цикаді.

- У моїх богатирів хватить сили, щоби розірвати шкуру носорога, або потягнути за хвосту дев'ять буйволів, - в гніві вигукнув государ, - а я ще засмучений їх слабкістю! Як же ти зміг прославитися силою на всю Піднебесну, якщо можеш лише зламати ногу весняній саранчі, чи перебити крило осінній цикаді?

- Добре! - глибоко зітхнув, сказав Гуњи Бо. - На питання царя я, ваш слуга, осмілюсь відповісти правду. Вчив мене, вашого слугу, Наставник з Шангори. Рівного йому по силі не знайдеться у всій Піднебесній. Але ніхто із шести родичів про це не знав, бо він ніколи до сили не доходив. Я, ваш слуга, услужив йому, ризкуючи життям, і тоді він повідав мені, вашому слугі: "Всі хочуть побачити невидиме - дивись на те, на що інші не дивляться; всі хочуть володіти недоступним - займись тим, чим ніхто не займається. Тому той, хто вчиться бачити, починає з повозки з хмизом; той, хто вчиться чути, - з удару колокола. Бо те, що легке всередині тебе, не трудне і зовні тебе".

- Слава моя, вашого слуги, не в тім, щоби своєю силою зловживати, а в тому, як нею користуватися. Хіба це не краще, чим зловживати своєю силою?».

Знання і цінні тим, що ми володіємо (волю діємо, робимо) ними і ми є користувачами певної кількості такого виду енергії. Бо ж і знання в кожній людині відкриваються по різному, навіть про конкретний об'єкт, хоча мати інформацію про цей об'єкт може багато людей і в однаковій кількості (для прикладу: трактат Енштейна про теорію відносності читали багато, а хто зрозумів до кінця). Таких прикладів багато і вони є в нашій повсякденщині. Можуть бути люди одного рівня підготовки, але про предмет матимуть різні думки, чи висловлювання. Чого? А того, що не всі мають однаковий доступ до знань сушого. Ви погодитесь, що є різні люди по рівню духовного росту, розвитку, а звідси різний рівень доступу до означених знань, до світового розуму, до Бога? Ми вже зупинилися на тому, що людина в своєму духовному розвитку є постійно діючим потенціалом, а тому в її можливостях є підготовка себе до

прийняття в себе знань. І підкреслимо, що прийняття це є свідоме.

Можливо, здатність до володіння знаннями обумовила і утруднила сам процес доступу до отримання матеріальних благ, хоча тіло отримало більший «асортимент», але для цього потрібно більше працювати в поті лица свого, а часу для оволодіння знаннями не залишається.

Ми можемо знати про кінцеву мету, але не можемо її відчувати. Ми можемо відчувати сам напрямок, що саме цей напрямок веде наше єство до пізнання життя, до пізнання істини, але не можемо знати природи його кінця, бо це вже буде в майбутньому. Ми ж відмовляємось від концепції сприйняття майбутнього. Однак, якщо ми визначили мету, відчувши напрямок, ми починаємо маніпулювати життям і намагаємось направляти для її реалізації всі життєві сили. І парадокс в тому, що всі наші дії побудовані на минулому: на минулому життєвому досвіді, на попередній поінформованості і т.д. Так ми не зможемо пізнати істину, бо це є категорія невідома. Просто цими відчуттями ми пізнаємо, чи відкриваємо себе, що це є тільки всього навсього однією з можливостей пізнати, ввійти у Всесвітню бібліотеку знань.

Цей напрямок може бути тільки наш, але можливо деякі елементи цих речень, а можливо, знань допоможуть декому в пошуках. Не факт, що ми пізнаємо істину. Дозвольте пояснити природу застосованого слова «речень». Якщо воно сприйнято як інформація і не зачепило душу, ми нічого не відчули за ним, то це буде реченням, словом. А в слові «можливо знань», то це коли ми відчуємо, що нам знайомий їх смисл, зміст, і це було нам як нагадування, чи учнівська підказка з передньої парти, то це буде ознакою того, що ми вже на шляху пізнання істини, це вже наші знання, бо ми мали доступ до світових знань раніше, наша душа вже має ці знання і ця дія є як та підказка-нагадування.

Наш рівень пізнання визначається не кількістю ментальної інформації, яку ми маємо здібності запустити в наш ум, бо наш рівень пізнання визначається тими Божественними якостями, які ми отримуємо на своєму життєвому шляху, як Знання через досвід і вміння їх приймати.

Знання не є інформація про будь що, чи кого, а це знання, які отримані, як особливий дар через особистий досвід, який ми набуваємо протягом життя. Знання про щось теж отримуються в конкретний час і у визначеному місці, в дії, слові, думці, чи в бездіяльності, безмовності і відсутності думок.

Все геніальне просте і доступне. І доступність така появляється у кожного, хто усвідомлено визначається у встановленні для пізнання і прийняття духовного в своє життя. Ця простота досить часто відлякує і заставляє засумніватися тих, хто по своїх минулих знайомих звичках шукає складних шляхів і способів у вирішенні простих питань, чим добровільно заходять в такі дебри тих повчань, які нікуди не ведуть, крім як до деградації єства. Наприклад, когось несправедливо образили і нас мучать докори сумління, то тут напрошується просте рішення – піди і поговори, можна вибачитися, можна знайти джерела нашої чи ображеного такої поведінки. Згадайте, що так ми рідко поступаємо і зазвичай ми назбируємо з обох сторін масу негативної енергії, а деколи образи продовжуються в фізичних розборках, в судах... До Бога не звертаємося, не шукаємо молитви, а шукаємо оправдань своїх негідних вчинків. Ви можете сказати: «При чому тут знання чи усвідомленість?» Це є знання про вміння виходити з негативних ситуацій, які деколи бувають у нашій повсякденщині. А є ж такі прості знання і в тих амбітних «наукових», політичних, виробничих проблемах, в яких ми дійсно заходимо в хащі нашого невігластва, витрачаємо енергію, вносимо в своє життя негативне сміття, засмічуючи оточуюче середовище, народжуємо собі ворогів ... А які прекрасні Знання при вмінні творити доброту, щастя, радість комусь і мати море задоволень і радості.

Знаємо, що Знання даються нам для обдумування при прийнятті рішень, для їх усвідомлення, прийняття в досвіді і для молитви в тишині свого серця. Знаємо, що усвідомлена людина знаходиться постійно в стані молитви. Стан молитви, це не зовсім думковий чи словесний монолог – це розумний мудрий діалог з Людьми, з Природою, з Сущим, це творча праця, це наша посмішка, музика в душі. Споглядаймо прекрасне і творімо доброту, а від цього сприйняття, від цих відчуттів у нас як би саме собою буде мінятися внутрішній стан у піднесеності і в радості тих прийнятих і виходячих з нас емоцій. Навчаймося невпинно очищувати нашу душу і тіло такою молитвою. Творимо, розповсюджуємо, оберігаємо красоту, доброту у всьому, а для цього ми маємо дозріти душею, ми маємо цими духовними якостями наповнити наші серця. Вчимося поводитися самі, будучи в самотності так, як би в присутності інших людей і вчимося поводитися з іншими так, як би ми хотіли, щоб поводитися з нами. Тоді, коли ми усвідомлено підходимо до всього, що ми робимо, говоримо, думаємо в повсякденному житті, коли ми відслідковуємо кожен свій вибір і поступок, і цим самим свідомо (з відома душі) приміряємо, наскільки він відповідає духовним якостям.

Знання ж отримані інформативно від вчителя, батьків, з книжок дають нам в більшій мірі оманливе відчуття самого цього знання, бо в цієї інформації інше призначення. Крім того, вони створюють проблеми, ілюзії, бо засліплюють нас і ми не можемо усвідомити суті. А ще гірше, коли такі «знання» виокремлюють нашу особистість. При таких знаннях ми не можемо змінити своє життя.

Зміни проходять так чи інакше. Не дозволяймо ілюзіям ума повністю захопити наш життєвий процес

саме нашим усвідомленням такої небезпеки.

Кожен з нас знає, що таке добре і що таке погано. Наприклад, ми знаємо, що осуджувати погано, але і далі осуджуємо. І так у всьому: чи то гнів, чи гординя, чи жадібність ... Знати знаємо, а що з того?, то можливо це не є знання, а ми стаємо носіями певної інформації, якою при нагоді жонглиємо, як у тій пристрасній приказці: «Хто володіє інформацією, той володіє світом». По-перше світом не може володіти тримач певної інформації через свою брентність і через минулість самої інформації, яка сьогодні досить швидко міняє своє значення, призначення і цінність, яку вона несе, може стати антицінністю.

Інформація є рідна. Є та, що плодить погані і не зовсім погані бажання, а є та, яка заставляє замислитись. Душа дає сигнал – думка зупинилась. А чого? Тому, що в нас глибоко в душі ці знання є і вони нами сприймаються. Проходить зірка матричних знань з тими, які надійшли тепер інформативно. Можливо, з ким-небудь станеться так, що ми усвідомлено через свій досвід зможемо пізнати хоча б одне з цих я-вищ(е), як от осуд, то це вже будуть наші знання і нічії більше, бо їх не можна передати своїм дітям, як інформацію, чи життєву історію. Це потрібно самому пройти через відчуття розуміння цих явищ. І які б ми слова для цього не застосовували, і як би ми не пояснювали. Дитина до цих слів може доросте, може вона згадає, що її душа володіє цими знаннями, а можливо вона попаде в таку життєву ситуацію і їй згадається це слово (тут є дві умови для згадування, або ці знання були в неї, і друге, що коли вона вперше почула про них і вони лягли їй на душу). Це вже є усвідомлене розуміння. Ми говоримо, що діти подібні в думках, словах, ділах (інтонація, логіка викладення думки, рухи, способи виконання повсякденних звичних речей) чи то на батьків, чи на притаманну узагальнену характерну поведінку середовища (двору, вулиці, школи, держави). Наша поведінка, наші висловлювання про дружину, батьків, сусідів, про роботу, про систему держави і є основою для формування світогляду, менталітету, для формування цілі суспільного життя. Це є уже набутое в процесі росту і розвитку дитини. Ці означені характерні риси і поведінка в подібності є набувними. Ці дані дитячий ум прийняв для застосування в своє життя свідомо чи не свідомо. Воно може усвідомлено змінюватись протягом життя. Тоді, в цілому це буде шлях повернення до неусвідомленого народженого індивіда, до божественного першоджерела.

Настав час для нас усвідомлено підходити до всього, що відбувається в нашому житті, до нашої реакції, до нашого вміння приймати і передавати ці пізнання, вміння визначитися у поставшому виборі, виходячи із сумніву в правильності самого вибору. Це є суттєвим для такої істоти, як людина-пошуковик (правдошукач) тому, що досить часто від одного нашого вибору залежить наш напрямок руху в житті, сам шлях і не тільки в цьому житті, а і в інших наступних життях. Сумнів і вибір є присутніми у нашому пристрасному житті – і вони позитивні своїм прогресом, своїм рухом. Правильні вони чи ні покаже життєвий досвід. Слід знати, що сумнів, вибір, досвід по своїй природі йде від ума, бо душа цими категоріями не послуговується, але приймає завжди і не залежно від результату. Визначити позитивність і правильність наших дій при сумнівах, виборі, в застосуванні досвіду свідчать наші відчуття легкоти і благоді.

Люди постійно створюють все більше і більше хмар у життєвих відносинах замість того, щоб створювати ясність, і прийняти простоту.

Істинний мудрець богоподібний багато в чому - він весь доброта, він весь непередбачуваний, бо його життя і дії виходять з внутрішньої сутності. Бог є життя. Бог весь в протиріччях. Всі наші уявлення про Бога дуже бідні і ми не можемо прийняти своїм умом такого положення речей, що склався століттями.

Бог це те й інше. Тому що, коли ми розуміємо, як протиріччя з'єднуються в Божественності, то протиріччя в нас відразу знаходять єдність і розчиняються. Тоді свобода стає нашою сутністю. Тоді ми рухаємося звільнено від стану доброти, тоді ми є свободою. Тоді немає ніякої мети. Єдина мета чи смисл, якщо так можна висловитися для розуміння суті, то це насолоджуватися життям «тут і в цю мить». Нічого не треба досягати, бо всі досягнення завжди проти чогось. Всі досягнення, амбіції, напруження, боротьба, цілі вибирають одне, а не щось інше. Єдиний шлях зрозуміти істину, як єдність у відмові від прийняття роздвоєння, у відмові від варіантів, у відмові від вибору. Як тільки ми вибираємо, то тут же ми потрапляємо в пастку світу, в пастку ума.

Усвідомлюємо суть вибору і постараймося зрозуміти суть. Постараймося зрозуміти, що нам не вдасться вибрати одне, і в той же час не вибираючи протилежне. Якщо ми вибираємо любов, то вже вибрали ненависть. Вона буде гніздитися поруч з нашою любов'ю і проявиться багато разів. Ми чіпляємося за подвійність, то і життя буде продовжувати змінювати іншу сторону будь якого життєвого прояву, створюючи ґрунт вибору для ума. Двоїсте залежить одне від іншого. Не можна визначити любов, не повертаючи ненависті. Що це за любов, для визначення якої необхідна ненависть? Не можна визначити життя, не повертаючи смерті. Для цього мало одного життя в такому житті. Що це за життя, для визначення якої необхідна смерть? Є життя поза життям і смертю, і є любов поза любов'ю і ненавистю, і ми цей стан називаємо усвідомленим прийняттям. Це життя, ця любов є справжнє блаженство.

Відмова від вибору - це початок перетворення, внутрішніх змін і від внутрішніх змін. Народжується нова істота, повністю відмінна від колишньої, і вже ніяк не пов'язане з нею. У неї немає

ніяких бажань. А коли немає бажань, то ми починаємо жити, вперше усвідомлюючи істинність тієї реальності, яка є, тієї реальності, яка сприймається і приймається нами. Бажання не дають нам жити. Вони прив'язують нас до майбутнього. Вони не дають нам бути тут і зараз. Вони не дають нам прийняти все, як є. Бажання створюють конфлікт. Бажання кажуть: «Борись за мету. Ти повинен досягти чогось».

П С Багато хто задається питанням: чому ми на протязі життя відчуваємо потребу в духовному. І ці духовні ліки усвідомлено споживає тільки невелика частинка людей: праведники, мудрі, святі ... У той же час ми спостерігаємо, що цього потребує весь світ, бо спостерігається, що через відсутність духовності гине світ у злобі, революціях, війнах, хворобах і інших передчасних смертях. Таке запитання залишається важливим завжди, століттями. Але навіть читаючи життє святих чи схожі цій книзі, багато при прочитанні одного абзацу відкидають книгу - вони бояться лікувати свої Душі, вони вважають, що це нікому не потрібно, але ж потрібно це кожному. Хворі всі - і Христос, і Будда, і Л.Костенко, і Скрыбін пропонують ліки, але, по всій видимості, ліки нікому не цікаві. А ось 11 вересня в цьому році на київському книжковому ринку одна людина продала до обіду 500 книг «Чорна магія» по 500 \$ за штуку. Тут має бути якась причина.

Дуже важко цікавитися духовністю, дуже важко цікавитися щастям, дуже важко цікавитися здоров'ям. У людей є нездоровий інтерес до хвороби, у людей є хвороблива прихильність до нещастя. Ось чому ми завжди готові до нещастя. Воно нам знайоме з самого дитинства. Нема необхідності пізнавати, немає необхідності приготування до щастя. Ніхто не приходять до церкви, до психолога, до мами, до духівника і не питає, як бути нещасним, все це знають більш менш. Ніхто нас не вчить нещастя, ніхто, жодна людина. Ми знаємо це інстинктивно. Ми - вже майстри по частині нещастя і щоб удосконалитися купляємо книги «Чорна магія».

Ми вдячні тим, хто життям своїм відобразив знання, тим, хто утвердився в них, бо вони рухають людство на шляху духовних знань на існуючій основі суспільно-матеріальних реальностей. Поступово раздаровуйте зерна пізаного Знання. Нехай невідчутно ними насичується кожна істота.

Ох, скам'яніло людське усвідомлення пізнання. Тому не даємо їжу для ества, для тіла, для Духа, яку вони іноді засвоїти не можуть. Поряд з важким даємо і легке у притчі, але іноді вживаємо ті слова-символи, які не є відображенням нашої суті, інакше читач відмовляється читати. Відчувши поклик душі не зупинитесь! Вирушивши до троянди не побоїться її шипів. І не Вам судити автора, бо ці рядки дають можливість тільки Вам прийняти своє, Вам знайоме. І наша радість у тому, що Ви побачили знайомі слова-відчуття, а ще більш вдячні, якщо вони Вас спрямовують до пошуку.

Писане нами неминуче різноманітне, бо направляється до різних рівнів самоусвідомлення у прийнятті. Не протиріччя це, бо шлях у кожного свій по рядках цієї книги і кожним візьметься з неї те, що йому призначене. Духовне береться тільки те і тільки в тій якості і кількості в якому є потреба. То тільки в миру береться прозапас, а то і побільше.

Проповідь відійшла, залишилося життя. **Усвідомлення умом позитивного в житті, усвідомлення духовного робить нас мудрими.** Одухотвориться свідомість побратима ненав'язливими словами, непомітними справами, які приносяться йому і будуть вони, як їжа на кожен день. Відкривайте суть гніву, злоби, жадібності ... його і погасить усвідомленим Знанням. Утверджуйте його у прийнятті проявів радості буття. Вмійте відчути подяку і вдячність, як зв'язок радості з красою, як сполучна ланка однодумців наших духовних. І наші відчуття радості є підтвердженням прийняття ними нашої допомоги. Дякуємо за довіру!

Знаємо, що поза межами нас самих нема нічого, в чому б ми мали потребу. Всі Божественні Знання і біологічна досконалість лежить в нашому естві. При потребі шукайте ці Знання, ці сокровища в своїй душі, в своєму фізичному тілі і знайдете цей метод в прийнятті цих Знань Всесвіту, бо цей ключ і ці двері знаходяться в середині нас. Як тільки ми відчули дотик до духовного, усвідомили його потребу, то цей поклик Всесвіту починаємо приймати у своє життя, відмовляючись із дня в день від минулої мирської суєти, пізнаючи день за днем красоту реального сприйняття світу і себе в ньому. Такий наш первісний вибір покаже нам фактичне наше покликання на планету, фактичне місце у необ'ємному Всесвіті. Це свідчення того, що нам відкрилися двері до космічних просторів, відкрилися двері до розуміння суспільно-матеріальних затребуваностей людини. Нам почали відкриватися чудеса – радійте цьому, бо чудеса є тими дорожніми знаками-підказками, які покращують наше духовне і суспільно-матеріальне становище. Тільки будьмо пильними. Будьмо як діти, і ми зможемо розширити своє самоусвідомлення до тих рівнів, які були не доступні в попередніх наших життях, а, можливо, і людству. Приймаймо все, що допомагає розширювати ворота нашого ества у свідомому прийнятті: природу з її стихіями повітря, води, вогню, землею і невідомими енергіями Всесвіту; вірші, музику, красоту, доброту, радість, умиротворення, задоволення, спокій і творчий запал – водночас вчимося бути передавачами тих сприйнятих і відчутих енергій Духа.

Спочатку, відчувши потяг до пізнання внутрішнього, нам необхідно створити мирне оточення, просторове енергетичне поле в сім'ї, в колективі, з батьками, з сусідами - тільки тоді ми зможемо йти всередину більш глибоко. Відчувши довіру, пізнавши вмістими витоки, то яке б розуміння не народилося в нас, зберігаємо це в секреті до дозрівання, плекаємо і тільки з настанням весни вкладаємо ці зерна в середовище людства з розумінням місії цих зерен і присутньої надії виростити сад. Ми, читачі, залучені в велику дію, яка робить життя величним, піднесеним - це пізнання істини, пізнання Бога; це бути істиною, бути Богом. Але це - дуже самотня подорож ... Багато передували нам і досягли. Ми просуваємося в пізнанні не один і попереду нас ідуть багато. Це довга процесія шукачів істини. Ми - частина великої ріки. Можливо, ми - маленька крапля, але ми - частина великої ріки, яка несе свої води в океан.

І це не питання нашої боротьби, і не питання випадкового народження. Так що не дуже ототожнюємося зі своїм народженням. Побродимо навколо. Зрозумівши суть духовної чистоти, пізнання і усвідомленості, то вчимося бути трохи вільнішими. Озирнімося навколо. Яка б квітка не привернула нас, йдемо за нею. Який би аромат не покликав нас, йдемо за цим ароматом. Так що ми можемо бути християнином за народженням, але якщо ми відчуваємо, що Веди просто прийняті нашим серцем, тоді Веди - це наша краса, наш аромат на даному етапі, як носія цієї Душі.

Вміючий приймати ці духовні пізнання, як би окреслює такий процес; приймаючий – він уже знаючий і стикаючись з життєвою ситуацією, чи інформацією, то він як би стикається з уже відомим йому. Хоча сприйняття ситуації чи інформації проходить в основному при допомозі очей і вух, однак вони просто є поштовими конвертами в цьому процесі прийняття-ствердження. І все ж ми маємо усвідомлювати позитив цього засобу, хоча і не випадково (бо без рук і ложки ми не зможемо поїсти супу), так і негатив, який досить сильно може по іншому і по різному нами сприйматися в тій чи іншій ситуації чи інформації. Це залежить від багатьох факторів, зокрема: від життєвого досвіду, від встановленої суспільної моралі, від рівня нашої поінформованості про світобудову і наявні суспільні відносини; та і зокрема від психічного стану самого приймаючого. Саме ці фактори і дають нам різність сприйняття і відчуття, а відповідно і якість прийняття. Ми ж не можемо навіть надіятись на прийняття кимось якоїсь інформації, коли ця людина голодна – все її єство спрямоване на їжу. Пізнання передбачає пізнаючого і пізнаване. Без засобів, без посередників. І якщо в нас немає ще цього духовного істинного ядра знань, тобто ми не знаємо себе, то всі наші (і ці) знання базуються на інформації і є інформацією, яка, зазвичай є в нашій пам'яті і поступає в нас через тілесні органи відчуттів. Через те ми і констатуємо різність сприйняття і відчуття. Однак саме прийняття відбувається завдячуючи саме цим посередникам. Наше істинне Знання є ідентичним зі всесвітнім. Тому будь який носій істинних знань позиціонується від одного всесвітнього джерела. Але виявили ми ці властивості завдяки органам відчуттів. Тому то людина і підтримує себе в цих ілюзіях наскільки вона має чи засвоїла досвід від суспільства. Не маючи устремління до усвідомленого пізнання, людина так проживає багато життів. Фактично і суспільством таке пізнання не востребуване. Тому цим і займаються окремі індивідууми по потребах всезагального, носіями якого є кожна людина. Тільки пізнаючи себе кожен, то цим ми можемо міняти проявлені обставини, бо енергія перетворень йде від кожного у всезагальне, а від всезагального до кожного.

Однак основна маса людства живе в ілюзіях. В ілюзіях мрій і надій; в очікуванні кращого майбутнього, і чим скоріш - в завтрішньому дні. По своєму суспільному психічному станові людина, така як є, не може жити без самообману і цей свій самообман продукує в суспільство, як норму життя. Це слід дуже тонко зрозуміти читаючому. Така впевненість в цих ілюзіях життя полягає в тому, що це підтверджується життям через наші органи відчуттів при наявності певної інформації в нашій пам'яті і здібностях нашого ума визначати їх корисність, вигоду при невеликому співставленні і певних висновках.

Мудрець - той, хто не здатний творити зло, той, хто не підозрює про його існування. Доброта його, виходить з підсвідомості, він весь ніби випромінює доброту. Якими б не були його дії, вони обернуться добрими справами. Доброта є сутністю його душі, самим його життям. Бути мудрим - ніяк не пов'язане з моральністю, достоїнствами. Ми і не скажемо, що мудрець не доброчесний, бо це головна його якість - не нашкодити. Ми говоримо, що для нього це не головне. Це приходить як наслідок, він не керує цим; прийшли, спитали - отримали відповідь чи пішли без відповіді, але всі його дії від його і від всезагальної доброти.

Ідїть в себе, вивчайте себе, пізнавайте себе в тиші і стукайте, бо хто стукає відкриється - ніхто за нас пізнавати свого Бога не буде - це наша і тільки наша місія на Землі. Пізнавши напрямок шляху до Бога, то не говоримо про це людям. Охороняємо це. Даруємо це Богу, але не говоримо про це, інакше ми опинимося в небезпеці, не встигнувши рознести прийняті дари іншим шукаючим. Все людство не може зрозуміти. Це за межами їх розуміння. Тому охороняємо. Тримаємо це в секреті, глибоко в нашому серці. Відкриваємо свою душу для Бога. Будьте відкриті всім серцем друзям, таким, які слідуєть цим же шляхом, попутників, товаришам по пошуку красивому дереву, милуючій квітці, посмішці дитини,

легенькому лоскутливому вітерцю... Не розповідаємо про наші внутрішні прийняті знання у відчуттях всім і кожному. У світі ми залишимося незрозумілими. І це нерозуміння створить в нас занепокоєння, воно частково буде відволікати нас від пошуку, воно внесе розкол в нашу енергію. Воно викликає в нас сум'яття. Не тривожимо чужих умів пізнаним. Своє розуміння істини можна повідомити тільки тим людям, які володіють якимось розумінням. Їх шукати немає необхідності - вони знайдуться самі, бо вони пошуковики і вони рухаються, як і ми з тих же шляхах по цих же потоках енергії, і завжди є ймовірність зустрічі. Ми впливаємо на інших, зустрічаємося з іншими саме завдяки тому духовному просторовому наповненню, яким насичуємо предмети, дії і весь простір.

Ісус говорив знову і знову: «Царство Боже - всередині вас». Але християни продовжують шукати Бога поза собою - в життєвому суспільному і побутовому облаштуванні, в небесах і в Біблії, в його силі і в своєму безсиллі, в його приреченості, але не в своїй безвідповідальності, в його любові і в своїй ненависті, в його віддаленому блаженстві і в своїх нещастях. Ісус повторював це так багато разів - що ми Боги, що наше тіло є храм Бога, що ми царство Бога на Землі - і все ж здається, ніхто цього не почув. Навіть обіцянка для всіх мати кімнату свою є тим, що кожна душа матиме свою кімнату – тіло і не залежно в якій іпостасі воно представлене.

Бог доступний до пізнання лише тоді, коли ми побачили шлях до нього, вийшли на цей шлях і йдемо до нього розуміючи і усвідомлюючи в кожному моменті. Ми маємо перші зробити крок: чи то у вмінні очищатися, чи то у вмінні приймати позитив в наше життя, чи то у вмінні творити. Розуміння цього і веде нас до пізнання його. Тільки розумні можуть пізнати його тотально, тому що щасливе життя доступне тільки через розум, але не через наш інтелектуальний ум. Є речі, які приходять тільки через зусилля, але є речі, які трапляються з нами беззусильно. Майже все мирське, усе земне відбувається через зусилля, а все духовне трапляється через відсутність зусилля. І Бог приходять чи точніше сказати, що ми маємо можливість пізнати його тоді, коли ми перебуваємо в мовчанні, нічого не роблячи зверх напружуючись. Все, що нам необхідно - це пізнати те, що вже існує і існує не тільки в нас, а в усьому навколишньому. В цьому істинність місії наших життів.

Зрозумійте нас, що у нас немає потреби на рекламу книг, немає бажання поширювати ці знання, бо якщо їх не приймуть читаючі, якщо вони не відбудуться в них їх відгуком, їх досвідом, то грош ціна цим знанням, а то і взагалі ми відчуватимемо себе спустошеним, як би обікраденим. Ці пізнання, які відомі людству мають діяти, то це і буде результат, це буде поворот людства до позитиву у облаштуванні життя. Викладені знання в книгах можуть дати поштовх декому і цього нам буде достатньо. Буде достатньо їх усвідомленості і їх можливостей в стяганні духовних якостей. Мають бути такі шукачі і вони є. Можливо, це Ви наш читач, наш пошуковець Божественного, готового влитися своїм еством і всесвітній Океан Духу. Щастя Вам і доброти!

Бажаємо Вам говорити мудрі речі, мудро діяти у всіх життєвих ситуаціях!

10 серпня 2016 року З шануванням до Вас Ваш с.м.